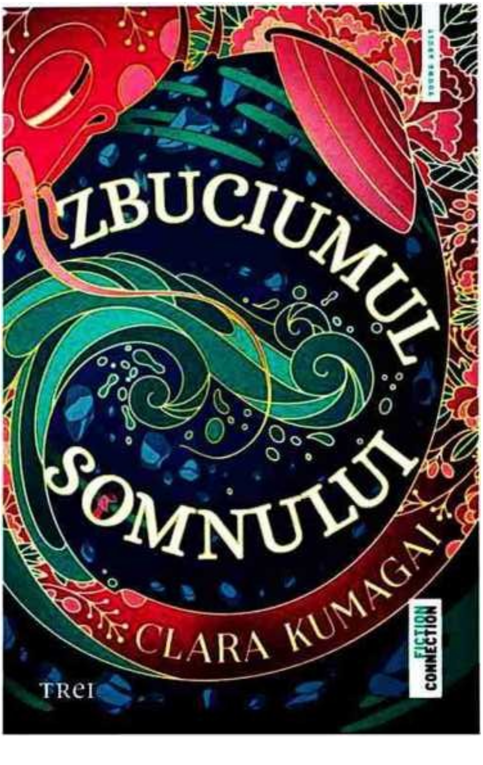

ZBUCIUMUL
SOMNULUI
CLARA KUMAGAI
TREI
FICTION CONNECTION

«,,.mii

ZBUCIUMUL
SOMNULUI

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR YOU NC ADULT. Laura Vladu

ZBUCIUMUL
SOMNULUI
CLARA KUMAGAI
Traducere din limba engleză

Editori:

Silviu Dragomir Vasile

Dem. Zamfirescu
Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Mihaela Stan

Design copertă: Andrew Davis

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Daniel Eberhal

Corectură:
Dana Anghelescu

Titlul original: Catfish Rolling Autor: Clara Kumagai

This translation of Catfish Rolling is published by Editura Trei by

arrangement with Bloomsbury Publishing Pic.

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax:

+4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituralrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2203-5 ISBN (EPUB): 978-606-40-2274-5

Pentru Ronald, care mi-a spus muie sunt lucrurile sălbatice Şi pentru toţi cei a căror viaţă a fost dată peste cap când s-a zvârcolit somnul

7ÎC

Eternitate

Sub insulele Japoniei trăieşte un somn. Faptul că el se zbate şi se zvârcoleşte în mlaştina aflată dedesubtul nostru dă totul peste cap. F.1 se rostogoleşte şi pământul se cutremură, apa o ia razna, timpul se crapă şi se rupe.

Urăsc somnul acela.

Când s-a întâmplat, era primăvară. Florile de cireş erau ca nişte nori – unii atât de roz, atât de pufoşi, că te-ai li aşteptat să plouă cu zahăr din ei. Am mâncat *sakura muchi*[1] şi m-a

surprins că frunza era sărată. *Qjiichan*[2] mă hrănea cu *dongo*[1] ori de câte ori nu era atentă mama. Aveam unsprezece ani.

Eram cu tata la supermarket. Mama era acasă cu *ojiichati.* Aerisea saltelele, le scosese pe ferestrele mari de sus, întinzându-le pe acoperiş. Ar fi vrut s-o ajut, dar eu nu. Mă văitasem până când tata mă luase cu el să aducem mâncare pentru cină, iar ea oftase şi se dăduse bătută.

Hoinăream prin magazin, pipăiam pachete ciudate, înşfăcam şi îi duceam tatei dulciuri, pe care el în general nu le voia. Cu toate că veneam în Japonia cel puţin o dată pe an, tot era un fel de ţara a minunilor, unde totul era bizar şi în culori pestriţe. El împingea liniştit căruciorul şi- mi aducea aminte de lista de cumpărături, în timp ce eu strecuram în cărucior gustări şi deserturi.

— Naţio, zicea el. Daikon- murată. Kombu dashiK*

Eu le luam înapoi, studiind imaginile, dacă nu erau printre puţinele kanji[2] pe care le ştiam.

— Ia ceva dulce pentru mama, mi-a spus el.

— Sigur!

Poate că încă era supărată că nu rămăsesem acasă cu ea, aşa că trebuia să aleg ceva bun.

M-am hotărât să iau îngheţată *mochi.* Am simţit-o rece în mână chiar când pământul a început să se zgâlţâie.

Unii oameni se opreau, alţii ridicau din umeri şi-şi împingeau mai departe cărucioarele. Eu nu eram obişnuită cu cutremurele şi am încremenit, aşteptând să se termine, ca şi cum pământul s-ar fi răcorit puţin. Dar cutremurul

era din ce în ce mai puternic şi oamenii se îndreptau spre uşi, panicaţi, dar încă în ordine. După care au început să cadă produse de pe rafturi. Eu m-am ţinut de congelator până când am auzit că mă strigă tata.

— Sunt aici! Sunt aici! am ţipat.

El a ţâşnit spre mine şi m-a apucat de mână. Am ieşit în fugă când peste tot se făceau ţăndări borcane şi sticle. Toată lumea se strânsese în parcare, dar acum pământul se cutremura aşa de tare, că era greu să te ţii pe picioare. Am căzut, iar tata s-a ghemuit lângă mine şi m-a luat în braţe. S-a auzit un scârţâit ce m-a trimis cu gândul la poarta şcolii mele de acasă, din Vancouver, o poartă metalică, veche, care, când atingea cimentul inegal, scotea acelaşi sunet, doar că cea de aici era versiunea ei gigantică, şi atunci, dacă era vorba despre o poartă, oare ea se deschidea ori se închidea? S-a auzit un geamăt, probabil clădiri care se făceau praf, sticlă care se spărgea sau, de ce nu, poate că pământul însuşi se rupea, scâncind când se întindea şi se sfâşia.

Tuna şi fulgera sub pământ, ceva era viu acolo şi se zvârcolea în centrul lui.

Am pus mâinile pe asfalt ca să mă ţin sau poate ca să încerc să ţin pământul şi mi-am dat seama că ieşisem în fugă din magazin cu îngheţata *moclii,* care acum se înmuia şi se topea. *Sper că n-o deranjează pe mama,* m-am gândit.

— Mamă! am ţipat şi, când m-am uitat la tata, am înţeles că şi ei tot la ea se gândea.

Am vrut să mă ridic, dar el m-a tras înapoi.

— Aşteaptă, mi-a zis. Trebuie să aşteptăm.

După voce, era calm, dar braţele lui mă strângeau aşa de tare, că tremurau.

Când cutremurul s-a oprit în sfârşit, au început alarmele. înspăimântaţi, oamenii făceau un vacarm din ce în ce mai mare şi am iuat-o la fugă spre maşini cu toţii, gonind pe străzi spre casă, strângând în mână telefonul, sunând părinţi şi copii.

Tata a sunat acasă, ţinând telefonul strâns la ureche şi, cu cât îl ţinea mai mult fără să spună ceva, cu atât îmi bătea inima mai tare, până când bătaia ei, pe care o auzeam în urechi, a devenit ea însăşi o alarmă. A mai format un număr, apoi, încă unul.

— Unde sunt? am întrebat.

— Nu ştiu, mi-a spus.

Am intrat în maşină, deşi nu trebuia. Erau acolo poliţişti, ambulanţe şi maşini de pompieri, dar tata i-a ignorat pe toţi care ne făceau semn să ne oprim. Eu mă holbam pe geam şi vedeam acoperişuri de case prăbuşindu-se, fum înălţându-se şi peste tot oameni. Unii mergeau ori alergau, alţii stăteau neclintiţi.

încă aveam în mână îngheţata. Se topise aproape toată în ambalaj. *Dacă o pun în congelator, o să fie bine. O să îngheţe iar,* îmi tot repetam în timp ce ne vedeam de drum. O *să îngheţe. O să fie bine. O să îngheţe.*

Tata a încetinit şi a scos o înjurătură. în faţă, drumul era blocat de maşini care stăteau bară la bară şi nu se urneau. A coborât geamul şi i-a făcut cu mâna unui poliţist în trecere, care s-a oprit şi s-a şters de transpiraţie pe frunte, spunând *Până nici, până aici.* Tata şi-a scos telefonul din nou, a format ceva şi a aşteptat, a format şi a aşteptat, iar eu stăteam cuminte.

Oamenii coborau din maşini. Unii mergeau mai departe, alţii se întorceau.

Şi apoi s-a întâmplat ceva. Nu mi-am dat seama ce anume imediat, doar că se schimbase ceva într-un fel nemaivăzut, de parcă s-ar fi subţiat aerul, de parcă ar fi scăzut temperatura sau de parcă s-ar fi stins luminile, doar că nu era nimic din toate astea. Aveai senzaţia că lucrurile fac schimb de locuri, se mută, se rup. Şi tata simţea. Şi-a lăsat telefonul mai jos de ureche şi toţi din jurul nostru s-au oprit, ţinându-se unii de alţii ori ţinându-se de maşini sau de ciment. La radio, brusc, s-a lăsat tăcere.

Era ca şi cum lumea s-ar fi oprit în loc şi câteva clipe parcă am plutit cu toţii, suspendaţi în spaţiu. îmi bubuiau urechile, după care gravitaţia sau impulsul s-au întors cu un vuiet, ca un val uriaş ce se sparge când ajunge pe pământ. Am fost azvârliţi toţi care încotro – unii în spate, alţii în faţă, pentru că ceea ce se spărsese de noi ca un val nu era nici apă, nici vânt. Era *timp.*

După aceea cred că am leşinat, fiindcă totul era negru şi, când mi-a repornit memoria, tata mă ţinea în braţe, cu toate că eram prea mare pentru braţele lui, şi ne aflam în zona delimitată de poliţie. El urla la ei, dar ei nu-l lăsau să treacă. De la el din braţe am fixat cu privirea cerul şi am observat că ceva ce nu e în regulă deloc. Norii parcă ar 6 fost scuturaţi sau tăiaţi cu un cuţit gigantic. Clădirile erau învăluite în fum şi, lângă ele, dârele se ridicau când mai repede, când mai încet, parcă purtate de curenţi de aer diferiţi.

Eram ameţită, îmi era rău şi mi-am îngropat faţa la pieptul tatei. Respira greu şi-i auzeam

inima cum o luase la goană.

M-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mergem într-un loc mai sigur să aşteptăm.

M-a luat de mână şi a pornit aşa de iute, că a trebuit să alerg ca să ţin pasul. Ne strecuram printre maşini şi oameni şi eu stăteam cu ochii în caldarâm, căci nu voiam să văd cerul de coşmar. Am băgat de seamă că nu am nimic în mâna cealaltă: pierdusem îngheţata pentru mama. Am ţipat şi tata s-a întors spre mine:

— Ce este?

M-am smuls din strânsoarea lui şi am zbughit- o înapoi spre maşină, doar că veneau spre noi atâţia oameni, toţi încercând să scape, că m-am trezit prinsă printre picioare şi corpuri grăbite. Tata ţipa la mine, dar eu nu puteam să mă opresc şi nu m-am oprit decât atunci când i-am simţit mâna înşfăcându-mă şi ridicându-mă brutal.

— Ce faci? a urlat la mine.

M-a zgâlţâit cu putere.

— îngheţata, i-am răspuns. E pentru mama. Am pierdut-o. E pentru ea.

Poate că de la zgâlţâitul lui am izbucnit în lacrimi şi am plâns, iar el m-a strâns în braţe şi apoi, fără un cuvânt, m-a luat iar de mână şi ne-am întors, urcând dealul împreună cu toţi ceilalţi, încercând să scăpăm din ceea ce tocmai păţiserăm.

Trecuserăm printr-un cutremur. Toată lumea noastră se cutremura.

[1] Desert tipic bucătăriei japoneze, prezentat într-o frunză de cireş **(***sakura***).**

2 „Bunicul” (în japoneză, în orig.).

3 Căluşcă pregătită în stil japonez.

[1] Preparat tradiţional japonez, pe bază de boabe de sola. [s] Ridiche

mare, cultivată în Asia de Sud-Est.
¿Supă tradiţională |aponeză, preparată din alge uscate.
- Sistem ideografic din scrierea japoneză. Cuvântul denumeşte şi oricare dintre caracterele sistemului respectiv.

A

ECHINOCŢIUL DE PRIMĂVARĂ

N-am vrut să vin la ceremonia de absolvire a liceului, dar iată-mă. Scaunul e tare, mi-e cald şi mă simt incomod în uniformă, deşi e abia martie şi de ce au atâtea de spus atâţia oameni şi vorbesc atâta? Doar nu sunt aşa de multe feluri în care poţi spune că ar trebui să fim mândri, că ar trebui să muncim din greu, că avem viitorul în faţă. Nimic din toate astea nu e valabil pentru mine, dar colegilor mei de clasă le sclipesc ochii, iar chipurile lor exprimă hotărâre şi fericire. încerc să-mi folosesc şi eu gura şi ochii astfel încât să transmită acelaşi lucru, dar pe faţa mea pare ciudat. Mă uit la Koki, care stă undeva mai departe pe rând, cu

ceilalţi băieţi, dar şi el priveşte drept înainte, ca toată lumea.

încerc să mă concentrez pe tipul care e preşedintele elevilor şi care acum vorbeşte. Şi ei are emoţii – ceea ce e bizar, pentru că a fost întotdeauna genul serios, care nu-şi arată emoţiile decât atunci când ia note. Mă întreb la ce universitate o să meargă şi dacă o să plângă când o să ajungă acolo. Când în sfârşit termină, trebuie să ne luăm diplomele. în anul meu sunt doar două clase, iar celei în care sunt eu i se zice prima. Ne aşezăm la coadă în ordine, aşteptând să urcăm pe scenă şi să ne primim bucata aceea drăguţă de hârtie.

Urmăresc cu privirea familiile şi profesorii înşiraţi unii după alţii. Mamele îşi şterg lacrimile şi la fel şi unii taţi. Mă uit după tata cât pot eu de discret, căutându-l printre bărbaţii în costum negru sau bleumarin. Nu e acolo. £ o plictiseală,

evident, şi nici eu n-aş fi vrut să vin, nici în ruptui capului. Simt că-mi ia foc inima.

Acum e rândul meu. Mă concentrez să nu cumva să cad grămadă şi încerc să-mi aduc aminte cum e să mergi normal când în fundul sălii se stârneşte rumoare şi se vociferează. E tata, care îşi croieşte drum şi încearcă să se strecoare în rândurile din spate. Lasă capul în jos şi-şi cere scuze, iar oamenii îi fac loc să treacă. Se aşază pe un scaun, palid, cu părul blond-cenuşiu ciufulit, îmbrăcat în costum şi cu o cămaşă şifonată. Unii profesori întorc capul, după care se uită la mine, iar directorul îşi drege glasul. îmi dau seama că am încremenit pe scenă şi mă simt groaznic de stânjenită. îmi iau diploma fără să-l privesc în ochi pe director, apoi scap şi mă întorc ia locul meu. Mă holbez în tavan, nu la ceilalţi absolvenţi, nu la tata, şi mă prefac că-mi privesc viitorul strălucitor, nu că, pur şi simplu, mă uit în gol.

Dar mult nu pot să mă prefac. Mă uit ia ceas. Un ceas e ceva frumos. Ţine timpul chiar acolo, prins la încheietura mâinii noastre, înţepenit într-un disc cât o monedă de cinci sute de yeni. Eu port ceasul mamei, întotdeauna. E urât. Metalul ca argintul e pătat la maTgini, iar limbile sunt groase şi hotărâte când se mişcă în decursul orelor şi al minutelor, marcate cu negru pe o suprafaţă albă. Nu m-a dezamăgit niciodată.

Mi se spune că mă uit la ceas prea des. Pe profesori îi enervează, iar eu par din topor, ca şi cum m-aş plictisi ori abia aş aştepta să se termine discuţia. Dar eu trebuie să ştiu cât e ceasul, trebuie să ştiu că el îşi vede de treabă la locul lui, că merge cum trebuie.

Acum toată lumea şi-a luat diploma, dar directorul tot perorează despre perseverenţa noastră, şi eu număr secundele pe care nimeni n- o să mi le mai dea înapoi vreodată. La mine în oraş sunt unii cărora nu le mai pasă de punctualitatea cerută de politeţe, care şi-au aruncat cât colo ceasurile de mână şi au azvârlit la coşul de gunoi ceasurile din casă, care au fixat cuptorul ori rice cooker-ul la ora 0:00. Poate că s- au săturat să tot măsoare timpul, şi tot să nu ştie niciodată dacă e corect sau nu. Sau, pur şi simplu, nu mai doresc să Îi se amintească de timp.

Clasa e mai mică decât era când am venit eu, acum şapte ani. Mulţi oameni s-au mutat în locuri unde nu trebuie să se gândească la timp decât atunci când se grăbesc să prindă autobuzul, când fierb un ou sau când e cazul să le spună copiilor că au depăşit ora de culcare. Câţiva au devenit obsedaţi de timp, ca mine. Ca tata.

— De ce face timpul chestia asta, Sora-chan? mă întreabă el. Cum? Şi de ce?

N-am niciun răspuns. El nici nu se aşteaptă cu adevărat să am, dar întotdeauna vrea să încerc. Nu mă întreabă niciodată de ce mă uit la ceas, pentru că ştie; el e cel care m-a învăţat că experimentele trebuie monitorizate.

Mă uit iar la Koki şi el mă priveşte pieziş. Eu dau ochii peste cap şi el îşi îndreaptă privirea în faţă, străduindu-se să nu zâmbească. Mie nu-mi vine să zâmbesc.

★

L-am cunoscut pe Koki într-un „fus orar”, aşa cum ne-am obişnuit să numim acele zone, pe vremea când copiii îndrăzneau să se provoace unii pe alţii să treacă graniţele. Dar

nici atunci nu îndrăzneau mulţi. S-a întâmplat într-o zi, după ce am terminat cursurile, chiar înainte de vacanţa de vară, când toată lumea nu mai putea de bucurie că vine vacanţa. De aceea mergeam alene cu nişte puşti din clasă, în loc să mă duc acasă singură, cum făceam aproape tot timpul. Hoinăream pe câmpii, spre păduricea ce se întindea de-a lungul gardului despărţitor, nepăzit. Unii dintre copii ziceau ca au mai fost pe acolo. Ne-am strâns într-un loc unde gardul fusese tras într-o parte, gaura fiind suficient de mare ca un copil de treisprezece ani să poată intra prin ea şi să pătrundă în spaţii unde timpul trece mai repede.

Ne-am adunat cu toţii acolo. Eu am rămas printre cei din spate, dorind să văd ce se întâmplă. Copiii de la mine din clasă erau mult mai bine-crescuţi decât cei de la şcoala la care mersesem în Vancouver. Cei din faţă se tot împingeau şi râdeau, dar, brusc, niciunul nu dorea să se ofere voluntar.

— Te duci să iei ceva dintr-o casă şi vii încoace! îşi spuneau unii altora. Ca să vedem cum arată.

— Du-te tu!

— Nu vreau să mă întorc plin de riduri şi bătrân!

— Am auzit că, dacă stai acolo o vreme, îţi pierzi minţile, ca *gaijin**-ii care fac experimente, a adăugat o fată.

A urmat o pauză şi am simţit că intenţionat nu se uită nimeni direct la mine. îmi luase foc faţa.

Dar erau cu ochii pe mine, poate aşteptând să le zic că niciunul dintre zvonurile respective nu e adevărat. Dar eu nu ştiam că

nu *simt* adevărate. Pur şi simplu, eu încă nu le văzusem.

Nu mai spunea nimeni nimic, aşa că era inevitabil să zic: „Mă duc eu!”

Băieţii care se luaseră la harţă s-au uitat la mine, apoi s-au uitat unul la altul.

— Serios? a întrebat unul dintre ei.

Am dat din cap în semn că da. Fusul acela încă nu-l cercetasem. Mă gândeam că acum am ocazia. M-am furişat prin gard.

— Să vii cu ceva! mi-a strigat o fată.

M-am întors spre ei, le-am făcut cu mâna, după care am plecat mai departe.

De partea cealaltă a gardului, pomii se răreau, dar iarba era mai înaltă. Era mai linişte. în apropiere erau case. Aş fi vrut s-o iau la fugă, dar m-am stăpânit şi am continuat la pas. Am privit peste umăr şi i-am văzut strânşi ciorchine la gard, privindu-mă într-un fel care m-a făcut să mă întreb o clipă de care parte a gardului o fi sigur să te afli şi de care parte a gardului îmi doresc cu adevărat să fiu.

Am ajuns la prima casă, odinioară albă. Uşa din faţă era încuiată sau înţepenită. Casa următoare era deschisă. M-am oprit în prag şi m- am uitat înăuntru. F.ra beznă. Mai fusesem în case, de câteva ori, dar copiii îmi băgaseră în cap că e înspăimântător şi acum am simţit un fior pe ceafă.

Am intrat, iar în beznă s-a decupat umbra obişnuită din interiorul unei case. Bâjbâiam cu piciorul pe podea, dar era prea murdar ca să mă descalţ.

— Scuze, am îngăimat, înfiorându-mă în timp ce mergeam pe coridor.

Era cald şi aerul era dens. M-am dus în bucătărie, în general cea mai bună alegere,

fiindcă e încăperea cea mai cunoscută şi cea mai folosită de oameni. Acolo, nu mare lucru; casa se găsea aproape de graniţă, aşa că probabil că fusese curăţată cum se cuvine. Poate că familia revenise să-şi ia lucrurile, în caz că fusese aici înainte să se înalţe gardul. Dulapurile erau goale.

Abia dacă aş fi reuşit să mă întorc cu un scaun, cu toate că ar fi fost amuzant să văd feţele tuturor dacă m-aş fi dus înapoi cu aşa o tâmpenie. Şi celelalte camere de jos erau goale, cu excepţia pieselor de mobilier mari. La etaj n- am urcat.

M-am întors la soare, care strălucea aşa de necruţător, că m-am simţit eliberată când am pătruns în casa următoare, care însă era la fel de goală ca precedenta, iar următoarea, la fel. Ar fi trebuit să mă simt mai bine văzându-le goale, dacă erau aşa fiindcă oamenii reuşiseră să-şi ia vieţile cu ei. Dar, cumva, casele goale îţi creau o senzaţie mai rea, ca şi cum acolo n-ar fi existat niciodată nimic sau nimeni viu, ca şi cum n-ar fi fost folosite niciodată pentru ceea ce fuseseră construite.

Nu mai erau multe clădiri în faţă – o căsuţă, un grajd mare şi apoi câmp. Habar n-am de ce am mers mai întâi în grajd. Poate pentru că era altceva decât casele. Uşile s-au deschis greu. Dar când în sfârşit am reuşit, lumina s-a strecurat înăuntru, iar acolo – un coşmar cu oase.

Poveştile acelea despre oameni vii de pe care cade carnea şi care se transformă în schelete ambulante, după care se prăbuşesc la pământ şi se fac praf – nu, nu erau adevărate, nu se putea să fie asta! Am tras aer în piept să mă liniştesc şi m-am înecat de

ia duhoarea de putrefacţie. Mintea mi s-a limpezit. în grajd erau delimitate prin bare mai multe zone mici. Ţarcuri. Oasele erau oase de animale. Craniile lungi – de vite.

Am intrat. Unele oase erau în grămezi, rămase unde se întinseseră ori se prăbuşiseră vitele. Alte cranii erau în afara ţarcurilor, lângă găleţi uscate şi jgheaburi pline de praf. Oare îşi dăduseră duhul din pricina fusului orar ori muriseră de foame, de sete? Toată lumea trebuise să plece şi lăsase vitele. Căci nimeni n-ar fi putut să le ia pe toate, bineînţeles. Şi, oricum, oamenii nu creşteau vite ca să le măcelărească? Sărmanele făpturi!

M-am aplecat lângă un craniu şi l-am atins cu buricele degetelor.

— Scuze, am zis. îmi cer scuze.

A răspuns mugetul stins al vitelor, parcă jelindu-se, auzindu-se treptat, cu ecou.

M-am ridicat foarte încet. Nu era nimic de văzut. Zgomotul a încetat. Ar fi putut fi vântul, copacii, de fapt orice. Am început sa dau înapoi. Aş fi putut să închid uşile şi să nu mă mai întorc niciodată aici. Dar... asta se întâmplase înainte. Am făcut un efort să continui – până la primul ţarc. Zăvoarele erau uscate şi ruginite şi, când le- am tras, au scârţâit ca şi cum le-ar fi durut. Am deschis larg ţarcurile. Am luat o găleată şi am ieşit afară să caut un robinet, iar când l-am deschis, a ţâşnit apă, ca prin minune.

— Bună!

Am pus mâna la gură ca să nu ţip. Era un băiat, în uniformă de şcoală. Mai văzusem faţa aia, dar nu-mi aduceam aminte numele.

— Scuze, a zis. Ne făceam griji.

— Sunt în regulă. Doar am...

Apă din găleată a dat pe afară.

El a închis robinetul.

— Ce faci?

Ochii i s-a oprit asupra grajdului.

— Ai intrat acolo?

Am dat din cap că da.

— Acolo erau vite..., mi-a zis.

— De unde ştii? Ai mai fost acolo?

— Da, a răspuns el după o clipă.

— De ce?

Şi-a înfipt mâinile în buzunare.

— Locuiai aproape? l-am întrebat.

A clătinat din cap şi a dat cu piciorul în altă găleata uscată.

— Era ferma unchiului meu. Frate-meu lucra aici. O slujbă ciudată, juma' de normă. Şi el voia să se facă fermier.

— N-ar trebui să intri. Sunt numai vite, am adăugat eu repede. Dar...

— Da, ştiu. De-asta n-am intrat niciodată. E rău?

Am dat din cap că da.

El, în loc să se uite la mine, se uita în jos, la apa vărsată.

— Ce făceai?

Mi-am dres glasul.

— M-am gândit să curăţ.

Brusc, s-a îndepărtat. I,-am urmărit cum s-a oprit în faţa intrării în grajd, a tras aer în piept şi a intrat. S-a întors într-un minut, frecându-şi faţa cu mâna. M-am uitat în jos, cu ochii la propria mea reflexie din găleată.

El n-a zis nimic, doar a luat găleata cealaltă şi a umpiut-o. Am intrat în grajd. Acolo am stropit cu apă oasele, aşa cum se stropesc mormintele. Niciunul dintre noi nu scotea o vorbă, dar tăcerea era plină de cuvinte, ca şi

cum ar fi fost o discuţie, în pofida propriei noastre voinţe. El zicea că fratele lui s-a dus, eu ziceam că înţeleg şi că şi eu am pierdut pe cineva drag, el zicea rahat şi eu ziceam da, rahat, cel mai mare rahat din lume şi am venit aici, tot ca să caut orice aş putea găsi. Şi găsisem asta.

Când am terminat, ne-am întors în lumina orbitoare a soarelui. Eu m-am apucat să împing în uşi ca să le închid.

— Nu vreau să le închidem, s-a împotrivit el.

Le-am lăsat deschise şi ne-am oprit. Ne-am înclinat, ne-am lipit palmele, ne-am înclinat iar. Ne-am spălat pe mâini. Apoi am plecat şi poate că au plecat şi fantomele vitelor.

Trecând pe lângă o casă de alături, i-am zis:

— Mi-au spus să aduc ceva când mă întorc.

Am intrat şi a venit şi el cu mine.

Părea mai mult un spaţiu de lucru decât o casă, dar avea o bucătărioară. Am deschis un dulap şi am găsit o cutie *bento*[î], dintr-un metal argintiu, oarecare, cu o etichetă ştearsă pe capac.

— Asta merge, nu?

F,1 s-a apropiat.

— Ia să văd, mi-a cerut.

O studia de parcă ar fi căutat ceva probe.

— S-o luăm.

Am plecat şi am mers în tăcere până am ajuns la un automat singuratic care stătea conştiincios la datorie. L-am şters de praf cu mâneca.

— Mi-e sete. O fi în regulă să beau un Pocari Sweat?

— Da. Chestia asta rezistă ani buni.

M-am scotocit în buzunar şi am scos o bancnotă de o sută de yeni. Am introdus-o în automat şi am apăsat pe buton. Nu s-a întâmplat nimic. Maşinăria nu mişca, desigur. I-am tras un picior. M-am întors, dar băiatul... ia-l de unde nu-i.

— Hei... Unde eşti?

Nu-l auzisem când plecase.

Dar am auzit cum se prăbuşesc la pământ nişte chestii grele şi iată-l că apare de după colţ, cu o bară subţire, de metal în mâini. Eu nici nu m-am clintit, nici n-am scos o vorbă, întrebându- mă dacă s-o iau la o fugă ori să sar la el.

Dar el s-a dus la automat.

— Ai grijă!

A ridicat bara de metal ca pe o bâtă de baseball, după care, legănând-o, a lovit automatul.

Nu l-a spart, cum m-am aşteptat, ci s-a auzit doar un pocnet.

— Lasă-mă să încerc.

Am înşfăcat bara. Am făcut un pas, mi-am imaginat că sunt pe terenul de acasă, că aparatul e un fel de minge uriaşă de baseball şi am lovit. Ceva s-a crăpat şi uşa automatului s-a deschis.

Băiatul mi-a luat bara, a întins mâna şi a înşfăcat un Pocari Sweat. Mi l-a dat mie, după care şi-a luat şi el unul. A ciocnit cu mine:

— *Kanpai*[m].

Eu am râs, apoi am băut amândoi. M-am înecat, am scuipat şi l-am auzit că scoate o exclamaţie, dezgustat.

— Pfui..., am scuipat eu iar.

Era acru şi cald şi avea gust de otravă.

Băiatul s-a şters la gură cu mâna.

— Sper să nu ni se facă rău. Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să fi devenit nasol aşa de repede.

Am verificat termenul de garanţie de pe capac.

— Ar trebui să fie OK încă doi ani, dar aici...

Am vărsat lichidul din sticla mea pe pământ,
sperând să nu ucid plantele care beau din el.

— Ar fi bine să mergem.

S-a dus iar spre automat.

— Dar ar trebui să-ţi iei banii înapoi.

A tras de el şi s-a opintit până s-a deschis sertarul cu bani.

I-am numărat.

— Două mii de yeni! a exclamat triumfător. Douăzeci de sticle de Pocari Sweat!

— Mi-e jenă.

— Cine o să-i mai folosească?

I-am împărţit. Monedele îmi atârnau în buzunarul fustei, zornăind când se ciocneau una de alta. La întoarcere nu prea am vorbit pe drum.

— Cât am stat noi acolo? m-a interogat.

— Am senzaţia că am stat înăuntru o oră. Iar acolo timpul trece altfel, nu? Dacă Pocari s-a dus... Poate de două ori mai repede. Am fost plecaţi vreo treizeci de minute, poate.

— Poate? a întrebat, dar nu părea că mă ia peste picior.

Ne-am plimbat prin iarbă.

— Cum te cheamă? am început eu.

— Koki.

— Corect. Uitasem.
— Tu eşti Sora.
— Da.

Micul grup de copii aştepta la umbra pomilor Când am ajuns la gard, unul dintîe băieţi a tras de el ca să putem trece.

Vorbeau toţi în acelaşi timp.

— Ce aţi văzut?
— A fost ciudat?
— Ce aţi făcut?
— Am băut un Pocari Sweat, a zis Koki. Dar se stricase. Era scârbos.
— Aţi adus ceva din el încoace?
— Era prea oribil, a clătinat din cap Koki.

Mi-am adus aminte de cutia *brnto.*

— Staţi! am spus şi am scos-o din geantă.

Toata lumea s-a apropiat să se uite.

— Arată normal, a comentat una dintre fete.
— Deschide-o!

Am desfăcut clamele rigide de pe capac şi am deschis-o. Ne-am aplecat toţi speriaţi şi încântaţi, dar înăuntru nu erau decât praf şi o pereche de beţişoare din lemn. Am oftat toţi dezamăgiţi sau eliberaţi.

Am luat cu grijă beţişoarele. Erau absolut banale, din lemn ieftin, deschis la culoare. Am simţit o pală de vânt şi mi-au tresărit degetele. Beţişoarele mi s-au înălţat în mână şi după aceea s-au făcut praf şi pulbere, ca şi cum s-ar fi spulberat o vrajă, ca şi cum s-ar fi dezintegrat accelerat. Am scăpat cutia care, atunci când a ajuns jos, a început să se corodeze, umplându-se de rugină roşie într-o parte. Toată lumea a sărit şi a ţipat.

— Aţi văzut...
— S-a făcut praf.
— A ruginit...
— S-a dus...

Eram şi stupefiaţi, şi însufleţiţi – ar fi fost o poveste excelentă, numai bună s-o umili când o s-o spui la şcoală, în ziua următoare. Aveam mai multe păreri despre cutie, dacă s-o ridicăm sau nu, dar nu mai ruginea şi acum arăta ca orice vechitură murdară. O fată a împuns-o cu pantoful. Nimeni nu voia s-o atingă.

— Mâna ta e OK? a întrebat Koki.

Nu băgasem de seamă că mi-o frecam de fustă.

— Da, am răspuns.
— Mi-e sete, a spus el.

Şi a urmat un murmur general de aprobare.

— Cât timp am lipsit? am întrebat eu dintr- odată.
— 'le-am cronometrat, a zis unul dintre băieţi. Treizeci şi unu de minute şi jumătate.

Koki a ridicat din sprâncene şi mi-am dat silinţa să nu fiu prea îngâmfată, dar probabil că nu mi-a ieşit, căci el a izbucnit în râs.

Una dintre fete s-a uitat scurt la el, apoi la mine.

— Voi doi..., a început ea.

însă Koki se întorsese deja cu spatele şi se îndepărta împreună ai ceilalţi băieţi, iar eu am rămas în urma tuturor, ca de obicei. Căldura se domolea în amurg. Mi-am adus aminte de monedele din buzunar. Când le-am scos să mă uit, se pătaseră şi erau mai şterse. Bani sunt făcuţi să reziste, desigur.

Mai târziu, în magazin, Koki a adus două sticle de Pocari Sweat şi mi-a întins una. Am

ciocnit, dar nu am spus nimic. Am băut şi lichidul era aşa de rece şi de proaspăt, încât am avut senzaţia că mă trezesc din cel mai ciudat vis.

[s] „Străin” (în japoneză, în orig.).

[2] Cuvânt ce desemnează atât un fel de gustare japoneză pentru luat la pachet, precum şl cutia specială în care acesta este ambalat.

— „Noroci” (în japoneză, în orig.).

Ceremonia se termină în sfârşit.

— Felicitări! îmi spune ia ureche Koki.

— Dar de ce vorbeşti în şoaptă?

E foarte aproape de mine. îşi muşcă buza şi ştiu ce gândeşte. Clatin din cap şi rânjesc.

— încetează!

Se apleacă, mă strânge în braţe cu putere şi o clipă am impresia că o să mă sărute, ceea ce nici măcar eu n-aş putea face aici, în faţa tuturor. îmi dă drumul.

Sper că nu am faţa atât de roşie pe cât o simt şi încerc s-o ascund făcând o plecăciune adâncă.

— Mulţumesc foarte mult.

— *Prea* formal! râde el. Sau întotdeauna se poate şi mai formai.

— N-o să mă pricep niciodată, nu?

— Dar n-am vrut să..., se împotriveşte Koki, sesizând enervarea din vocea mea.

— Glumeam, zic eu şi-i ating mâna. N-aş fi atât de plină de respect pentru tine, evident.

El zâmbeşte iar şi totul e OK.

Eu arunc un ochi spre mulţime, evitând să-l privesc.

— A fost o mare plictiseală.

în faţa şcolii, oamenii zâmbesc, râd, fac fotografii cu familia. Afară nu e tocmai cald,

dar soarele străluceşte cu putere şi cerul are o culoare albastră atât de uniformă, că pare o suprafaţă netedă. Numai bună pentru fotografii.

Întorc capul spre Koki, ochii ni se întâlnesc şi, dintr-odată, se lasă o tăcere în care se simte aşa o aşteptare, că tensiunea stă sa explodeze.

— Ar trebui să-ţi zic, începe el.

înăuntrul meu parcă se strânge ceva, de emoţie şi de agitaţie. Nu sunt sigură că ştiu ce aş vrea să-mi spună.

Dar situaţia e salvată ori compromisă, pentru ca îşi fac apariţia mama şi tatăl lui Koki, amândoi cu ochii umeziţi de dragul lui, cum sunt părinţii iubitori. Când mă felicită, eu îngaim un „mersi”.

— Sora-chan...

F, tata, care stă răbdător, oprit la o distanţă mică, atât cât să nu bagi de scama, dacă nu eşti obişnuit s-o observi.

— îmi cer scuze, spune.

Face o plecăciune în faţa mea.

— Termină! îi răspund eu în engleză.

— Am pierdut noţiunea timpului.

Arborează o jumătate de zâmbet, fiindcă este pe jumătate o glumă.

F.u ridic din umeri.

Mă trage spre el într-o îmbrăţişare stângace.

— Sunt mândru de tine.

O clipă îmi sprijin capul de el.

— Mulţam', zic spre umărui lui.

— Să vă fac o fotografie? se oferă mama lui Koki.

O plac, dar, în momentul de faţă, mi-aş dori să
plece.

— O, nu..., încep eu în japoneză.

— Da. Mulţumesc foarte mult, Fujiwara-san, trece şi tata pe japoneză. Putem să facem cu telefonul tău, Sora-chan? E mai bun decât al meu.

— Bineînţeles.

îi întind telefonul mamei lui Koki.

— Mulţumesc.

Tata mă cuprinde cu un braţ, stânjenit.

— Chee-zw[11]! exclamă Koki vesel.

— Foarte drăguţ! zice Fujiwara-san.

Soţul ei studiază ecranul şi dă din cap aprobator.

— Mersi, mersi, spune tata.

Ia telefonul, dar ochii îi alunecă de la poză. Mi-l dă repede.

Fixez cu privirea fotografia. După o clipă, arăt exact ca tata, dar la prima vedere s-ar putea să nu ţi se pară că suntem rude. El e alb, blond şi cu ochi albaştri, iar eu sunt brunetă, am ochi căprui şi pielea, câteva nuanţe mai închisă. Mama e piesa care lipseşte, partea japoneză datorită căreia are sens puzzle-ul care sunt eu. Ştiu că şi tata simţea spaţiul acela gol, după suferinţa din ochi şi după umbra ce i s-a furişat pe chip.

în cazul lui Koki şi al părinţilor lui, prima dată nu bagi de seamă că ar lipsi vreo piesă.

— O să-ţi fie dor de şcoală, Sora-chan? mă întreabă mama lui.

— Nu tocmai. O să lucrez, îi răspund eu vag.

E mai mult o intenţie decât un plan.

— Eşti atât de inteligentă, că nu ai nevoie cu adevărat de universitate, cred, spune ea.

Dacă ar fi făcut-o altcineva, observaţia ar fi sunat sarcastic, dar sunt sigură că Fujiwara-san vorbeşte serios. Cu toate astea, nu pot să nu bag de seamă că Koki îi aruncă o privire care spune „taci, te rog”.

Eu, în schimb, îi zâmbesc.

— Koki, cel puţin, n-o să meargă prea departe.

O să facă naveta la universitatea din cel mai apropiat oraş şi nu pot să admit în faţa lui cât sunt de recunoscătoare pentru asta.

— Voi, tinerii, aveţi atâta energie! Tokio mi se pare departe, dar acum sunt bătrân, spune vesel tatăl lui Koki.

— Tokio? întreb eu. Tokio.

Koki îşi muşcă buza. Acum Fujiwara-san îi aruncă o privire ucigătoare soţului. Sigur de la ea a moştenit-o şi Koki.

— La facultate la Tokio e minunat, zice tata în tot acest gol.

— Mi-au dat o bursă. Sunt foarte norocos, răspunde Koki încetişor.

— Felicitări! continuă tata. Ar trebui să fii mândru.

Koki şi ai lui îngaimă cu toţii invariabilul „nu, nu, mulţumesc, mulţumesc”.

— Super! Chiar e cât se poate de bine, zic eu în şoaptă.

Pe faţa lui Koki se citeşte că e prins la mijloc între jenă şi altceva. Fericire. Ochii lui îi caută pe ai mei, dar nu pot să-i susţin privirea.

— Vrei să mai facem poze şi cu alti oameni? mă întreabă tata.

Alţi elevi fac fotografii împreună, cu cei mai buni prieteni şi cu cei din cluburile lor. Eu nu sunt în niciun club.

— Nu, îi răspund.

— Bine. Păi, ia să luăm noi un prânz bun.

Apoi se înclină în faţa familiei Fujiwara.

— Mă bucur că v-am văzut pe toţi. Vă doresc o zi frumoasă. încă o dată, felicitări!

Repet şi eu aceleaşi cuvinte, apoi mă îndepărtez de Koki. Pornesc la pas unde văd cu ochii.

— Tu alegi ce mâncăm la prânz.

Tata mă ia de braţ şi mă conduce spre poarta şcolii.

— Curry.

— Nu, ar trebui să fie ceva special! E o zi specială, Sora-chan.

— Poate să fie un curry scump, zic eu cât de generos pot.

— Bine. Mai ai ceva de făcut aici?

Mă uit la mulţimea de colegi şi la familiile lor, soarele străluceşte, la fel şi chipurile lor şi e atâta lumină, că mă dor ochii şi-mi dau lacrimile.

— Nu.

Mă uit la ceas, dar nu văd cât e ora, fiindcă, dintr-un motiv sau altul, cifrele s-au şters şi limbile parcă se clatină.

— Să mergem!

Primul ceas pe care l-am făcut a fost cu un băţ în nisip, într-o zi însorită. Eram cu tata la plajă şi l-am întrebat la ce oră e masa de seară.

— La şase, mi-a spus.

— Acum cât e ceasul? l-am întrebat.

El a găsit un băţ subţire, ce plutea pe apă, l-a înfipt în nisipul ud şi mi-a arătat umbra proiectată de soare.

— Un cadran solar, am zis eu.

— Exact.

— Ai un ceas.

— N-are haz. După-amiază aproape că nu e umbră deloc. Uite cum se mişcă. Dacă te pricepi, îţi dai seama ce oră e. Studiază, mi-a ordonat.

Şi aşa am făcut. M-am aşezat alături, pe nisip, şi am urmărit soarele cum învârteşte

umbra de colo-colo. Tata mă tot întreba dacă vreau să înot ori să mă plimb cu el, dar eu eram hipnotizată că un lucru atât de simplu poate măsura timpul, că poţi să prinzi timpul şi să-l citeşti aşa.

Am stat până la flux, apoi am scos băţul şi l- am aruncat departe.

— Hm..., a început tata. Asta a fost o scăpare. Nu m-am gândit să verific dacă e flux sau reflux.

— E 4:45 după-amiază, am zis eu la întâmplare.

El s-a uitat la ceas.

— Nu. E 4:17. Data viitoare...

Tata e genul care se întreabă tot timpul ce ar putea îmbunătăţi data viitoare, pentru că poţi să faci teste şi experimente din ce în ce mai bine, chiar dacă tot dai greş. El zice că există feluri mai bune de a da greş şi că, dacă înveţi să dai greş din ce în ce mai bine, într-o bună zi s-ar putea să descoperi că ai reuşit. Da, ce să-ţi spun... Să dai greş mai bine înseamnă să dai greş mai repede.

Dar m-am întors pe plajă în ziua următoare, apoi în următoarea şi tot aşa. Era vacanţa de vară, drept care, datorită căldurii .şi soarelui, era uşor să-ţi dai seama cât e ceasul. Puneam beţe în nisip pe toată plaja şi le supravegheam, trăgeam linii, făceam teste, măsurăm, ghiceam cât e ora şi verificam, să văd cât de aproape sunt. Experimentele mele se întindeau ca o pădurice care şi-a pierdut frunzele.

După o săptămână l-am adus pe tata la plajă să-i prezint descoperirile mele. Iar el a tot exclamat „hm...” când a văzut cadranele solare din beţe întinse peste tot.

— Cercetări ample, a zis. Şi unele de ce sunt marcate? m-a întrebat şi a arătat spre beţele din exterior.

Unora le pusesem panglici roşii.

— îţi arăt.

Marcasem intervalele de timp luând ca reper beţe diferite, unele în funcţie de oră, altele în funcţie de minut şi apoi altele în funcţie de secundă. Ghiceam timpul după fiecare, îl lăsam să verifice şi nimeream mereu.

— Foarte riguros.

Radiam, pentru că acesta era unul dintre complimentele supreme pe care i le putea adresa el unui om de ştiinţă. L-am condus la beţele cu panglici roşii.

— Aici, i-am arătat, timpul trece mai încet.

Ne-am aşezat unul lângă altul, cu spatele la ocean, şi am privit timpul. La stânga, umbrele se mişcau supunându-se aceluiaşi timp pe care îl urmau ceasul şi telefonul tatei. La dreapta, panglicile roşii se unduiau în aerul sărat şi umbrele zăboveau, nu mult, poate într-un ritm pe care nu-l mai observa nimeni în afară de mine, dar eu însemnasem secundele ca să poată fi numărate. Erau cu două sau trei secunde în urmă faţă de cât arătau toate elementele că e corect.

Am stat şi le-am urmărit până când norii au ascuns soarele şi au luat timpul.

*

Tata şi cu mine plecăm de ia şcoală la unul dintre cele câteva restaurante drăguţe din oraş. E aglomerat din cauza ceremoniei de absolvire, dar nu suntem nevoiţi să aşteptăm mult ca să facem rost de o masă, fiindcă toţi

ceilalţi aşteaptă să se elibereze mese cu mai multe locuri. Ne aşezăm, hotărâm ce luăm din meniu şi comandăm. După aceea rămânem tăcuţi.

Asta se întâmplă mai ales în ultima vreme. Momente de tăcere între noi au existat întotdeauna, dar momente prietenoase, liniştite, care te ajută să gândeşti. Şi liniştea asta mă pune pe gânduri, dar la modul disperat, la modul „ce aş putea spune?”, care blochează orice altceva.

— Cum te simţi? mă întreabă tata.

— Păi... Sunt lihnită.

— Nu. Vreau să zic cum te simţi azi. Cu absolvirea şi... toate celelalte.

— A...

Chiar nu prea ştiu cum mă simt.

— La fel.

— Adică?

Mă priveşte serios, ca şi cum chiar m-ar asculta.

— Nu mă simt adult şi habar n-am ce fac. Ceea ce am simţit tot anul.

Răspunsul meu sincer nu pare să-i fie pe plac.

— Păi, gândeşte-te la ce o să faci de-acum, la ce planuri ai. Ar trebui să discutăm.

— Am discutat deja. Rămân aici şi-mi găsesc o slujbă.

— Am discutat deja? Nu-mi aduc aminte..., mormăie el.

— Da.

Pusese o discuţie scurtă. O ceartă.

— Poate o să-mi depun dosarul la vreo universitate canadiană la anul.

Soseşte mâncarea. Eu am o supă curry fierbinte, cu legume colorate şi gustoase, cu

condimente. Tata are *karaage* cu orez, care e mai degrabă o garnitura decât un fel principal. Se holbează la ea de pamă ar număra boabele de orez din boi.

— Chiar ai uitat? îl întreb. *Eu* nu.

Văd că încearcă să se hotărască dacă să recunoască deschis că a uitat ori să pretindă că nu şi sa-şi păstTeze părerea în legătură cu ce mi-o fi zis.

Ia o îmbucătură de pui.

— Vreau să te îndrepţi spre orice te face fericită, îmi spune.

— Nu ştiu ce mă face fericită. De aceea vreau să mă gândesc o vreme. Ai zis că e în regulă.

Amestec în farfurie, duc la gură o lingură de supă şi-mi ia foc limba, dar nu scot o vorbă, înghit greu şi simt că mă arde până ajunge în stomac.

— Este. Numai că în Japonia nu merge să-ţi iei liber câte un an. Bănuiesc că pare puţin ciudat,
îmi explică el.

— Dar când n-am fost eu ciudată aici? îl întreb.

— Aici totul e ciudat, răspunde el, aproape în şoaptă. Noi ne potrivim la fix.

Apreciez faptul că spune *noi,* îndrugându-mi o minciună cât casa.

O vreme mâncăm sau, mai bine zis, eu mănânc, iar el ia încet câte un dumicat mic. Eu aproape că mi-am terminat porţia, când îmi spune:

— Deci Koki...

Strâng lingura mai tare.

— I.a Tokio, carevasăzică. Mă bucur că am aflat înainte să plece.

— Chiar e o ocazie fantastică.
— *Ştiu.*
— Chiar ştii?
Brusc, mă fixează cu o privire sceptică.
— Ar fi trebuit să-mi zică.
Tata mă urmăreşte cu privirea când muşc agresiv dintr-un cartof.
— Probabil că ar fi mai bine să-l omori acum sau, şi mai bine, să te superi şi să nu mai vorbeşti cu el cât mai stă aici.
— Dar e atât de greu să hotărăsc *cum* să-l omor.
— O strategie bună ar putea fi sa-i dai de ales, după care să faci ce *nu* alege, zice tata înţelept.
Nu pot să nu zâmbesc.
— îi dau mesaj să-i întreb.
— Bine. Şi să mă anunţi neapărat ce hotărăşti, ca să pregătesc un alibi.
Lasă jos beţişoarele.
— Ştiu că e greu când pleacă oamenii, dar de multe ori e mai bine aşa. E mai bine pentru ei. încearcă să te bucuri pentru el.
Eu aş vrea să urlu: „Dar de ce să nu mă bucur pentru mine?"
— O să încerc.
— N-o să fie aşa de greu, Sora. Şi poate o să mergi acolo...
— Poate, i-o tai eu.
— Nu trebuie să vă despărţiţi, spune el ezitant.
— Nu suntem cu adevărat *împreună,* îl reped eu, după care mă concentrez la farfuria mea până o dau gata.
Tata îşi drege glasul şi nu mai încearcă, din fericire, să continue subiectul. Se uită în gol undeva între mine şi fereastră, fără să

mănânce.

— Ai terminat deja? îl întreb.

— Nu mi-e aşa de foame.

— Pe bune?

N-a mâncat nici jumătate de porţie.

Cere nota de plată.

Plecăm acasă.

Mă descalţ şi mă duc direct la mine în cameră.

— O să mă întind. Chiar n-am dormit suficient cât s-au ţinut discursurile alea.

Vine după mine până ia uşa dormitorului.

— Sora-chan...

Mă ia în braţe, chiar mă ia, ceea ce mă face să mă simt ca un copil, mă face să mă simt în siguranţă.

— Chiar sunt mândru de tine. Şi mama ta ar fi.

îmi dă drumul din îmbrăţişare.

îşi drege glasul. Ne zâmbim crispat.

Intru la mine în cameră şi închid uşa. Aştept până aud că s-a dus la el în birou. Deschid dulapul cu haine şi dau într-o parte umeraşele. Pe un mic raft stă ascunsă o fotografie cu mama. Micul meu altar improvizat pentru ea.

„Tu ai fi mândră de mine, mamă?” întreb în şoaptă. Dacă o s-o găsesc vreodată, asta o să-mi spună?

încearcă să te bucuri. încerc, dar nu simt nimic.

*

Mamei nu-i păsa de timp. *Ajung în zece minute!* zicea când noi aşteptam morţi de foame în faţa unui restaurant. *încă cinci secunde,* când simţeam că sunt prea mare ca să mă ia în braţe la poarta şcolii, dar ea nu-mi

dădea drumul. *încă o săptămână,* când amâna zborul nostru de întoarcere acasă, din Japonia în Canada. *Acum două sute, acum cinci sute sau acum o mie de ani,* când îmi spunea poveşti. în unele cazuri, câteodată zicea *Nu contează când s-a întâmplat, dar c sigur, c sută la sută sigur, că s-a întâmplat.*

în unele privinţe, şi eu eram la fel. Punctuală când era vorba despre mâncare, puţin în întârziere când era vorba despre orice altceva. Dar mutarea în Japonia m-a învăţat regula aceea că trebuie sa ajungi cu zece minute mai devreme, dacă nu, înseamnă că ai întârziat şi, trăind aproape de fusurile orare, m-am obişnuit să nu aştept mai mult de la timp, pentru că el nu-ţi poate da niciodată ce vrei cu adevărat.

Mama voia totul, în cel mai bun fel cu putinţă. Voia să vadă mai mult din lume, să cunoască oameni, voia ca eu să învăţ să cânt la pian, voia ca tata să facă o grădiniţa de legume în curtea din spate. Când era încă adolescentă, a plecat din Japonia să studieze botanica la o universitate din Canada. Acolo a cunoscut mult mai multe feluri de oameni decât ar fi putut cunoaşte în orăşelul ei de pe coastă, din nord- estul Japoniei. Când am renunţat la lecţiile de pian, a învăţat ea să cânte. Când tata era prea ocupat la serviciu ca să facă o mică grădină de legume, a săpat ea pământul şi a plantat seminţe chiar cu mâinile ei.

Atât de nerăbdătoare, îi zicea el pe diverse tonuri, enervat, amuzat sau fmstrat, dar de cele mai multe ori cu iubire.

Ea râdea, ridica din umeri sau răspundea: *De ce-ar trebui să aştept?*

Dar eu aştept, aştept şi iar aştept.

★

Mă trezesc în întuneric, încă îmbrăcată din cap până în picioare. Mă chiorăsc la ceas: 22:43. Bâjbâi cu mâna după telefon şi văd că am un mesaj de la Koki. *salut*

scuze pentru mai devreme voiam să-ţi zic, dar au apărut toţi părinţii sper că nu eşti prea furioasă? îmi scot uniforma şifonată şi-o trântesc grămadă pe podea. I-aş da foc, dar şi aşa e suficientă poluare în aer. îmi pun nişte pantaloni sport şi un tricou şi mă duc în living, unde tata se uită la un film excesiv de dramatic la televizor.

— Bună, îmi spune.

— Am adormit.

— A fost o zi importantă.

Pe masă sunt o sticlă de bere şi un pahar. Trec peste tata şi iau sticla pentru mine. O jumătate din mine ar vrea ca tata să mi-o ia ca să mă cert cu el, dar nu e prost. Pe ecran, o tânără în chimonou suspină când un bărbat cu coc ridică solemn o sabie.

— Nu mi s-a părut chiar atât de importantă.

Mă făcuse să mă simt neînsemnată.

Tata se ridică şi se întoarce cu încă un pahar. îl umple cu bere şi apoi mi-l împinge pe masă.

Eu îl prind şi beau fără să zic nimic. Tata e un canadian cu vederi liberale, dar poate că acum a uitat câţi ani am. Uneori urăsc chestia asta, dar alteori mă bucură. Acum mă bucură.

Mă uit la mesajele de la Koki. îl las să aştepte. O mişcare strategică.

Peste zece secunde îi scriu deci chiar plănuiai să-mi zici în ziua ceremoniei de

absolvire?

O văd la televizor pe tânără cum leşină când tipul spune ceva despre respect.

nu plănuiam nimic, îmi răspunde Koki.

Ea îi cuprinde faţa în mâini şi-i spune că-l iubeşte.

— Nu face asta! zice din senin tata.

— Poftim?!

Tata e cu ochii ţintă la televizor.

— Tipul e un gunoi.

întinde mâna după pahar, nu nimereşte şi-l răstoarnă.

— Ups!

E beat şi eu nu mi-am dat seama.

— Curăţ eu.

Mă duc la bucătărie să iau hârtie şi văd şirul de sticle lângă chiuvetă. Rahat. Mă întorc şi şterg berea. îmi înşfac paharul să nu ajungă tata la el.

— Ăsta e al meu.

— Scuze. Ai putea să-mi aduci altul?

îi aduc un pahar cu apă.

Se holbează la pahar, apoi la mine.

— Da, cred că e mai bine să beau apă.

— Ar trebui să te duci la culcare, îi zic. Eu asta o să fac.

— E devreme, protestează el. Mă gândeam să mai sărbătorim un pic...

— Sărbătoreai fără mine, punctez eu.

El pufăie.

doar m-a surprins că nu mi-ai zis, îi scriu lui Koki. dar e minunat, meriţi asta, adaug.

La televizor, femeia îi ia sabia din mână tipului cu coc şi-i retează capul cu o mişcare elegantă.

— Aşa mai merge, zice tata. Acum o să mă odihnesc liniştit.

Se ridică şi loveşte iar paharul. De data asta, cel puţin, e gol.

Ne ducem amândoi să-l ridicăm. Ni se lovesc mâinile şi mâna lui transmite un curent static într-a mea.

— Ai simţit? tresar eu.

— Poftim? clipeşte el la mine, somnoros şi beat.

— Ca un şoc electric.

— Nu, clatină el din cap.

— Ciudat.

Duc paharul în bucătărie.

Când mă întorc în living, are capul în piept şi clatină din el.

— Noapte bună, tată, îi spun apăsat.

— Noapte bună, Sora, se trezeşte el.

îl urmăresc din ochi când pleacă pe coridor. Se opreşte să se sprijine de perete, după care dispare la el în dormitor.

mulţumesc, putem să vorbim despre asta mâine? vino la mine, îmi scrie Koki.

ok, îi răspund.

eşti importantă pentru mine, îmi scrie el.

Mă uit ţintă la telefon. Vreau să-mi spună exact în ce fel sunt importantă pentru el. Să-mi spună de ce. Doar că acum el pleacă, deci ce rost ar mai avea?

sper că aşa o să pot intra în zona VW la un club din Tokio, îi scriu repede, de parcă aş fi fost vreodată într-un club. acum mă culc, ne vedem mâine

îmi trimite un emoji cu un iepure care arată că e OK.

Tipa de la televizor e înconjurată de tipi cu coc. îşi leagă la spate mânecile chimonoului. Ridică sabia deasupra capului. E singură împotriva tuturor.

închid televizorul pentru că nu \neau să văd cum se termină.

*

Teroarea a avut loc în urmă cu şapte ani, când eram în Japonia doar în vizită, când de fapt încă locuiam la Vancouver, şi eram trei în familie, nu doar doi. Gropile s-au deschis. Dealurile s-au ridicat. Oceanul s-a făcut mai adânc şi mai mic.

Planeta s-a mişcat în jurul axei, cea mai mică, cea mai măruntă fracţiune. Lumea s-a învârtit altfel. Mai repede. Anul s-a scurtat, aproape pe nesimţite. De fapt, nu e ceva nou – şi cutremurele, şi alte lucruri naturale, înfri-coşătoare, cum sunt vulcanii, provoacă aşa ceva. Pământul se mişcă tot timpul, ca tot ce e viu, aşa că nimeni nu ştie de ce acest fenomen e altfel. Pentru că e altfel, *cu totul şi cu totul* altfel.

în Japonia, timpul s-a cutremurat. S-a schimbat. în diferite locuri, trece mai încet ori mai repede. Poţi să calci pe un alt petic de timp aşa cum poţi să treci graniţa între ţări, aşa cum te împiedici când cobori nişte trepte şi ratezi una. Dar e mai periculos, fiindcă e posibil să nu-ţi dai seama că ai căzut, nu până nu ieşi în partea cealaltă sau înapoi pe unde ai venit, şi după aceea poţi să afli că a trecut o întreagă după- amiază sau ca au trecut zece minute, deşi ţi se pare că ai stat o oră în celălalt ioc. Şi asta, în caz că reuşeşti să ieşi.

După tragedie, a existat curiozitate. Au venit oameni de ştiinţă din toată lumea, echipe de la ştiri, scriitori, exploratori, filantropi, fotografi, celebrităţi. Toată lumea crede că e o eroare, o anomalie din fizică, precum şoselele alea pe care o minge poate

să alunece în sus, dar care în realitate sunt iluzii optice ori ceva legat de gravitaţie. Dar n-a trecut. în fusuri există locuri atât de adânci, că acum nimeni nu îndrăzneşte să se ducă acolo. La început, unii au îndrăznit; trupe militare ori echipe de căutare şi salvare, dar nu s-au mai întors. Atunci guvernul s-a apucat să ridice garduri şi să-i avertizeze pe oameni să nu se apropie. Nu că ar fi fost nevoie să li se spună multora, căci dispăruseră oameni, sute, şi nimeni nu ştie unde s-au dus. Au murit mulţi când a avut loc Teroarea, când s-au prăbuşit case, au izbucnit incendii, maTea şi-a ieşit din matcă şi a cuprins tot, dar acele dispariţii n-au fost explicate nicicând.

Nu i-am mai găsit niciodată pe mama sau pe *ojiichan.* Timpul i-a luat cu el, i-a şters de pe faţa pământului şi, cu toate că eu nu m-am oprit niciodată din căutat, sunt tot pierduţi printre secunde, minute şi ore care sunt invizibile şi care dau formă tuturOT lucrurilor pe care le facem pe lumea asta.

Iar noi, tata şi cu mine, ne-am rătăcit. Ne-am fi putut îndepărta de toate şi mai mult, dacă n- am fi rămas atât de aproape unul de altul, fiindcă acum a apărut un alt fel de teamă – că unul din noi ar putea fi prins între limbile unui ceas pentru a dispărea pe veci. Tata parcă alunecă însă, şi mâinile mele nu sunt suficient de puternice să-l ţină.

ii Personajul pronunţă ca un japonez cuvântul englezesc *Cheese,* folosit adesea pentru a-l îndemna pe cei fotografiaţi să zâmbească.

桜始開

Primele flori de cireș se deschid

3

Mă trezesc în bezna dinaintea zorilor, cu gândul la mama. Dacă am visat-o, nu ţin minte visul, dar la mine în gând ea e atât de vie, că ştiu ca n-o să pot adormi la loc. Ridic de pe raft un manual vechi de istorie japonez şi-mi iau hărţile din spaţiul pe care l-am scobit înăuntru. Le întind şi le studiez în fasciculul de lumină de la telefon, uitându-mă la locurile pe care încă nu le- am marcat. Cel mai apropiat e într-un fus încet, nu departe de aici. Mă îmbrac repede şi ies pe fereastră.

Farul bicicletei sclipeşte alb în atmosfera cenuşie şi răcoarea pe care o simt pe faţă îmi alungă orice urmă de somn. Pe şosele e pustiu fiindcă oamenilor nu le place să conducă aşa de aproape de gardul de la graniţă, iar când se arată soarele deasupra dealurilor, înaintea mea, mă opresc să mă uit la el. Strălucirea lui palidă se înalţă şi învăluie totul, prefăcându-se într-o lumină aurie când cerul dimprejur se albăstreşte. Mă apuc iar să pedalez şi puţin mai departe mă dau jos de pe bicicletă şi merg pe lângă ea, după un desiş de bambuşi, spre gaura pe care am făcut- o în gard. E mai ţeapăn şi mai ruginit decât era când am venit ultima oară şi trebuie să-l ridic ca să-l deschid suficient cât să intre bicicleta. în partea cealaltă, îmi verific harta şi dau la pedale din nou.

Pe măsură ce înaintez, lumina redevine cenuşie, deoarece sunt în fusul încet şi aici soarele încă n-a răsărit. Acum merg cu mai multă atenţie. Deşi sunt în stare mai bună decât cele

din fusul rapid, drumurile tot sunt crăpate şi năpădite de iarbă. Când ajung în zona nouă, simt cum trag de mine secundele şi minutele, îngroşând şi cea mai mică perioadă pe măsură ce se prefac într-un timp chiar mai lent. Pierd din viteză. Scot un fluier din buzunar şi încep să suflu în ei uşor. în faţă sunt câteva case şi, când ajung printre ele, mă opresc şi-mi sprijin bicicleta de un perete.

Acum fluier mai tare, îmi drag glasul şi strig:

— E cineva aici?

Prima casă are uşa deschisă, iar holul e înecat în mizerie. Nu catadicsesc să intru. A doua are ferestrele sparte. Marginile geamurilor sunt încă tăioase şi ascuţite, dar perdelele din dantelă dinăuntru sunt incredibil de albe şi nu sunt nici sfâşiate. în fusul încet, câteodată lucrurile pot să se păstreze mult mai mult decât ar fi trebuit. Fluier mai tare.

în spatele acestei case se află o grădină, unde plantele cresc, mai mult sau mai puţin, în aceleaşi rânduri drepte în care au fost plantate. Printre tulpini înalte, o siluetă. O umbră care nu e a nimănui ori care a fost cândva a cuiva, îngheţ.

— Bună, spun în şoaptă.

Se întoarce spre mine?

— Mă... Mă auziţi? întreb puţin mai tare.

Umbra păleşte, spulberându-se în aer ca imaginea lăsată pe retină de lumina unui bliţ. Mă întind în faţă, dar nu e nimic, absolut nimic.

— Bună?! strig. E cineva? Caut... caut oameni. Nu vă fac niciun rău.

Doar tăcere. Umbrele n-au scos niciodată un sunet. Poate că timpul nu prinde şi nu ia cu

el voci aşa cum prinde şi ia cu el lumina şi umbra.

Umblu de colo-colo, scrutez, strig, fluier până nu mai am suflu. Mă opresc să mi-l recapăt, sprijinindu-mă de un indicator cu un *Stop* şters.

Şi mai strig, doar o dată:

— *Mamă?*

Dar ştiu că sunt singură. Umbra nu se întoarce; umbrele nu prea se întorc. Apar şi dispar, pur şi simplu. Pe străzile Hiroshimei sunt imprimate umbre, dar cele de aici nu sunt tocmai la fel. Sunt un fel de bâlbâială a timpului, cred. Amintirea cuiva care fusese acolo, poate când a venit Teroarea, poate cândva înainte sau după. Ar putea fi crâmpeie de amintiri dintr-un loc ori urmele rămase pe pleoape când apare brusc o lumină. Acestea nu sunt concluziile vreunei cercetări ştiinţifice; abia dacă s-ar putea numi zvonuri. E ceea ce am văzut, iar şi iar. Eu cel mai mult vTeau să văd ceea ce nu am reuşit până acum: pe mama.

Ştiu că e o prostie, ştiu că asta e doar ce îmi doresc, dar e aproape imposibil. *Aproape.* Există o şansă ca toţi cei dispăruţi să fie acolo, undeva, prinşi Într-un timp sau într-o loc, Încercând să se întoarcă. Şi nici acum nu ştim mai nimic despre fusuri, tot nu ştim. Cine să spună că n-ar fi posibil să se întâmple?

Tata, cel puţin. El nu vrea ca eu să caut şi să sper. El a renunţat sa mai caute oameni, caută doar răspunsuri. Nu că ele ar fi mult mai uşor de găsit.

în faţa mea sunt aceleaşi dealuri şi dincolo de ele răsare soarele. îl urmăresc cum se înalţă a doua oară şi e la fel de fermecător, la

fel de strălucitor ca prima dată. Nu mă simt bine. Mă întorc la bicicletă, marchez locul pe harta mea cu *căutat* şi plec pe unde am venit.

De partea cealaltă a gardului de la graniţă, în timpul normal, soarele e puternic şi se înalţă pe cer. Drumurile de acasă sunt încă pustii. Mă caţăr pe fereastra camerei mele şi-mi ascund hărţile. Tocmai vreau să mă bag la loc în pat, când aud zgomot dinspre bucătărie şi-mi dau seama imediat că tata nu e OK.

Se fac ţăndări farfurii, zornăie vase şi nu e doar asta – îi aud vocea. Nu vorbeşte la telefon – cine să ne sune pe noi? –, căci nu face nicio pauză, cum ar face când ar vorbi omul de la celălalt capăt al liniei.

Mă năpustesc spre bucătărie şi mă uit la el din uşă.

Scotoceşte prin dulapuri, mormăind „Unde o fi? Unde o fi?”. Vorbeşte în japoneză.

— Tată, zic şi eu în japoneză, fiindcă e mai bine să rămân la limba aleasă de el.

Reacţionează aiurea, ca un animal sălbatic prins în lumina farurilor. Ezită câteva clipe prea mult înainte să răspundă:

— Sora-chan.

Trece la engleză:

— Unde e ceainicul roşu?

— Nu avem niciun ceainic roşu, îi spun.

— Ba da. îl aveam de ani buni.

Mi-aduc aminte. L-am lăsat la Vancouver.

— S-a... spart, zic eu cu mare grijă.

— Când?

Se încruntă.

— Săptămâna trecută, inventez eu. L-am spart. N-am vrut să-ţi zic. îmi pare rău.

— Ar fi trebuit să-mi zici. Unde e? se înfurie el.

— încerc să-l repar. Tu erai ocupat, nu aveam cum să te rog...

Nu pot să nu mă simt vinovată pentru minciuna pe care o îndrug.

— Sora...

— Ce e asta?

Un miros de ars e de ajutor, când vine vorba despre distras atenţia. Dintr-o tigaie de pe maşina de gătit iese fum şi mă reped să opresc focul. Pe margini au apărut nişte cercuri înnegrite, care se fac scrum.

— Ce e asta, tată?

El se uită fix peste umărul meu.

— Le-am pus acum o clipă. Cum s-or fi ars?

— Ce *simt* astea?

— Clătite. M-am gândit să-ţi fac mâncarea preferată, e duminică.

E marţi.

— Mă întreb dacă nu s-o fi stricat maşina de gătit. E periculos, că e pe gaz.

Tata învârte butonul, când pe „deschis”, când pe „închis”.

îl urmăresc cu privirea şi-mi înfig unghiile în palmă.

El observă.

— îmi pare rău că am ţipat la tine pentru ceainic. Şi pentru clătite. Eu m-am gândit doar să-ţi pregătesc un mic-dejun drăguţ.

— Eu aş cam avea poftă de un mic-dejun japonez, oricum. Putem să-l pregătim împreună, îi zic.

îmi zâmbeşte, ceea ce mă face parcă să simt gustul pe care-l au clătitele lui: dulce, cald şi liniştitor într-un fel care-mi aminteşte de după- amiezile de weekend şi de siropul de

arţar care mi se lipea de degete.

— Mă ocup eu de orez, îmi spune.

Acoperă orezul cu apă şi îl spală, apoi încă o dată şi după aceea a treia oră. Sunt mişcări pe care le-a exersat de multe ori. Corpul poate să-şi amintească, încep să-mi dau seama, ce uită creierul.

— Mi-e prea foame ca să-l las să se înmoaie, zice el şi dă drumul la rice cooker.

Mă duc la frigider şi-l deschid, băgând capul înăuntru şi prefăcându-mă că verific ce e acolo, dar e greu să văd. Mă şterg la ochi cu mâneca şi scot ouăle, murăturile, brânza tofu.

El amestecă în tigaie şi eu tai salata şi pregătesc bucăţica de peşte pe care, într-un fel sau altul, uite că o avem. Nu vorbim şi facem totul fără să ne grăbim, aşa că tocmai am terminat când orezul e gata. Ducem farfuriile la masă şi ne aşezăm.

— *Itadakimasu-,* spune tata.

Gustă din peşte şi, cu gura plină, comentează:

— Delicios! Drăguţ, Sora-chan! N-am mai făcut asta de ceva vreme.

Nu ştiu dacă mai e buimac sau nu, fiindcă, oricum aT fi, are dreptate: n-am mai făcut asta de ceva vreme. îi zâmbesc şi eu, simţind iubire şi frică, şi de aceea nu pot să plec, acesta este adevăratul motiv. Odată cu mâncarea, îmi înghit şi sentimentele. Trăncănim despre fel de fel de mărunţişuri şi el mănâncă aproape tot. Terminăm şi ne spălăm.

— Plec la serviciu, îmi zice.

Mă duc după el în *getikan'-l* şi-l urmăresc cum îşi pune pantofii. Chiar şi când e în sacou, spatele lui îmi pare mai mic decât îl ţineam

minte. Slăbeşte.

— Lucrezi înăuntru, nu? îl întreb.

— Da, toată săptămâna asta. Ce păcat, vremea e aşa de frumoasă! oftează el.

Mie nu mi se pare păcat deloc.

— Să nu uiţi să mănânci la prânz!

— Ar trebui să te apuci să-mi pregăteşti nişte *bcnto* drăguţe. N-ai putea să faci cârnăciori în formă de caracatiţă?

Se uită la mine cu ceea ce crede el că sunt ochii de căţeluş. Dar arată mai degrabă a clovn căruia i s-au înecat toate corăbiile.

— Asta crezi tu că ar trebui să facă o femeie acasă? Păi, nu eşti tocmai progresist, tată.

— Deci *nu poţi* să faci cârnăciori-caracatiţă.

— Nu eşti copil.

— Dar nu faci nimic altceva, mă atacă el.

— Vânez o slujbă. Bine, abia am început vânătoarea.

— Bun. Minunat. Poţi să...

Pământul se zgâlţâie. Tata se ţine de uşă. Eu mă lipesc de perete. Ne uităm la ceas mecanic. Una, două, trei secunde, mai număr o secundă în minte, dar limba ceasului nu se clinteşte. Totul a încremenit. Apoi ceasul reîncepe să măsoare timpul.

Tata îşi desprinde ochii de la ei şi lasă mâna în jos.

— O pauză.

— O secundă. Acum, înapoi la normalitate. Nu s-a lipit, îi spun, cu toate că ştie deja.

— E bine, îmi răspunde.

Duce mâna de la uşă la clanţă.

— Ar fi cazul să mă duc la muncă şi să verific dacă n-au mai fost alte schimbări.
— Ai grijă! îi zic, nereuşind să mă abţin.
— Şi tu, îmi replică el.

Pleacă.

Mă duc la mine în cameră şi verific dulapul de haine. Fotografia cu mama a căzut în faţă. O ridic la loc. Pe raft sunt flori uscate, o brăţară cu mărgele albastre, o ceaşcă decorată cu un model în formă de frunză, o eşarfă de mătase verde, o păpuşă *daruma,* roşie, cu un ochi colorat. Habar n-am ce şi-o fi dorit mama, aşa că ochiul celălalt o să fie mereu gol. Nu e un altar adevărat, dar e tot ce am putut să fac. Are deasupra o placă funerară pe care e scris numele ei, dar nimic altceva – nu cenuşă, nu oase, pentru că n-am găsit niciun os pe care să-i ardem ori să-l îngropăm. Sunt îngropate acolo doar amintirile tatei despre mama sau cel puţin dorinţa lui de a nu mai vorbi în veci despre ele sau despre ea. Din când în când face câte o aluzie la ea, la ceva ce a făcut ea ori la un loc în care au fost împreună, dar astea sunt scăpări, de parcă ar fi uitat ce s-a întâmplat. De parcă s-ar destrăma o clipă un blestem pe care el însuşi l-a aruncat asupra lui.

Aşa că ascund fotografia şi celelalte amintiri undeva unde tata nu poate să le vadă. Dacă le-ar vedea, s-ar supăra. Sau, mai mult, le-ar îndepărta aşa cum a îndepărtat tot ce-i aparţinea mamei, tot ce i-ar aminti de ea. Eu mă străduiesc din răspunteri să ţin minte tot, îmi parcurg iar şi iar propriile amintiri, încercând să-mi aduc aminte fiecare amănunt oricât de mărunt, astfel încât să mi se fixeze în creier. Eu n-o să uit.

După Teroare, tata n-a mai studiat fizica şi a început să cerceteze timpul aproape imediat. A devenit unul dintre cei mai activi cercetători de teren din fusurile orare. Oamenii de ştiinţă îi cereau părerea şi o vreme a obţinut toate finanţările, tot echipamentul şi toţi asistenţii pe care şi i-a dorit. El se avânta cel mai departe şi rămânea acolo cel mai mult. Era obsedat de „Cum?” şi „De ce?”.

Dar acum câţiva ani laboratorul lui a rămas fără fonduri. Cei mai mulţi oamenii de ştiinţă au plecat. Sau *au fost nevoiţi* să plece. Eu am crezut că unii o să se întoarcă, aşa cum a făcut Soo-Jin, cercetătoarea care-mi plăcuse cel mai mult. Nu s- au întors niciodată. Tata nu s-a lăsat, aşa că, în clipa în care o firmă i-a propus o slujbă, a acceptat-o. Nu prea avea de ales – ei sunt printre puţinii de pe-aici care încă cercetează fusurile orare. Au ceva finanţare privată de undeva şi niciodată n-am ştiut exact ce fac. Când îl întrebam, tata îmi răspundea că încearcă să facă bani, dar, cum orice firmă vrea asta, nu mă prea lămurea. Aveau nevoie de un expert care să facă cercetări şi experimente în fusuri şi se pare că el n-avea nevoie să ştie mai mult. F.l ajungea din ce în ce mai departe şi rămânea acolo din ce în ce mai mult.

Pe plajă, cu ani în urmă, când i-am arătat experimentul meu, tata mi-a strâns mâna cu putere.

— Ai făcut o descoperire, Sora-chan, şi ai făcut-o şi aşa de frumos...

— Din întâmplare, i-am spus.

— Multe, foarte multe dintre cele mai cunoscute descoperiri din lume nu s-au făcut ca şi cum descoperitorii ar fi urmărit asta. Stai

sub un pom şi descoperi gravitaţia! Vorbeşti cu o lăptăreasă şi vindeci o boală!

Am izbucnit în râs, deşi nu-l credeam cu adevărat.

El a atins panglica de pe un băţ.

— Şi, a continuat, ai făcut-o cu graţie. Cele mai bune descoperiri se fac atunci când nu se comite niciun rău, când experimentul nu face niciun rău. Se fac cu simplitatea şi frumuseţea cu care se rezolvă o problemă de matematică...

— Să rezolvi o problemă de matematică n-a fost niciodată simplu *sau* frumos...

Tata a ridicat mâna.

— Dar nu-i aşa că întotdeauna arată frumos pe tablă?

Eu am dat din umeri. Nu văzusem aşa ceva decât în filmele despre oamenii geniali, care mâzgălesc o groază de numere şi de litere şi tuturor li se taie respiraţia când ei scriu ce-or scrie după semnul egal.

— Graţia însă n-o ai de la mine.

Fixa cu privirea marea, de parcă ar fi vrut să-i tragă un pumn.

Mama avea graţie, dar nu graţie de balerină, ci un fel de graţie pe care habar n-am cum s-o definesc exact. Tata a întors capul şi s-a uitat ţintă la beţe şi la umbre din nou.

— Să nu ne oprim aici!

— Mi-e foame.

— încă puţin şi după aceea promit că poţi să mănânci orice vrei, fără limite!

— Biiine.

El şi-a frecat mâinile încântat.

— Ai găsit linia unde se schimbă

timpul, ceea ce e de-a dreptul incredibil, serios... Dar până unde se întinde această linie?

— Nu ştiu.

— Va trebui s-o măsurăm.

— N-am suficiente beţe pentru asta.

Ţopăiam peste linia despărţitoare ca şi cum aş
fi sărit coarda. în faţă şi în spate, repede şi încet, până mi-am pierdut suflul.

— Ce e? a întrebat.

— Cred că... simt, am răspuns.

— Şi cum e?

Tata mă privea cu mare atenţie.

— E un fel de...

Am închis ochii, mă mişcăm încetişor şi am simţit-o *acolo,* doar o clipă.

— Ştii cum e când înoţi în mare şi o clipă simţi un curent, după care dispare iar? Şi poate să fie mai cald sau mai rece decât restul apei? Aşa e. Ori ca atunci când îţi ţiuie urechile, când urci foarte sus cu liftul. Doar că atunci nu resimţi la fel de puternic, e mai degrabă un... ţiuit impalpabil?

Am deschis ochii.

— N-are niciun sens.

— Ba tu *explici* sensul chiar acum, fiindcă probabil nimeni n-a mai fost pus niciodată în situaţia de a descrie asta.

îi sclipeau ochii.

Eu mă mişcăm între linia aceea invizibilă, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Tata mă urma, târând un băţ cu care tăgea câte o linie în nisip. Devenea din ce în ce mai uşor de înţeles.

— Nu prea mai simt.

Mă legănam când în faţă, când în spate.

— Poate o fi aici puţin, dar nu e foarte puternic.

Tata a făcut un „X” în locul în care stăteam.

— Să calculăm dacă e vreo diferenţă de timp mare.

S-a uitat de jur împrejur după două beţe potrivite şi le-a înfipt în nisip, de o parte şi de alta a semnului „X”.

Am marcat minutele şi secundele cât am putut eu de bine. Am stat şi ne-am uitat, cu faţa la cadranul solar şi la ocean. Nu coborâserăm decât până la jumătatea plajei.

Tata nota repede într-un caiet şi urmărea mişcarea umbrelor.

— De ce se opreşte exact aici? Şi nu brusc, păleşte...

întrebarea era pentru el însuşi, nu pentru mine...

— Ca o crăpătură, bănuiesc, am răspuns. Ca o crăpătură într-un zid.

— E un fel de a vedea lucrurile. Asta marchează linia... Dar analogia cu betonul merge până aici, căci nu e ca şi cum dimensiunea materială ar fi diferită pe ambele părţi ale crăpăturii...

El tot mâzgălea şi bombănea.

M-am ridicat şi m-am scuturat de nisip, am urmat linia, când înainte, când înapoi, străduindu-mă să ghicesc exact momentul în care se schimbă lucrurile. Era ca şi cum m-aş fi uitat la un spectru încercând să găsesc punctul în care o culoare devine altă culoare.

Cu cât mă apropiam mai mult de apă, cu atât era mai puternic, după care am intrat în ocean până la genunchi. Hotarul acela devenea mai puternic, ca şi cum crăpătura s-ar fi făcut din ce în ce mai largă. Am înotat

sub apă cu ochii închişi, dându-mi silinţa să mă ghidez după senzaţia că timpul se schimbă, ca şi cum ar fi o frânghie ori o cărare. Am ieşit ia suprafaţă, dintr- odată obosită şi fără suflu. L-am auzit pe tata strigând de pe ţărm. M-am dus înapoi şi mi-a întins un prosop.

— Nu aşa de departe, mi-a zis.

— Da... Am obosit.

M-am lăsat în nisip.

— încercam să vad, am continuat, cât timp pot să urmez crăpătura.

— Se simte şi în apa?

— Da.

Tata s-a apucat iar să noteze.

Umbrele proiectate de beţe se alungeau, toate. Se răcorea.

— Nu prea mă simt bine. Mi-e foame, i-am spus.

— Îhî.

L-am bătut pe umăr.

— Ai promis.

— Lasă-mă sa termin propoziţia, a oftat el.

M-am uitat la el cum termină propoziţia şi începe alta, apoi alta, după care m-am ridicat şi am plecat. Număram în gând şi am avut impresia că ajunsesem la trei minute şi patruzeci şi şase de secunde când l-am auzit că mă strigă.

M-am oprit, dar nu m-am întors. I-am urmărit umbra apropiindu-se.

— Pur şi simplu, a trebuit să termin de notat ideea. Altfel, îmi ieşea din cap şi poate că n-o mai prindeam niciodată.

Mi-am văzut propria umbră dând din umeri.

— La masă! Tu alegi unde. Eu mă iau

după cercetările mele, ca orice om de ştiinţă bun.

Koki e neliniştit când deschide uşa. De obicei, nu ne vizităm acasă, dar bănuiesc că părinţii lui sunt plecaţi.

— Deci ai venit să te răzbuni.

— Dacă aş fi venit să mă răzbun, n-aş fi ciocănit, îi zic.

Râde puţin emoţionat, ceea ce mă face să mă simt mai bine. îl urmez în bucătărie.

— *Mugicha*? propune el. E rece.

— Mulţam.

Toarnă ceaiul de orz într-un pahar pe care mi-l întinde. Se aşază lângă mine.

— îmi pare rău, mă reped eu ca să scap de asta, că te-am făcut să te simţi ca şi cum n-ai putea să- mi dai o veste bună.

— Nu. Mie îmi pare rău. Am tot vrut să-ţi spun, dar am amânat. Mi-era frică să nu...

— Să nu te ucid?

— Nu... Adică da. Mai degrabă să nu te întristezi ori să nu fii dezamăgită.

— Eu sunt *mândră* de tine, îi răspund defensiv.

— Dezamăgită că nu rămân aici...

— Pentru că pleci?

Că mă părăseşte *pe mine.* Ridic din umeri.

— Toată lumea pleacă. Logic că şi tu. Ar fi o prostie din partea ta să rămâi aici şi – o s-o zic doar o dată – , de fapt, tu nu eşti prost.

— Tu poţi face un compliment să sune ca jignirea cea mai urâtă, Sora. Iar urările tale de bine sună a blestem.

Deschid gura să protestez, dar el ridică o mână.

— Te rog, te rog să nu mai zici nimic

de bine, că s-ar putea să mă termine.

Prostul de Koki întotdeauna mă face să zâmbesc.

Pune o mână pe obrazul meu.

— Ai apărut mai repede decât am crezut. F.u mă gândeam că va trebui să-mi păzesc spatele încă cel puţin o săptămână.

— Nu prea mai avem cine ştie cât de stat împreună, nu? răspund eu.

Koki îşi ia mâna.

— Iar tata mi-a zis să depăşesc momentul, adaug.

— O, asta era. F,1 cum e?

Ridic din umeri.

— OK.

— Da?

— Câteodată. Câteodată e OK. Zice că e din cauză că lucrează prea mult.

— Chiar lucrează mult. Pentru mine, el e o sursă de inspiraţie.

Koki a fost mereu puţin uimit de tata. E atent şi interesat de orice zice tata, oricât de plictisitor ar fi.

— O să studiezi tot ştiinţele şi la Tokio?

— Da. Cursul de acolo chiar e interesant.

— Va trebui să-mi povesteşti ce te învaţă.

— Ar trebui să-ţi depui dosarul, continuă Koki. La anul, cred...

— Poate, îi răspund, înainte să se lanseze într- unul dintre planurile lui pline de entuziasm. Poţi să-mi zici dacă e bun sau nu.

— O să-ţi zic. O să-ţi zic tot.

E atât de emoţionat.

îl privesc şi sentimentele urâte se întorc. Koki o să-mi povestească – cel puţin, la

început, în primele luni, bănuiesc. Dar după aceea...

— Ar trebui să plec, îi spun.

— încă o clipă.

Mă trage spre el.

— Deci nu mai eşti supărată pe mine?

— N-am spus niciodată asta.

Dar ce rost mai avea să fiu supărată pe el acum?

— Atunci, n-am nimic de pierdut.

Mă sărută.

E bine. Mâinile lui pe ceafa mea, mâinile mele pe umerii lui, gurile noastre apăsându-se una într-alta, fiecare fiind oxigenul celuilalt. Nu pot să mă gândesc la nimic decât cu un cotlon al minţii, care numără un minut, şi încă un minut, şi încă unul. Dar nu mă opresc pentru că *aici* e Koki, care a fost lângă mine aşa cum n-a mai fost nimeni şi n-aş vrea să se termine.

Ne oprim să respirăm, ochi în ochi.

— A fost... clar, mai mult de un minut, îmi iau mâinile de pe el încet.

— Nu crezi că ar trebui să vorbim? mă întreabă.

— Despre... Despre noi?

înainte să apuce el, răspund eu la propria întrebare:

— Nu.

Şi mă ridic repede.

— Ai altceva de făcut? mă întreabă exasperat. Vorbele lui mă dor, fiindcă nu, nu am altceva de făcut.

— Sunt cam ocupată.

— OK, oftează el. Ne vedem...?

Mă ţine de mână.

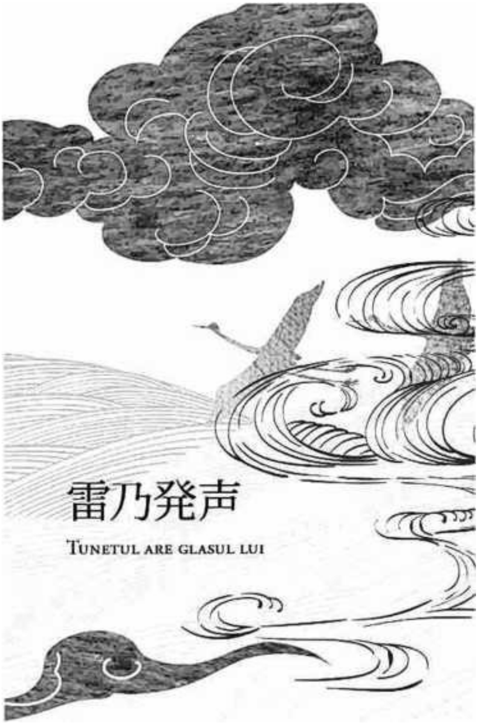
Eu mă retrag fără convingere până când nu mai poate să se întindă spre mine şi-mi dă drumul.

— Curând.

Afară, îmi apăs buzele cu mâna. Poate o gură să ţină captiv un sărut? Poate un sărut să ţină captiv timpul?

[12] „Cu umilinţă, primesc” (in japoneză, în orig.). Formulă ce se rosteşte înainte de masă, pentru a exprima recunoştinţa faţă de persoana care a pregătit mâncarea.

— Şpaltul care urmează după intrarea inlr-o casă, partea din faļă a bolului.

雷乃発声

Tunetul are glasul lui

4

Au trecut aproape două săptămâni de când s-a terminat şcoala. Tata a adormit la masă, după prea multe beri, o dată; a stat toată noaptea la el în birou şi a vorbit singur, de tTei ori; m-a întrebat ieri când începe noul semestru. E în regulă. Eu n-am observat niciodată lucrurile astea, cred, fiindcă eram la şcoală înainte. După absolvire am fost de şase ori în fusuri, mai mult decât ar fi trebuit, dar n-am ceva mai interesant de făcut decât să-mi urmez hărţile, să caut şi să găsesc... nimic.

Mă văd cu Koki, îl sărut, petrecem timp împreună, dar nu în ceea ce am putea numi „întâlniri”. Totuşi, el e ocupat cu pregătirile pentru plecare şi întâlnirile de adio. Nu mai abordează subiectul „noi”. îmi spun că e de preferat să nu ne mai vedem atât de mult. Mai bine mă obişnuiesc mai devreme decât mai târziu.

Gătesc mai mult, ceea ce este, de asemenea, bine. Nu urăsc să gătesc, ci urăsc sentimentul de a te lăsa prins în capcana unei rutine a casei şi a gospodăriei. Tata tot zice că nu-i e foame, deci cea mai bună metodă să-l conving să mănânce e să-l fac să se simtă vinovat reproşându-i că am gătit ore în şir, păi, nu vrea el să învăţ lucruri practice, nu se referă la asta când zice *sa fad ceva*? Aşa ca eu gătesc şi el mănâncă. Dar astăzi lucrez, de fapt. E o zi de tur.

Omul aşteaptă la a şasea ieşire din gară, cum i- am spus. E alb, între două vârste, are barbă şi

poartă haine oarecare, o pereche de blugi şi un tricou gri.

îmi pun o mască şi-mi împing bicicleta spre el.

— Steve.

— Erika? Erika-san?

Zâmbeşte şi dinţii lui aproape că mă orbesc. E american.

— Erika e bine.

îl conduc după colţ, la cealaltă bicicletă pe care am lăsat-o acolo.

— Gata de o plimbare?

— Bineînţeles!

E încântat.

Dau la pedale repede ca să-l descurajez să vorbească, departe de oraş, pe drumuri pustii, spre gardul de la graniţă. Ne înghesuim bicicletele după nişte pomi.

— Acum o să intrăm, dar mai întâi...

îl privesc şi ridic din sprâncene.

Se scotoceşte în buzunare şi scoate un plic îndoit.

— Cealaltă jumătate.

Număr bancnotele. Douăzeci de mii de yeni, cum a fost înţelegerea. îmi fac loc prin gard.

El ezită şi arată spre masca mea.

— Să-mi pun şi eu una?

— Eu o port pentru că am alergii.

Şi ca să-mi ascund faţa. Datorită ei şi părului meu pe care tocmai l-am întins, trec drept japoneză get-beget.

Dă din cap şi mă urmează prin gard. Se îndreaptă de spate, se uită fix la casele părăsite şi la iarba care creşte sălbatic şi scoate un aparat de fotografiat mare.

— Fără fotografii, îi zic.

— Sunt fotograf. De-asta sunt aici. Lucrez la un proiect despre abandonare. E chiar interesant în spaţii urbane şi *aici...* E dusă ia extrem, nu?

— Pe mine nu poţi să mă fotografiezi *deloc,* pricepi?

Scot o pălărie din geantă ca să mi-o pun pe cap, trăgând borul peste ochi. Privirea-mi scapără scântei, dar probabil că pălăria ascunde efectul. O iau la pas iar, mai repede decât înainte.

El aproape că aleargă ca să se ţină după mine, dar apoi trecem graniţa şi se împiedică.

— Ha!

Mă opresc.

— Eşti OK? Probabil că o să-ţi revii imediat.

El înghite în sec şi se clatină, după care porneşte din nou, mai precaut.

— Partea asta e absolut goală de la dezastru?

— Da. A fost evacuată toată lumea, apoi s-a tras gardul. încearcă să-i încurajeze pe oameni să se întoarcă în locurile apropiate de fusuri, dar n-au prea reuşit până acum.

— Care-i planul pentru viitor?

— Nu cred că e vreun plan, ridic eu din umeri. Nimeni nu poate să rezolve situaţia. Aici nu pot trăi oameni. în Tokio există fusuri pe care le poate vizita oricine, dar aici e altfel.

— Nu *să trăiască,* dar ar putea folosi pământul. F. o risipă. Pun pariu că în Statele Unite oamenii s- ar bate pentru aşa ceva.

în State oamenii se bat mereu, mă gândesc eu, dar nu-i zic.

— Oricum, au trecut vreo zece ani aici.

— Uau!

Fotografiază maşini albe înroşite de rugină, o tricicletă într-o rână, o pungă de gunoi plină cu pulbere.

— Minunat! bâiguie el.

Eu dau ochii peste cap.

— Vrei să te plimbi un pic singur? Eu rămân pe- aproape. Să nu atingi nimic! Şi ţine minte că de- aici nu poţi duce nimic înapoi în timpul normal.

El dă din cap imediat în semn că a înţeles. Are emoţii, ceea ce e bine. îl urmăresc cu privirea când se îndepărtează, plescăind şi oftând.

Fac asta de cam doi ani. într-o zi, un necunoscut m-a întrebat pe stradă cum poate ajunge acolo şi, când şi-a dat seama că vorbesc engleză, m-a întrebat direct dacă ştiu vreo cale să-l trec dincolo. Eu am ezitat, iar el mi-a oferit zece mii de yeni. La momentul acela, pentru mine era o avere, aşa că l-am dus, ceea ce a fost, probabil, cea mai mare tâmpenie pe care am făcut-o vreodată. Dar trecuse mai bine de un an de când fusesem în fusuri cu tata şi poate că voiam şi companie. Tipul nu era suficient de speriat, nici pe departe. Dar am reuşit să-l bag şi apoi să-l scot şi l-am pus să jure că n-o să spună niciodată nimănui. După aceea am fost mai selectivă şi mi-am crescut preţurile. Am dus zeci de oameni, străini din toate colţurile lumii, de toate vârstele, de toate genurile.

Urc scara îngustă dintr-o clădire pe care am mai vizitat-o, până la etajul al treilea, într-o cameră în care sunt rafturi cu căTţi. De la fereastră îl văd pe Steve şi văd oceanul.

Sclipeşte şi stropeşte cu albastru, sfidând ziua cenuşie.

în spatele meu, un sunet aproape imperceptibil – ori nici măcar un sunet, ci urma aerului ce se mişcă. Mă întorc încetişor, să nu cumva să sperii ceva ori acel ceva să aibă impresia că eu sunt speriată. Partea din fund a încăperii e izolată printr-un panou *shuji,* în unele locuri pătat şi sfâşiat, şi o clipă umbra de dincolo de el pare silueta firavă a unui om.

Rămân fără glas când văd că are urechi înalte, ascuţite. Lumina păleşte. Un nor în faţa soarelui. Umbra cuprinde totul.

Fac eforturi să respir normal. Din marginile saltelelor tatami înmuguresc sfios câteva vrejuri. Ori de câte ori am impresia că ştiu fusul, se întâmplă ceva şi mai ciudat. în cel încet, sunt umbre; în cele rapide am văzut creaturi, duhuri şi lucruri nu pe de-a întregul umane.

De afară se aude ţipătul cuiva cu respiraţia tăiată şi cobor scările în fugă.

Steve e la câteva uşi mai jos, cu ochii când la ecranul aparatului de fotografiat, când la o *izakaya-* tradiţională de pe partea cealaltă a străzii.

Alerg spre el.

— Ce ai văzut?

— Nimic. Am fotografiat intrarea aia, arată el spre *izakaya.* Şi statuia de lângă.

Mă uit unde îmi arată cu degetul. Nu e nicio statuie.

— Era destul de ştearsă, dar era un tip micuţ şi rotunjor, cu pălărie?

— Avea testicule mari?

Asta pare să-l facă sa-şi revină din şoc.

— Poftim? De ce aş..., bolboroseşte el.

Eu tuşesc ca să-mi ascund râsul.

— Probabil că era o statuie înfăţişând un *tanuki-.*

— Ei bine, acum nu mai e.

îmi arată aparatul de fotografiat, o imagine cu statuie şi următoarea, în care nu mai e statuia.

Data şi ora în colţ, la o clipă după ce a făcut prima poză. Ar putea fi greşită, evident, dar... Fixez cu privirea fotografia şi observ, pe aleea îngustă, o formă mică, o pată mai întunecată în umbră, două licăre care ar putea fi nişte ochi. Nu atrag atenţia asupra aspectului ăstuia. Probabil că o să-l vadă el mai târziu şi poate să se îngrozească singur.

— Să plecăm.

El dă fuga după mine.

— Dar... ce crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Poate s-a făcut praf dintr-odată.

— Dar dacă... Era aici acum mulţi ani şi după aceea, fiindcă *eu* eram aici, s-a întors pentru o clipă. Ca o amintire.

Teoria asta îl impresionează, e limpede.

Eu arunc o privire în spatele nostru.

— Poate pentru că deja ai stat prea mult aici şi aparatul o ia razna. Şi nu arăţi prea bine, adaug ca să-i distrag atenţia, dar şi pentru că e adevărat. Ţi-e rău?

Steve strânge din dinţi. S-a înroşit, e transpirat, de parcă ar avea febră.

— Nu mă simt extraordinar, recunoaşte.

— Atunci, ar trebui să mergem, îi spun.

— Bine. Sunt sigur că am stat destul.

Se uită la aparatul de fotografiat şi se însufleţeşte puţin.

Bineînţeles că se însufleţeşte, căci acum are o poveste sinistră, precum şi câteva fotografii. Dar nu contează. N-o să-l creadă nimeni.

Prima dată când am fost într-unul dintre fusuri de una singură, mă duceam spre casă. Sau, cel puţin, spre casa care fusese a noastră ori de câte ori veneam în vizită în Japonia: casa lui *ojiichan.* Casa în care crescuse mama. Tata zicea că e prea periculos să te întorci acolo. Cumpărase pentru noi doi haine noi şi închiriase o casă nouă, aşa că tot ce aveam ne era necunoscut şi ne lăsa indiferenţi.

Casa lui *ojiichan* e într-unul dintre fusurile încete, cu toate că atunci încă nu se făcuse o deosebire între fusuri. Nu era greu să te strecori înăuntru. Nu existau garduri, ci numai bariere peste drumuri, câteodată şi paznici cu ochii în patru. Nu că ar fi încercat cineva să treacă; intrau numai cei din echipa de salvare, supraveghetori şi poliţişti, pentru că trebuia.

Era aproape vară. Păsările mi se păreau o bucurie, deoarece cântau, se chemau una pe alta şi astfel ţineau la distanţă liniştea. Drumurile erau pline de gropi, de ziduri prăbuşite, de maşini şifonate. Erau casc despre care ştiam că sunt goale după singurătatea pe care o emanau, dar în care totuşi parca se simţeau mişcări uşoare. Din când în când mă furnica pielea. Mă întrebam dacă ceea ce simţeam era faptul că timpul e greşit şi ce îmi făcea mie. Nu că-mi păsa. Dacă timpul m-ar fi dezmembrat, ar fi fost o eliberare.

Brusc, am zărit umbra cuiva pe zidul unei case. Când am întors capul să văd a cui e, nu era nimeni acolo. O umbră fără cel căruia îi aparţinea. A stat, fără să se clintească, preţ de două bătăi de inimă straşnice, după care s-a făcut nevăzută.

Am luat-o la sănătoasa. Când am văzut-o, casa lui *ojiichan* era neschimbată, atât de primitoare şi de normală, că m-am dus aţă ia intrare şi am deschis larg uşa, fără ca măcar să-mi treacă prin cap că ar putea fi încuiată. Nu era, niciodată nu era încuiată, niciodată...

Odată ajunsă înăuntru, m-am oprit.

— *Taclaima,* am şoptit, am venit acasă.

Casa fusese vandaiizată. Pantofii şi papucii din *gcnkan* erau împrăştiaţi peste tot, de parcă un copil ar fi avut o criză de furie. Am găsit o pereche de papuci şi m-am apucat să mă plimb de colo-colo, să bântui prin casă. Mirosea a aer stătut. Totul era distrus, vărsat, dărâmat, spart. Se rupsese în timpul Terorii ori din cauza groaznicei schimbări a timpului?

Uram casa noastră nouă, însă atunci mi-am dat seama că e şi mai rău să vezi cum ceva ce ţi-e cunoscut devine straniu, şi înfricoşător, şi trist. Crezusem că o să duc cu mine înapoi cât pot să car, dar eu nu eram în stare să ating nimic. Umblam prin camere, călcând pe farfurii sparte, pe ecranul televizorului, făcut ţăndări, pe cărţi alunecate de pe rafturi, pe flori ofilite fiindcă rămăseseră fără apă şi lumină.

Am urcat treptele spre camera în care stăteam eu, mama şi tata. Valiza mea, în care se afla viaţa mea de pe vremuri. Saltelele erau îngrămădite pe tatami. M-am trântit alături.

„îmi pare rău că nu v-am ajutat cu ele”, am zis, adresându-mă pustiului, tăcerii, stafiilor. „N- am ştiut.” Mă înecam. „Ar fi trebuit să rămân.” Am plâns până când n-am mai putut din cauza durerii de cap.

M-am ridicat ameţită, mi se împleticeau picioarele. Am dat de o brăţară albastră pe care o purta mama când se îmbrăca frumos, de o păpuşă *daruma,* cumpărată de ea de la un templu pe care îl vizitaserăm împreună şi de o eşarfă din mătase de culoarea ierbii. Şi acum avea mirosul ei: mentă, lavandă şi parfumul imposibil de definit al mamei. Mi-am pus-o la gât şi am băgat în geantă păpuşa *daruma.* Am coborât pe furiş treptele, care de data asta au fost silenţioase. Mi-a atras atenţia, pe marginea mesei joase din living, o ceaşcă având un model în formă de frunză. Mama o folosise de când era mică. Am pus-o şi pe ea în geantă şi apoi m-am întors la pantofii mei. Am închis uşa după mine uşurel şi am încercat să nu mă uit în urmă.

Apunea soarele. Cerul era de culoarea unei piersici ce se coace, prea moale pentru ce simţeam eu – adică şi roşu, şi albastru, şi negru. Pe strada pe care se afla casa lui *ojiicluui,* am îngheţat – o fantomă se întindea pe ciment, ca şi cum ar fi stat cineva în picioare acolo, cu spatele la soare. Dar nu era nimeni. Era doar o umbră, rătăcită, neancorată de fiinţa ei. Ca Peter Pan, m-am gândit, înainte să se mute spre mine. Oare n-avea un trup pe care să-l urmeze sau era tot ce mai rămăsese dintr-un trup?

Am alergat şi am tot alergat şi aveam mâinile pe gard când am simţit înţepăturile pe

piele, senzaţia de alunecare, după care cerul s-a întunecat, făcându-se cenuşiu şi albastru. Eram aproape prea obosită ca să-mi fie frică, dar nu prea obosită ca să înţeleg. Mi-era Tău. Am dat la boboci. Am ţinut la nas eşarfa mamei. în fus, lucrurile se păstrează. în cele încete, deteriorarea poate fi întârziată. Noaptea vine mai târziu. Când te întorci în timpul normal, totul se readaptează la corectul *acwn.* Mirosul ei dispăruse. Nu mai aveam decât amintirea.

în ziua următoare stau întinsă în pat şi frunzăresc o manga, dar, când întorc paginile, uit ce era înainte. Mă dau bătută şi mă apuc să mă uit pe laptop, la un serial despre nişte adolescenţi care se luptă cu vârcolaci în drăguţul lor oraş englezesc. Le vine aşa de uşor! Mi-ar plăcea ceva atât de direct ca un câine-om blestemat, căruia să-i trag un pumn în faţă. Cu toate că s-ar putea să fie o opţiune mai bună să fiu muşcată şi apoi să mă prefac eu însămi într-un vârcolac, fiindcă după aceea chiar aş putea face parte din haită. Nu mă mai uit la serial.

Nu pot să mă abţin – deschid site-ul viitoarei universităţi a lui Koki, pe *homepage.* Sunt fotografii cu campusul, cu studenţi care zâmbesc, cu Tokio. Oraşul pare nou, curat şi modern, la antipodul celui de aici. Koki are dreptate să vrea să plece acolo – cum să nu plece? După facultate, o să-şi ia o slujbă, o să aibă o viaţă şi viitorul lui o să fie şi el nou, curat şi modern. Numi place deloc că sunt geloasă, dar asta nu înseamnă că gelozia dispare.

Trebuie doar s-o mai ascund o vreme,

deoarece Koki pleacă mâine.

Şi, la acest gând, ecranul telefonului mi se luminează.

salut! eşti acasă?

F. el.

da, îi

răspund. ai

treabă?

chiar am. Apoi: ba nu.

pot sa trec pe la tine? îmi scrie.

când?

acum.

parcă ne vedeam mai tăziu! ştiu, scuze. Tocmai s-a scăpat mama că toată familia vine la noi acasă diseară pentru o cină- surpriză.

Adaugă trei emoji cu ochii daţi peste cap. *distracţie,* scriu eu. *vino încoace,*

păi sunt deja pe drum

îi trimit un şir de feţe zâmbitoare, întoarse invers.

SCUUUZE, răspunde.

Nu aşa credeam că o să fie. Trebuia să ne întâlnim seara şi... habar n-am, să facem o plimbare, să ne sărutăm şi să ne luăm la revedere.

Acum e 15:31, adică nu e un moment romantic sau memorabil.

Mă uit lung într-o oglindă şi încerc să-mi netezesc părul, pe care din nefericire l-am moştenit de la tata, aşa că e rebel şi ondulat, în loc să fie drept şi neted. îmi dau cu nişte pudră. Apoi cu rimei, străduindu-mă să nu clipesc şi să mi se umezească ochii. înainte să sune la uşă, am suficient timp să mă întreb dacă arăt pe cât de panicată mă simt.

— Bună, îi zic.

— Bună, îmi răspunde.
— Intră!
El intră.
— Stai jos unde vrei.
— Aşa.
Ne holbăm unul la altul şi, din moment ce el pare nefericit, probabil că şi eu par la fel.
Bata darabana cu degetele pe masă.
— N-am vrut să schimb planul. Mama, cel puţin, e groaznică dacă e vorba despre ţinut secrete, altfel, ar fi trebuit să vin încoace mâine, ia şapte dimineaţa.
— Eu mai bine nu-mi iau la revedere decât să mă trezesc la ora aia.
— Aşa m-am gândit şi eu!
— Mă cunoşti bine.
— Ar trebui să vii la mine, la Tokio, în vizită, mă invită el. Dacă vrei. Probabil că următoarele luni vor fi pline, va trebui să mă obişnuiesc etc., dar toamna...
— Nu te întorci în vacanţa de vară?
— Aşa am de gând, dar, dacă trebuie să-mi iau o slujbă part-time, e posibil să nu pot sta mult acasă. încă nu ştiu. Dar ar fi drăguţ să vii la Tokio, nu?
Ştiu cât de emoţionat e după viteza cu care turuie.
— O să încerc.
— Sora, eu...
Mă ridic în picioare.
— Am un cadou de despărţire pentru tine.
— Nu trebuia...
— E ceva mic, nu-ţi face griji! Şi ieftin. E ia mine în cameră.
Evadez pe coridor şi sunt deja Ia mine în

cameră înainte să-mi dau scama că a venit după mine.

— Of... Of, la mine e haos!

— De fapt, eu credeam că e mult mai rău.

Koki nu încearcă să-şi ascundă curiozitatea, ochii îi alunecă pe fotografii cu prieteni vechi din Vancouver, pe o reproducere a unei lucrări de April White, cu o orcă în stilul Haida, pe vederi cu nuferii lui Monet, pinii lui Emily Carr, pe copii după gravuri în lemn în genul *ukiyo-e.* îmi iau iaptopul din pat şi-l trântesc pe birou, iar el se aşază.

întind mâna pe după perdele şi scot ghiveciul pe care l-am ascuns acolo. Nu voiam să-l vadă tata. Nu-i mai plac plantele şi florile. l-l întind lui Koki fără pic de politeţe:

— Uite!

îl ia surprins.

— Mersi.

Mă aşez lângă el.

— E o floare-de-la-ora-patru.

Florile în formă de trompetă sunt galbene, albe, roz sau o combinaţie. Ating una albă, cu striaţii şi dungi galbene.

— Petalele se desfac la patru după-amiază – mă rog, în jur de patru – şi rămân aşa până dimineaţă.

— Deci o să ştiu cât e ceasul?

— Da, presupunând că în camera ta de la Tokio există o fereastră prin care pătrunde lumina zilei.

— Mulţumesc. E frumoasă. Este un dar care seamănă cu *tine* foarte mult.

— Ceea ce e bine sau rău?

— Bine.

Pune ghiveciul pe birou. Mă ia de mână.

— Sora, m-am gândit...

Ştiam că de data asta va trebui să avem o asemenea discuţie, *ştiam* că o să înceapă cu replica asta, şi totuşi încă nu ştiam ce-ar fi de spus.

I-au transpirat palmele, ceea ce mă linişteşte.

— ...a trecut o vreme de când ne-am apropiat şi, cu toate că plec, eu...

— Nu vreau să fiu prietena ta, turui eu, înainte să apuce să termine.

El clipeşte.

— A...

Mâinile lui le strâng pe ale mele, apoi le dau drumul puţin.

— Aşa credeam şi eu. în plus, e şi mai bine dacă nu facem asta, pentru moment.

— Şi tu crezi la fel?

îl fixez cu privirea şi acum mi-aş dori să se opună.

— Da... Asta vrei şi tu, nu? mă întreabă.

N-am nici cea mai vagă idee ce vreau. Dacă n- ar pleca, dacă ar rămâne acasă şi ar face naveta la universitatea locală, dar acum...

— Aşa e cel mai bine, repet eu.

Ce replică stupidă, dar utilă. El dă din cap că da. Stăm aşa în picioare, dând din cap aprobator, ca nişte jucării *bobbleheaci.*

El trage aer în piept.

— Vreau să ştii că ţin foarte mult la tine, Sora...

Cât pe ce să-i răspund că şi eu ţin la el, că prietenia lui aproape că a învins singurătatea şi tristeţea în care am trăit atâta vreme, că nu ştiu ce-o să fac fără el. îmi lipesc gura de gura

lui ca să mă stăpânesc.

Koki scoate un sunet ce exprimă surprindere, dar nu ezită să-mi întoarcă sărutul şi să-şi plimbe mâinile pe spatele meu. Ne ţinem strâns, eu am mâinile în părul lui negru, iar el şi le pune pe ale lui pe pielea descoperită dintre tricoul meu şi blugi. Îl împing în perne, ne recăpătăm suflul şi ne privim în ochi.

— Sora..., zice el.

— Da, răspund fără să am habar ce vrea să mă întrebe.

Ne dezbrăcăm unul pe celălalt cu mare atenţie. Ne atingem cu mâinile. Apoi scotocesc într-un sertar şi scot un prezervativ. Obrajii îmi iau foc când i-l dau.

— Pregătită, rânjeşte el.

— Sunt o optimistă. Sau o pesimistă, în funcţie de ce priorităţi ai.

Nu vreau să-i spun că m-am gândit la clipa asta.

Zâmbim şi apoi râdem. Ne atingem. E dulce, dureros, stânjenitor, bine. Vreau să mă lipesc cât mai tare de el; aş vrea să mă ţină atât de strâns mereu. Am fi putut face asta până acum, dar pare inevitabil să se întâmple aşa, fiindcă eu ascund ce-mi doresc până e prea târziu, până nu mai rămân decât bătăi de inimă.

— Local în Japonia, corespondent al pubului englezesc. [11] Câinele enot japonez.

清明

Se limpezește și se luminează cerul

Mama, vara, îngrijind un arţar din grădina botanică la care lucrează. Când era vacanţă, 5 Câteodată mă duceam şi eu cu ea şi mă jucam, citeam sau făceam tumbe în iarbă, în timp ce ea smulgea buruienile, readucea la viaţă plante suferinde ori curăţa zonele infestate de gândaci. Când am împlinit şapte ani, m-a învăţat cum se spune „arţar” în japoneză: *momiji.*

— Toamna o să se facă portocaliu strălucitor şi roşu-aprins, ca şi cum ar arde de unul singur până vine iarna, mi-a spus.

— Şi apoi o să moară? am întrebat-o.

— Poate aşa o să pară, însă el doar doarme. Visează că e primăvară şi, când se trezeşte, înverzeşte lumea.

— Mie cel mai mult îmi place toamna, apoi vara, iar primăvara e pe locul trei.

Am numărat pe degete anotimpurile.

— Iarna e ultima. Nu-mi place.

— în Japonia sunt şaptezeci şi două de anotimpuri, mi-a zis. Unul când înfloresc irişii, unul când bat vânturile calde, când încep să zboare şoimii... Nu le ţin minte pe toate.

— Sunt prea multe!

— Dar anotimpurile de iarnă sunt foarte importante! Copacii au nevoie de odihnă aşa cum tu ai nevoie de somn noaptea.

— Dar se face totul urât.

— Natura nu e niciodată urâtă, mi-a răspuns, lama se văd crengile minunate ale copacilor. Ca braţele tale în mânecă scurtă.

Mi-a ridicat braţul, apoi l-a ridicat pe-al ei, mult mai lung şi mai graţios. Şi al meu, şi al ei erau bronzate şi aurii, pe fundalul verde şi albastru al verii.

— Uite! Vezi că braţele noastre au linii drepte şi linii moi.

Mi-a atins pe rând vârfurile degetelor.

— Degetele tale inteligente. Foarte simple şi pure. Asta putem admira în copaci iarna. Şi sunt şi mult mai curajoşi decât noi, stau dezbrăcaţi în frig!

Şi-a plimbat degetele pe braţul meu, în sus, apoi m-a gâdilat la subraţ, făcându-mă să chicotesc şi să chirăi.

După ce mi-am recăpătat suflul, i-am zis:

— Noi suntem invers. Ne punem o groază de haine iarna, când copacii sunt *goi,* după care, vara, umblăm în pantaloni scurţi şi în tricou, când ei sunt plini de frunze.

— Da, poate. Dar poate că nu suntem invers, ci doar altfel. Natura ştie care e timpul potrivit pentru orice. Ştie să aştepte. *Unii oameni* – m-a bătut uşor pe nas – nu ştiu cu adevărat să facă asta.

— Pentru că e plictisitor.

— Copacii au răbdare, m-a contrazis ea. Tu să fii ca un copac!

M-am ridicat, mi-am înălţat braţele în aer şi am scos un sunet ca un foşnet ca să arat cum trece vântul prin frunzele mele invizibile. Mama a aplaudat.

— Sunt un copac bun? am întrebat-o.

— Bineînţeles. Eşti şi puternică, şi frumoasă, şi folositoare, şi generoasă, şi bună ca un copac.

Am îmbrăţişat-o.

— Şi tu eşti un copac bun.

Koki şi cu mine stăm tăcuţi din nou. Ni se ating braţele, linii drepte şi linii moi întretăindu- se. Studiez florile ca să văd când se desfac petalele spre seară.

— Trebuie să se fi făcut patru, zice el în şoaptă.

întind gâtul ca să văd ceasul.

— E aproape cinci. Cred că acum ştim că nu înfloresc la oră fixă.

— Dar tot sunt mai simpatice decât numerele, îngaimă el.

— De acord.

Stând aşa de aproape, văd că are pupilele dilatate pe fundalul aproape negru al irisurilor.

— Trebuie să plec, zice.

— Ştiu.

Mă ridic şi mă apuc să mă îmbrac. Koki îmi netezeşte tricoul şi mă sărută scurt pe ceafă. Eu îl mângâi pe păr, care stă băţ peste tot.

Ia ghiveciul şi adulmecă florile.

— Miros chiar bine.

— Atrag colibri, se pare. Dacă am avea aşa ceva pe-aici.

Mai mult nu sunt în stare să răspund. Parcă n- aş avea nimic în cap.

Apoi cineva sună la uşă.

— O fi tipul de la livrări? mă întreb, îndreptându-mă spre intrare, iar el se ia după mine.

Nu e un tip de ia livrări. E un individ în costum, iar cu el e tata, palid, sprijinindu-se de braţul lui, venind acasă mult prea devreme. Alunecă, dar reuşesc să-i prind, lăsându-l pe treapta de la *genkan* ca să-l ajut să-şi scoată pantofii.

Individul se prezintă ca fiind colegul lui.

— I s-a făcut rău, poate o fi mâncat

ceva..., zice.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să-l aduceţi acasă!

Dar asta nu e doar amabilitate. E ciudat.

— N-ai mai putut să conduci, tată? Ai căzut?

— După ce s-a întors, s-a odihnit puţin, dar neam gândit că e mai bine să-l însoţim, în caz că..., intervine colegul.

— S-a întors? De la masa de prânz? întreb.

Individul tace, îi aruncă o privire tatei.

Iar el e încă suficient de prezent cât să mintă:

— Da, Sora-chan, poate că a fost un prânz prost.

— Desigur, se repede colegul. Te rog să ai răbdare să-ţi revii şi apoi să te întorci, Campbell- san.

— Sunt sigur că o să mă simt mai bine ieri. Mâine, se corectează el.

— Te rog să ai răbdare până îţi revii, repetă tipul. Sunt sigur că fiica ta o să aibă mare grijă de tine.

Pare destul de sceptic când o spune, iar eu îl fulger cu privirea.

Koki face un pas înainte.

— O să aibă. Serios, e foarte bună.

încerc să par foarte bună. Tata se adună, se apleacă şi eu îl apuc de braţ din nou, pentru că se înclină în faţă puţin cam mult.

Tata şi colegul schimbă mulţumiri până când, în sfârşit, acesta din urmă pleacă. îl conduc înăuntru pe tata, care cade greu pe un scaun de la masă. Koki îi aduce un pahar cu apă, el dă din cap aprobator şi-l bea pe tot. Culoarea îi mai revine în obraji, dar e tot palid.

Pare mai bătrân decât e şi îmi trece prin cap gândul că poate de vină nu e doar imaginaţia mea.

— Sunt bine, zice.

— Nu, nu eşti. Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— M-a apucat ameţeala. Ar fi trebuit să fac o pauză – nici n-am mâncat, cred. Mi s-a făcut rău..., îndrugă el.

— Unde erai? La birou, nu?

Nu se uită în ochii mei.

— în fusul încet.

— Cum te-ai întors? îl întreb.

— M-am întors singur când m-am trezit.

— Ai leşinat?

— Sunt bine, repetă el.

— Trebuie să te întinzi, îi spun.

Parcă ar vrea să protesteze, dar se răzgândeşte şi încuviinţează din cap, supus.

Eu îi arunc o privire lui Koki.

— Scuze...

— Eu ar trebui să plec, zice el.

Ne privim lung. Nu e nimic de spus.

— Ai grijă, îi spun. La revedere!

El se înclină, se încalţă şi iese. Rămân cu ochii la uşă, dar tata se chinuie să se ridice, aşa că îl duc la el în cameră şi-l ajut să se întindă. Nu-i mai pun alte întrebări pentru că mi-e frică de răspunsurile pe care aş putea să le primesc.

Tata şi cu mine am trasat marginile fusurilor orare, liniile care determină diferenţa dintre *acum* şi *atunci.* Unele dintre graniţe erau deja cunoscute şi indicate prin porţi, garduri şi semne de avertizare. La unele porţi erau paznici care se plimbau de colo-colo, cu

şepciie lor albe. Mă întrebam la ce se gândeau ei cât e ziua de lungă, dacă şi ei puteau să simtă diferenţa de timp.

Evident că noi nu puteam să-i întrebăm. Tata susţinea că până acum n-a reuşit nimeni să perceapă ca mine graniţele dintre fusurile orare. Ceea ce mă făcea să mă simt specială. Deveneam din ce în ce mai rapidă, tot timpul. Văzusem odată o carte scrisă în alfabetul Braille, pipăisem rândurile de puncte şi mi se păruse minunat că vârfurile degetelor pot citi o poveste. Să descopăr timpul era lucrul cel mai asemănător pe care am reuşit să-l fac, doar că nu înţelegeam întotdeauna ce citesc.

Tata a făcut o hartă şi, ori de câte ori ieşeam, adică o dată pe săptămână, o actualiza la întoarcere. Nu mai stătuserăm atât de muit împreună de ani întregi. Era mai uşor fiindcă lucram amândoi, fascinaţi de aceeaşi enigmă, mai degrabă alergând în lumea largă decât stând cu mâinile în sân şi încercând să înţelegem ceva din toate astea. El avea emoţii, ceea ce eu nu prea înţelegeam. Pentru că, deşi aflam mai mult, de fapt nu ne apropiam cu adevărat de momentul în care să descoperim răspunsuri adevărate. Sau oameni adevăraţi.

— Cum *trasează* ei graniţele? l-am întrebat.

— în mare, încearcă să observe felul în caTe obiectele se deteriorează sau nu. Am încercat să studiem animale, dar e mult mai greu să observi vreo diferenţă la ele. Din câte ne dăm seama, ele se mişcă în fusuri mai mult sau mai puţin normal... Deci se foloseşte des mâncarea, cu toate că trebuie ţinuta în condiţii controlate. Laptele în cutii. Obiecte

care ruginesc ori se rup. De obicei se pun la anumite intervale, începând dintr-un loc despre care se ştie că e alt fus. Sunt ţinute sub observaţie.

— Şi apoi izolate... Ce-au zis despre cercetarea noastră? l-am întrebat.

— Cine?

— Ceilalţi oameni de ştiinţă.

Pentru mine erau ceva vag, nişte siluete în alb, privind fix în permanenţă.

— N-au zis nimic.

— Adică încă nu le-ai spus *tu,* bănuiesc.

Tata a arătat spre o graniţă pe care începuserăm s-o marcăm.

— Poţi s-o verifici?

— Dar chestiile pe care le fac ei? Au văzut pe cineva în fusuri?

— Pe cineva? a repetat tata, uitându-se ia mine.

— Sau ceva, am adăugat, căci lui îi displăceau teoriile care susţin că în fusuri încă locuiesc oameni.

M-am întors şi m-am apucat să adulmec locul unde se schimbă timpul.

El era cu ochii la mine.

— Mai întâi aş vrea să trasăm cât mai multe graniţe. După aceea o să explic cum s-a făcut.

— Eu va trebui să merg cu tine ca să te ajut să dai explicaţii?

Mă imaginam în faţa oamenilor de ştiinţă în alb, care nu mă slăbeau din ochi.

— Poate, a răspuns el într-un târziu.

— O să-mi furi gloria? l-am atacat eu.

El s-a încruntat şi a clătinat din cap, dar nu într-un fel care să spună *nu.*

— Nu vorbi prostii! Să lucrăm

împreună!

Mi-a întins mâna, cu un gest formal.

Eu am acceptat sa-i strâng mâna, care era mai mare decât a mea şi pătată de la markerul roşu.

— Da.

Mă foiesc în pat cât e noaptea de lungă, prinsă în aşternuturile ce păstrează mirosul lui Koki. Când în sfârşit se face dimineaţă, ciocănesc la uşa camerei tatei.

— Bună! Te-ai trezit?

Se aude un zgomot înfundat, care seamănă cu un „da”.

— Pot să intru?

Intru.

Ochii mi se adaptează la lumina din camera pe jumătate în întuneric – perdelele nu sunt trase de tot.

El e în pat, ghemuit şi palid.

— 'Neaţa, cărâie.

— Cum te simţi? Arăţi groaznic.

— Cuvintele tale afectuoase mă vindecă, îmi răspunde.

Alung îngrijorarea cu un zâmbet.

— E un talent.

— Am o răceală urâtă, cred. Poate gripă.

— Deci la prânzul ăla a fost ceva absolut îngrozitor, nu?

El închide ochii.

— Sora...

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Am exagerat cu munca. Dar aşa ceva nu mi s- a mai întâmplat niciodată... nu mie.

— Ai căzut? Aşa, din senin? Cât de

departe ajunseseşi în fusul încet? insist eu.

El deschide ochii cu dificultate. Cumva, parcă sunt spălăciţi şi, totodată, prea strălucitori.

— Nu suficient de departe. Erau acolo nişte siluete, nişte contururi. De oameni. Sau de ceea ce fuseseră oameni.

— I-ai văzut? rostesc eu şi înghit în sec. Ce făceau?

Tata închide ochii iar şi îngaimă un răspuns pe jumătate întrebare:

— ...încercau să vorbească?

— Adică i-ai auzit spunând ceva?

îl apuc de mână.

— Povesteşte-mi!

îl scutur ca să deschidă ochii. Mă priveşte fix.

— Nimic, Sora. Poate că nu erau acolo. Sunt foarte obosit. Da, sigur e de la gripă.

De la gripă, sau de la umbre, sau de la spiritele schimbătoare, care joacă feste. Sau...

Şuieră şi tuşeşte.

— îţi aduc nişte apă, bine? zic şi îi dau drumul la mână. Şi un medicament...

— Soo-jin susţine că balsamul de tigru[M] e bun pentru gripă, mă anunţă el brusc.

— Soo-jin...

Nu i-am mai auzit numele de mult. E o femeie pe jumătate coreeancă, pe jumătate japoneză, om de ştiinţă, care a lucrat cu tata câţiva ani. E bună şi deşteaptă şi-mi plăcea.

— A spus ea asta? Nu pare ceva ştiinţific...

Şi, în plus, japonezii par singurii est-asiatici care nu au încredere că balsamul de tigru poate să vindece orice.

— Tocmai ce mi-a zis, îmi răspunde

absent.

— Ce? Când? îl întreb.

— Când nu puteam să respir.

— Ai febră.

Mă aplec şi-i ating fruntea, dar iau mâna imediat, de parcă un curent electric ar fi trecut prin ea.

— Au!

A doua limbă a ceasului meu o ia înainte, după aceea, înapoi.

— înseamnă că ard, zice tata.

— N-ai simţit?

Fac ochii mari când la el, când la ceas, care acum ticăie regulat din nou.

— Mi-e cald, da.

Strâng din dinţi şi-i ating fruntea încă o dată, dar nu simt decât dogoarea febrei ce se instalează.

— Da, eşti prea fierbinte. O să aduc apă – electroliţi sau ceva de genul...

— Mulţumesc.

Ies din încăpere fără să mă uit nici în stânga, nici în dreapta, scotocesc prin sertare după paracetamol, umplu un pahar cu apă. Pun o cârpă sub un jet de apă rece şi mi-o apăs pe faţă. Ce se întâmplă? Fiindcă tatei i se întâmplă *ceva.* Uitarea, oboseala, desigur, şi e din ce în ce mai rău. însă acum... curentul ciudat care a venit dinspre el, *timpul* – asta e altceva. Şi habar n-am cum, ce sau de ce. îmi vine să urlu.

Dar nu fac decât să mai clătesc o dată cârpa şi să-i duc toate cele necesare tatei.

— Uite, ia astea.

îi pun pastilele într-o mână, paharul cu apă în cealaltă şi-l urmăresc cum le dă pe gât.

— întinde-te la loc.

îi pun uşor cârpa pe frunte.

— N-am plasturi antifebră, dar o să fac rost.

— E în regulă.

Respiră adânc şi se relaxează un pic.

Mă uit la el şi mă cuprinde panica. Să chem o ambulanţă, să-i explic unui medic? Cui să-i cer ajutorul? Tipului care l-a adus acasă? Era un oarecare, totuşi, nu vreun director... dar firma – cineva de acolo trebuie să ştie. Poate chiar ei i-or fi *făcut* asta, într-un fel sau altul. Eu o să... O să...

— Sora? şopteşte tata gâjâit.

— Da? Ai nevoie de ceva?

— Nu... Doar că nu eram sigur că mai eşti aici. Nu deschide ochii ca să verifice.

— Sunt aici.

— Mi s-a părut că te văd şi acolo. Şi pe ea. Dar nu. Doar o amintire, zice el cu respiraţia tăiată.

Ştiu ce înseamnă *acolo.* Aş putea să-l scutur ca să se trezească şi să-l iau la întrebări, dar glasul lui e atât de firav. Şi, dintr-odată, mi se face frică.

— E OK, tată. Putem să vorbim despre asta când o să te simţi mai bine. Acum, dormi!

El îngaimă că e de acord, iar eu aştept până când respiră regulat şi adoarme.

Las uşa dormitorului pe jumătate deschisă. Mă duc la bucătărie, apoi în living, după aceea la mine în cameră, plimbându-mă de colo-colo. Aş vrea să fug departe, pe jos ori cu bicicleta, dar nu pot. Trebuie să rămân. Căci îmi trece prin minte că poate nu doar compania e de vină pentru ce face tata. Poate că el face ce face de capul lui.

*

ETam la masa din bucătărie şi tot copiam kanji după kanji. Mă durea mâna de la încheietură până la umăr, şi tot mai aveam o foaie.

— *Tadaima,* a zis tata, iar uşa care s-a descins şi s-a închis la loc a scos un sunet ce a punctat momentul.

— Bună, am răspuns în engleză.

El a intrat şi a aruncat un ochi la exerciţiile mele haotice.

— Eu credeam că la liceu nu trebuie să faci din astea.

— Elevii japonezi nu fac.

Am început să scriu *nnniku.* înseamnă „urât” sau „ruşine”.

— Păi, tu eşti japoneză, a spus el.

Era singurul om de-aici care ar fi zis asta.

— Nu prea cred. Şi, oricum, la kanji, am rămas în urmă faţă de toţi.

A urmat *koku:* „crud”, „nedrept”.

— Sigur o să poţi să recuperezi. E foarte bine că eşti proactivă şi că faci asta.

— Mi le-a dat profesorul. Trebuie să le fac.

Comentase că fac nişte kanji groaznice, că şi
elevii de la şcoala primară sunt mai buni decât mine.

— Foarte bine că ţi-a dat materialele necesare şi aşa mai departe.

Dar în vocea lui nu era nici pic de entuziasm.

— Da.

Ar fi fost şi mai bine dacă nu mi-ar fi dat foile în faţa întregii clase.

Următorul: *kou* – „fermentaţie”.

— Şi că-ţi acordă şi timp în plus, a continuat tata.

— Clasa e mai mică decât înainte.

Deci mai puţini copii care să râdă de mine. Ce noroc!

Sei: „treaz”.

Mi-am scuturat mâna.

— Eşti OK?

— Sunt puţin obosit.

Şi-a trecut o mână peste faţă.

— Cum a fost prezentarea? l-am întrebat.

— Nu strălucită, mi-a răspuns cu un oftat.

— Cum aşa? Eu credeam că o teorie sau o lege o să-ţi poarte numele.

— Nu e chiar aşa de uşor.

— Ai zis că nimeni n-a mai prezentat o astfel de cercetare...

— Comisia nu era tocmai concentrată pe *rezultatele* cercetării.

Tata s-a trântit pe un scaun.

Mi-am aruncat CTeionul.

— Am cartografiat atâtea ore, am înregistrat şi am tot măsurat chestii.

Fuseseră ani întregi de muncă, în weekend şi după ce terminam orele la şcoală, şi luni bune în care el adunase tot materialul, iar eu verificasem, corectasem, apoi verificasem din nou. Durase ani.

— Erau mai preocupaţi de metode.

— Adică de ce fel de ceasuri am folosit? Ori n-au înţeles că simt graniţele dintre fusuri?

Ori poate că erau *prea* interesaţi de asta.

Şi-a îndreptat privirea spre mâinile întinse pe masă.

— Ştii că e ilegal să intri în fusuri fără autorizaţie...

— Tu ai voie...

— îmi dau eu singur voie. Dar să pui în pericol un minor nu face parte din asta. Şi capacitatea ta de a simţi fusurile...

— Păi, spuneai că sunt cercetătoarea ta.

Cuvintele care mi-au ieşit din gură au sunat copilăresc şi jalnic.

— Comisia a fost de părere că n-ar fi trebuit să te iau, mi-a explicat. Că e prea periculos.

— Acum nu mai e *chiar* aşa de periculos, m-am maimuţărit eu.

El n-a răspuns.

— Nu-i aşa, tată?

A strâns din buze.

— Spune-mi! am insistat.

— A existat o părere că un indiciu al efectului dăunător pe care îl au fusurile ar li convingerea xroastră că tu ai această abilitate, a detaliat el pe un ton egal, neutru, de parcă ar fi prezentat cine ştie ce statistică.

Convingerea noastră...

— Ei cred că eu îmi imaginez, am conchis.

Am simţit furnicături pe piele.

— Nu, nu, a răspuns tata, deloc convins. Le-am spus că noi micşorăm riscurile cât de mult se poate. Şi că voiam şi să studiem efectele fusurilor asupra diverselor grupe de vârstă – cercetătorii sunt cu toţii în aceeaşi grupă de vârstă şi majoritatea sunt bărbaţi...

— Adică?

— Am pledat pentru ideea de informaţii

mai ample şi de a pune la încercare abilitatea altora de a simţi graniţele, dar lor li s-a părut... bizar.

Deşi am zis că tu eşti dovada posibilităţilor, nu a pericolelor, a bălmăjit, aproape pentru el însuşi. Te-am monitorizat cu atâta grijă.

— Monitorizat, am repetat eu.

— Era şi un fel de a mă asigura că nu eşti în pericol, a adăugat.

M-am gândit la cum îmi punea el aceeaşi întrebare despre un loc ori de câte ori mergeam acolo. La cum mă ducea la doctor ori de câte ori apărea cel mai mic semn că aş avea o răceală. La cum îmi verifica notele, mă trăgea de limbă despre ce fac la şcoală şi urmărea să vadă ce chef am. La cum nota tot, salva, verifica. Eu credeam că are grijă de mine.

Dar acum înţelegeam.

— Eu sunt experimentul tău.

— Poftim? Nu, evident că nu eşti, i s-a auzit tare vocea.

— M-ai dus în fusuri ca să vezi ce efect au asupra mea.

— Şi ce poţi tu să faci *cu* asta! s-a apărat el.

— Nu, nu, nu.

Ce spunea el era adevărat, dar părea *greşit.* Părea ceva rece. Ca şi cum aş fi fost doar încă o unealtă, încă un instrument ştiinţific pe care îl putea folosi.

— Lucram împreună, a spus.

— Tu le-ai zis – ai făcut din mine un motiv –, iar acum ei cred că eu îmi pierd minţile. Ce-o să se întâmple? O să vina să mă studieze?

Brusc, am intrat în panică, terorizată de

gândul că m-ar putea lua.

— Nu, a răspuns el. Cu toate că au cerut cât se poate de clar să nu mai mergi în fusuri. Lucru cu care sunt de acord.

— Şi tu îţi închipui că sunt nebună?

— Nu. Eu te cred.

A întins o mână spre mine, dar i-am dat-o la o parte.

— Dacă mă opreşti, cine o s-o caute pe mama? m-am trezit vorbind, până să apuc să mă gândesc ori să mă stăpânesc.

Lui parcă i s-a golit faţa, ca şi cum s-ar fi prăbuşit ceva dinăuntrul lui care-l susţinea.

— Ea s-a *dus*!

Glasul lui avea o tonalitate brută cum nu mai auzisem, furie ori disperare.

— Noi nu asta făceam, Sora! Nu există nicio dovadă, niciun motiv... Trebuie să te opreşti!

Am tresărit. Eu asta făcusem. Cu toate că n-o spusese niciodată, credeam că asta făcuse şi el.

Kanji-urile imprimate stăteau liniştite şi demne deasupra mişcărilor mele de creion, lipsite de coordonare şi stângace. Ruşine, nedreptate, trezire. Se estompau, reducându-se la nişte zgârieturi şi mâzgălituri, neînsemnând nimic.

— Sora...

Eu deja fugeam – de acasă, de gândirea raţională, de teste şi de experimente ştiinţifice. Dar de ce ştiam nu puteam să scap: că tata mă minţise şi le povestise altora despre mine şi că, atunci când ei fuseseră de părere că ceva nu e în regulă cu mine, el nu făcuse decât să fie de acord. Că nu o căutase niciodată pe mama. Că, pentru el, în primul

rând conta timpul şi, după aceea, eu.

în original, *tiger balm,* denumirea comercială a unul unguent cu proprietăţi antiinflamatoare şi analgezice.

După ce a avut loc Teroarea, am rămas într-unul dintre centrele de evacuare, sala de sport a unui liceu. Deşi acolo stăteau mulţi oameni în haine vechi şi paturi, stăpâniţi de frică, tot mirosea ca într-o sală de sport, a transpiraţie şi a plastic de la mingile de baschet. Unii rămâneau acolo toată ziua, însă majoritatea plecau să caute. Pe mine tata nu mă lăsa să mă duc, deşi îi aduceam argumente şi-i rugam cu cerul şi cu pământul. Şi, când în sfârşit m-a luat cu ei, mi-a părut rău, fiind aproape paralizată de senzaţia cumplită că trebuie sa aleg între dorinţa şi groaza de a o găsi pe mama.

Aveam coşmaruri. Toată lumea avea. Poate că şi visam acelaşi vis.

Lângă noi, la doar câţiva centimetri, dormea o *obaachan-,* o prietenă de-a le bunicilor. Avea genul acela de linişte care creează o bulă în jurul ei. Dacă tata trebuia să se ducă undeva, chiar şi la baie, mă ţineam tare să nu mă panichez până când ea mă lua de mână şi mă ducea în bula aceea. Cu mâna cealaltă mă mângâia pe spate sau pe păr, dăruindu-mi linişte şi alinare.

După zguduitura cea mare au urmat unele mici. Când ne zgâlţâia, ne ţineam respiraţia cu toţii, de parcă aşa am fi încercat să ţinem pământul nemişcat cu disperarea noastră.

Iar eu plângeam cât puteam de silenţios.

— Şşşt! îmi zicea *obaachan.* E doar somnul, care se zbate.

— Ce somn? o întrebam eu.

— Sub insula asta se află un somn uriaş, *namazu.* Trăieşte acolo, în mlaştina rece, de amar de vreme. Din când în când se zbate ori poate îl apucă vreo mâncărime. Apoi se răsuceşte şi se întoarce şi atunci mişcă pământul de deasupra. Atunci pământul se cutremură. Când se zvârcoleşte somnul dedesubt.

O poveste, deci, dar eu tot eram supărată.

— Distruge tot, i-am zis. îl urăsc.

— L-a legat un zeu demult. Poate s-o fi dezlegat. Poate încearcă să scape. Dar o să se liniştească.

Mâna ei era blândă în părul meu.

— O să stea locului, a continuat.

Aş fi vrut să anunţ poliţia, să chem forţele armate. Am închis ochii, dar îmi lua foc faţa de mânie. O poveste aducea la viaţă o abstracţiune. Un somn uriaş ca orice alt animal; nu unul malefic, nu unul care să facă rău dinadins, dar care tot îl provoca. Ce să faci cu o asemenea creatură? S-o prinzi. S-o prinzi în capcană. S-o dobori ca pe un câine care muşcă ori atacă un copil.

Obaachan mi-a făcut semn să tac.

— Cahn! Nu te mişca!

îmi vorbea mie, îi vorbea furiei ce mi se zbatea sub piele, îi vorbea somnului.

Căutările oficiale au luat sfârşit, doar că, odată ce te-ai apucat să cauţi, e greu să te opreşti.

Tata nu mai are febră de câteva zile, doarme mai bine şi mănâncă puţin, aşa că pot sa ies iar din casă. N-am mai avut şocuri electrice din acelea ciudate când l-am atins. Prinsă între noua ciudăţenie şi absenţa de o

săptămână a lui Koki, îmi cam pierd minţile.

Deci e bine că azi fac un tur. Nu catadicsesc să- mi întind părul, doar încerc să văd cum îmi stă dat pe spate. O să-mi pun o mască – va trebui să fie de ajuns. Mă întâlnesc cu o femeie, Naomi, într-o gară. Gările sunt întotdeauna cele mai bune locuri de întâlnire, deşi trenurile de aici sunt mici şi merg pe rute locale. La ieşire mă uit de jur împrejur, însă cei câţiva oameni de-acolo sunt un muncitor în construcţii, care stă ghemuit şi bea o cafea, doi băieţi în costum de baseball, murdărit pe ici, pe colo şi o bătrână care aşteaptă lângă staţia de autobuz.

Mă sprijin de zid şi trimit un e-mail. *Sunt aici.*

într-un minut, dinspre locul pentru fumat vine o femeie. F, mai înaltă decât mine, îmbrăcată în blugi şi cu un tricou care arată şi banal, şi şic în acelaşi timp. Pare japoneză.

Se opreşte lângă mine şi zice încet, în engleză:

— F.u sunt Naomi.

Merge mai departe şi, după câteva clipe, o urmez. Străbate rapid câteva străzi, până ajungem la o maşină. Urcă şi observă că ezit înainte să deschid portiera şi să mă aşez pe scaunul pasagerului.

— Bună, Yuna, spune ea în engleză, cu un accent american, neutru.

îmi întinde un plic.

Eu verific bancnotele din el.

— Ai mai făcut asta?

— Sunt foarte discretă, continuă ea. Aici.

— în comparaţie cu acasă? o întreb.

— în comparaţie cu multe locuri,

răspunde ea indiferent, dar nu neprietenos.

E directă. îmi pare rău că nu mi-am îndreptat părul.

Porneşte motorul şi eu îi dau indicaţii. Conduce cu grijă, dar mai repede decât m-aş fi aşteptat.

— Eşti japoneză? o chestionez.

— Da. *Şansei*[a] american, mai exact.

— Interesant! Ia-o pe prima la stânga, îi explic.

Aştept să-mi răspundă cu inevitabila întrebare:

„Dar tu de unde eşti?”

Dar n-o face şi eu, cumva, mă simt eliberată, dar şi enervată.

— Parchează aici şi apoi mergem pe jos.

Ea acceptă şi mă urmează, fără să pună întrebări, pe o alee ce abia se vede, iar după aceea prin gard. Mă uit la ea cu coada ochiului când trecem graniţa. Tresare şi trage aer în piept prompt, dar nu scoate un cuvânt.

Mergem până când dăm de o construcţie acoperită aproape în întregime de plante verzi. O duc pe Naomi acolo unde am curăţat vegetaţia, de unde putem arunca o privire înăuntru. Plantele şi frunzele s-au lipit chiar de zid, revoltându-se împotriva sticlei. Eu arăt spre o uşă aproape invizibilă.

— E o seră. Vrei să intrăm? o întreb.

Naomi pare sceptică.

— Nu cred că am nevoie. Par să vină ele spre mine.

— Ultima dată când am verificat, nu erau carnivore, dar lucrurile se schimbă repede pe-aici.

Deschid uşa. Aerul care se năpusteşte afară

e ca respiraţia unei păduri tropicale.

Naomi se chiorăşte înăuntru.

— E o junglă.

— Da. Plantele au ieşit prin geam.

închid uşa şi mă duc în partea cealaltă a serei de sticlă. îi arăt căpşunele atârnând la nivelul ochilor, rotofeie şi roşii.

— Vrei să guşti?

Rup câteva, le clătesc cu apă din sticla mea şi le mănânc, aruncând jos codiţele verzi.

Naomi mi-o înşfacă din mână pe ultima şi o devorează cu totul.

Nimeni nu ia niciodată o căpşună. De aceea îi aduc aici.

— Eşti surprinsă, zice ea.

— N-am văzut să mănânce cineva vreodată partea verde.

— Nici măcar nu simţi diferenţa, răspunde ea. Şi abia dacă simţi textura. Acum unde mai mergem?

O să fie greu s-o impresionez. Poate că o să fie mai interesant decât de obicei. O iau prin oraş, lăsând-o să observe maşinile care se dezintegrează şi perdelele care se decolorează la ferestre. Nu face fotografii şi nici nu-şi exprimă mila, dar i se întunecă ochii de tristeţe. Renunţ la traseul pe care-l urmez în mod obişnuit.

O conduc la un magazin care vindea veselă, mici piese de mobilier, lucruri pentru casă. Pe podea sunt vase sparte, zdruncinate de cutremur, dar cele de pe rafturi sunt întregi, doar pline de praf. Perne şi pături din nailon şi poiiester se fac bucăţi, aproape se topesc, de parcă şi-ar fi adus aminte de petrolul din care s-au născut. Arăt spre colţul cu ceasuri, ale căror limbi sunt oprite la ore diferite.

— Interesant, comentează ea. Bănuiesc că nu s- au terminat toate bateriile în acelaşi timp.

— în alte locuri, ceasurile s-au oprit cam în acelaşi timp. în fusurile încete sunt ceasuri care încă funcţionează. Sau, cel puţin, mă corectez, limbile încă se mişcă.

Brusc, se aude un zgomot care iniţial îmi pare o alarmă, departe, dar îmi dau seama că vasele se ciocnesc unul de altul cu o clipă înainte să simt cutremurul. Mă îndepărtez de rafturi şi mă apropii de zid, într-un loc fără rafturi deasupra.

Când ajung acolo, pământul nu se mai cutremură. Naomi nu s-a clintit.

— Unul mic, zic eu. Eşti OK?

Ea, împietrită de spaimă, nu răspunde – până când bag de seamă că e cu ochii la ceasuri.

— Mi s-a părut că am văzut unele limbi mişcându-se, îmi răspunde.

— Da, ai văzut, pentru că se cutremura tot.

— Ticăiau, nu se cutremurau, zice ea scoasă din răbdări.

— De câte ori au ticăit?

— De patru sau de cinci.

— Cutremurul a durat vreo trei secunde.

— Şi eram în fusul rapid, remarcă Naomi.

— Au ticăit *tocite* de acelaşi număr de ori?

Acum toate pendulele stau nemişcate.

— Nu. Şi nici n-au ticăit toate.

Naomi ia cu grijă un ceas deşteptător mic şi îl răsuceşte în mâini, lăsând amprente pe

sticla prăfuită.

— Uneori cutremurele fac asta, recunosc eu.

Ea pune ceasul jos.

— Deci ştii. Păi, de ce nu spui aşa?

— Nu se întâmplă întotdeauna. Şi pe oameni îi înspăimântă.

— Abia dacă am luat-o la fugă ţipând, îmi răspunde sec.

— Poate că erai pe punctul s-o faci. Nu-mi dau seama *întotdeauna* când sunt oamenii gata s-o facă.

Mă duc afară, unde mă sprijin de zidul magazinului şi verific cât e ceasul. încă o jumătate de oră până plecăm.

Iese şi ea, frecându-şi mâinile. Ne uităm la praful ce-şi ia zborul.

— Cum îi faci să se liniştească? întreabă ea.

— Spunându-le că o să-i audă vreo chestie.

De fapt, făcusem aşa ceva o singură dată, dar tipul tăcuse imediat, iar apoi întrebase foarte încet ce fel de *chestie.*

— Tu n-ai fugit ţipând niciodată? mă întreabă.

îmi aduc aminte vitele, umbrele de la uşi şi de
la ferestre, apariţia unor creaturi despre care citisem în basme populare.

— Nu prea sunt genul care ţipă.

— Nici eu, spune ea. Mi-ar plăcea să mă mai uit o vreme la ceasurile astea.

— OK.

Eu n-am chef să le mai văd limbile ticăind. Colind prin partea din spate a prăvăliei, unde se află un depozit şi o cameră separată.

Ridic o ceaşcă decorată cu un model portocaliu, vag psihedelic, în jurul marginilor. E cât se poate de tipică pentru anii '60, cât se poate de Showa, ceva ce bunicii mei ar fi ţinut zeci de ani. O pun la loc cu blândeţe, pe cerculeţul pe care l-a lăsat în praful de pe blat, mă întorc şi plec.

Din spatele meu se aude vag ceva care zgârie. Eac stânga împrejur, scrutez cu privirea fereastra, colţurile încăperilor. Tavanul. Nimic nu se clinteşte. Blatul însă... Se vede cercul clar format de ceaşcă în praf. Şi uite şi ceaşca, la capătul hiatului. O fixez cu privirea, după care mă uit din nou de jur împrejurul camerei, dar nimic altceva nu pare să se fi urnit din loc. Ceaşca stă nemişcată şi nevinovată la locul ei cei nou. O iau precaut şi o întorc cu susul în jos. Nimic ciudat. Alt zgomot. Un clinchet, un zdrăngănit, dintr-un sertar. Apuc un beţişor chinezesc cu care să deschid sertarul, stând cât mai departe şi încercând să nu mă gândesc la ce chestii ar putea ieşi de-acolo.

Nu iese nimic. Mă chiorăsc înăuntru, dar nu văd decât nişte linguri pătate. închid sertarul hotărât. Sigur *obiectele* nu se mişcau. Să fi fost asta o versiune japoneză bizară a poveştii *Frumoasa şi bestia*? Ies din cameră.

Naomi e tot în faţa ceasurilor, dar acum scrie într-un caiet. întoarce o pagină şi văd ceva care nu seamănă nici a desen, nici a notiţe; sunt ecuaţii.

Observă că trag cu ochiul şi, înainte să apuc să ghicesc la ce lucrează, închide bine caietul.

— Gata.

F, ceva viclean în felul în care-l bagă la loc în geantă şi trage repede fermoarul.

— Să mergem, îi spun.

— Deja? Pari foarte sigură în privinţa orei.

— Păi, sunt siguTă.

Ne întoarcem pe unde am venit. Nu pot să-mi scot din minte ceaşca, deşi habar n-am de ce-mi dă astfel de fiori o piesă de veselă. Dacă ar fi fost un cuţit, aş fi avut o scuză.

— Să ne odihnim câteva minute, zic după ce trecem dincolo de gard.

— Îhîîî... Am capul puţin...

Naomi duce mâna la tâmplă.

Se trânteşte jos, apoi duce mâna la gură ca şi cum i-ar veni să vomite.

— Respiră adânc!

îi dau un drops din geantă.

— Suge ăsta!

îl ia cuminte şi se strâmbă când simte gustul.

— Acru!

— Dap. Habar n-am de ce, dar mă ajută întotdeauna.

Iau şi eu unul, deşi mă simt bine. Cred că organismul meu s-a adaptat aşa cum îmi imaginez că se adaptează însoţitorii de zbor la schimbările de fus orar.

Naomi ia câteva guri de apă şi pare că-şi revine. Se uită la ceas.

— Ai dreptate cu timpul. Aproape exact.

— Ţi-am zis.

Mă fixează cu privirea puţin prea intens.

— Mi-ai zis, e clar.

Pe drumul înapoi spre oraş conduce mai încet, palidă.

La câteva clădiri de gară îi spun:

— Eu pot să cobor aici.

Ea opreşte maşina.

— îţi mulţumesc pentru turul foarte interesant.

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

Tăcem amândouă. De obicei nu zăbovesc, dar vreau să-i mai spun ceva lui Naomi. Numai că nu ştiu ce.

— Să ai grijă! zice ea dintr-odată.

— La ce?

— La fusuri. La tot. La revedere!

Prind aluzia şi cobor din maşină. Ar fi trebuit s-o întreb despre ecuaţiile alea din caietul ei, dar maşina deja mă depăşeşte. Naomi nu-mi face cu mâna.

Acasă, pun browserul pe „incognito” şi caut *ceşti care se mişcă singure.* La „rezultate” îmi apar mai mult chestii despre poltergeist şi fantome. Totuşi, nu asta fusese senzaţia mea. Caut în japoneză şi, după ce derulez un timp, dau de *tsukumogami—,*

A, rahat. Obiectele care ajung să fie posedate după o sută de ani. Ceaşca nu putea să aibă o sută de ani, chiar dacă timpul s-ar mişca mai repede... nu? încă o ciudăţenie pentru care să-mi fac griji, ceea ce acum e absolut normal. Oare o să înceapă să se mişte toate, cât de curând? Poate o să prindă viaţă totul, un fel de viaţă nouă. Ori una foarte veche.

— Nu înţeleg, am reacţionat eu.

Aveam paisprezece ani şi eram în laboratorul vechi al tatei.

— E destul de greu să te dezmeticeşti din prima încercare, a spus el.

— Ori din a treia, a patra sau a cincea, mi-a zâmbit Soo-jin cu o milă plină de

răbdare.

— Dă-mi voie să încep cu o întrebare. Tu ce crezi că *e* timpul? a continuat tata.

Soo-jin a dat ochii peste cap.

— Asta numeşti tu un început uşor?

— Timpul înseamnă... pendule şi ceasuri.

— Dar rigla înseamnă... lungime? Termometrul înseamnă... căldură? a întrebat tata.

— Bine. Nu. Astea sunt instrumente cu care măsurăm lucrurile respective. Deci, cu timpul, e zi şi noapte – ca lumea care se învârteşte, poate. Ori... e ceva ca... gravitaţia. O forţă invizibilă.

— Ziua şi noaptea au fost primul fel în care oamenii au învăţat să citească timpul, a intervenit Soo-jin. Ştim că pendulele măsoară timpul, dar ele se pot opri sau se pot strica, nu există pendulă perfectă. Nimic nu poate atinge soarele în mersul lui pe cer ori stelele...

— Dar în unele perioade ale anului zilele sunt mai scurte, am spus eu.

— Categoric, a încuviinţat Soo-jin. Anotimpurile arată timpul la o scară mai mare. De exemplu, o zi e o secundă şi un anotimp, o oră.

— Oricum, dacă soarele ar îngheţa pe cer, ce ar urma? S-ar opri şi timpul? a întrebat tata.

— Am îngheţa, am zis eu. Dar... stai, dacă soarele n-ar fi decât o modalitate de *a citi* timpul, n-am îngheţa? Pentru că dacă un ceas rămâne fără baterie şi se opreşte nu înseamnă că *noi* ne oprim.

— Corect, a răspuns tata.

— Soarele n-a îngheţat niciodată,

oricum, aşa că nu ştim sigur. Sau, dacă el *chiar* a îngheţat, atunci şi noi *chiar* am îngheţat şi nu ne-am dat seama niciodată care e diferenţa, a zis Soo-jin.

Era înspăimântător.

— Eşti îngrijorată, a comentat Soo-jin.

— Dar dacă îngheţăm şi habar n-avem, însă undeva în univers a trecut un miliard de ani? S- ar fi putut întâmpla orice, şi noi nu ştim...

— Trece timpul altfel în alte părţi ale universului? a întrebat tata.

— Dacă planeta se învârte mai repede sau mai încet, a replicat Soo-jin, *dacă* viaţa de pe planetă măsoară timpul în felul acela.

— De unde am şti? a într ebat tata.

— S-ar fi schimbat ceva, am zis eu.

— *Schimbare, deci.*

Tatei i-au sclipit ochii.

— Unii spun că timpul e măsura mişcării, care e schimbare.

— Şi, dacă nu se schimbă ceva, nu putem măsura timpul? am întrebat eu.

— Dar ia gândiţi-vă, a sărit Soo-jin, ce nu se schimbă în lumea pe care o ştim noi?

Nimic. în cele din urmă, totul se strică ori se face praf. Chiar şi stâncile, oceanul, centrul pământului. Am tăcut cu toţii.

— Cine s-a gândit la chestia asta, că mişcarea lucrurilor e măsura timpului? m-am interesat eu.

— Teoria e a lui Aristotel, a răspuns Soo-jin, şi e de acum mai bine de o mie de ani. Ideea era mai degrabă filosofică decât ştiinţifică.

— Deci... După ce a murit Aristotel, ideea lui nu s-a schimbat. Ideea lui personală,

pe care o folosim şi azi. N-am putut să gândim altfel sau s- o schimbăm.

Şi, doar ca să fie cât se poate de limpede, am adăugat:

— Pentru că a murit.

Tata şi Soo-jin au scos un „hmmm” în acelaşi timp şi a fost un acord drăguţ.

— Da, a răspuns tata îngândurat, este adevărat.

— Este? am reacţionat surprinsă. înseamnă că eu câştig?

— Eşti o adevărată filosoafă bună la dispute, a râs Soo-jin.

— Nu s-a schimbat ideea, a explicat tata mai departe, ci felul în care ne raportăm la ea. De când a apărut, oamenii au fost de acord cu ea ori au respins-o, au renegat-o şi aşa mai departe, aşa că, cine ştie, poate că în viitor ea o să se adeverească dincolo de orice îndoială. Şi ce se întâmplă dacă moare toată lumea şi orice consemnare a lui Aristotel e uitată? Atunci, ideea o să mai existe?

— Da? mi-am dat eu cu presupusul, dar nu aveam nici cea mai vagă idee. Ea tot *o să existe.*

— Da, a aprobat Soo-jin. Deşi imaginează-ţi tot ce nu ştim. Adică o groază de lucruri, dar noi habar n-avem ce sunt. Pentru noi, niciunul dintre ele nu există şi nu se poate schimba, timpul poate trece şi noi s-ar putea să nu aflăm niciodată. Poate timpul să măsoare lucruri pe care nu le cunoaştem, dacă noi nu o să le cunoaştem niciodată?

Am rămas pe gânduri cu toţii.

— Nu... nu ştiu, am recunoscut în cele din urmă.

— Dar acum, că nu ştii, ai timp să te

gândeşti la asta, a vorbit tata.

— *Tu* ştii? l-am întrebat.

— N-am nici cea mai vagă idee! a răspuns el vesel.

— Nici eu, a zis Soo-jin, dar nu părea la fel de încântată.

— Ar fi o plictiseală dacă am şti tot, nu credeţi? a întrebat tata.

— Deci... de fapt, când termini ce ai de lucru? Asta am întrebat, în primul rând. Mi-e foame, am zis.

— A! Să mergem acum. Acum e întotdeauna *acum,* asta nu se poate contesta. Vii cu noi, Soo- jin?

— Da. De ce nu?

Soo-jin a fost bucuroasă că e invitată.

Am plecat de la laborator şi ne-am dus la un restaurant. Mă uitam spre cer şi mă întrebam dacă nu cumva timpul se opreşte în loc şi o ia de ia capăt şi dacă eu mi-aş da seama vreodată de asta.

^”Bunică” (în japoneză, în orig.).

— „A treia generaţie”; termen folosit pentru a se referi la copiii copiilor născuţi din emigranţi etnic japonezi într-o nouă ţară de reşedinţă, în afara japoniei.

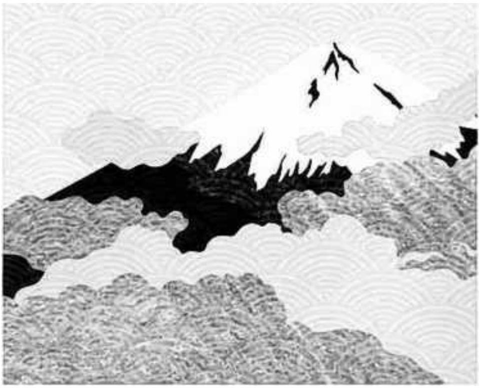
[12] în folclorul japonez, obiecte care au fost înzestrate cu spirit şi s- au însufleţit. Conceptul, care are o istorie lungă, a ajuns să denumească astăzi un obiect care împlineşte o sută de ani şi în momentul acela prinde viaţă.

fâmit

4- ***X***

GÂȘTELE SĂLBATICE
ZBOARĂ SPRE NORD

i X

7

Sunt neliniştită până în măduva oaselor şi habar n-am de ce. în ultimele zile au fost două cutremure, dar mici, însă ecourile lor au rămas în mine, de vreme ce nu pot sta locului. Tata nu s-a întors la companie de când s-a îmbolnăvit. Nu ştiu ce i-au zis să facă ori ce nu l-au lăsat să facă, însă el a lucrat de zor de acasă. Nu vrea să-mi spună mai mult despre ce s-a întâmplat. Susţine că nu-şi aduce aminte. Dar n-am mai simţit şocuri electrice de la el şi ştiu că trebuie să fiu recunoscătoare.

Koki e plecat de trei săptămâni. încă ne trimitem mesaje, dar tot n-am vorbit despre cum ne-am luat la revedere. Vreau să abordeze el subiectul şi, în acelaşi timp, aş vrea să-l evit total. Ne-am luat la revedere. S-a întâmplat. Recitesc compulsiv discuţiile noastre, după care nu-i răspund ore sau zile în şir. Nu ştiu dacă îl vreau mai mult sau mai puţin. îl tot alung, pe el şi acea ultimă după-amiază, ca să mă gândesc la ele mai târziu şi ce-mi place la „mai târziu” e că, uneori, nu vine niciodată.

Dar trebuie să scap de asta, măcar o vreme, îmi studiez hărţile şi hoinăresc prin fusuri. O dată văd, în crengile foşnitoare ale unui copac, nişte ochi rotunzi care se uită şi ei la mine, ceva ca o pasăre, ceva ca un om, cu cioc roşu-aprins. E un spirit precum *tengu*? O fi ucis vreodată un om? Am timp să mă întreb, înainte să se ascundă iar în frunziş.

Mă întreb cum o trece timpul pentru mituri şi demoni. Număr minutele şi secundele după

bătaia inimii. E un ceas schimbător şi, totodată, demn de încredere, dar în faza asta pot, cel puţin, să-l recunosc când se schimbă.

După ce tata mi-a spus că nu mai pot merge în fusuri, n-am mai vorbit unul cu altul cu adevărat luni întregi. N-a mai încercat să-mi explice că răstălmăcesc ce mi-a zis. Pleca la serviciu înainte să plec eu la şcoală şi se întorcea acasă târziu. Numi povestea despre cercetările la care lucrează şi eu nu voiam să-l întreb. Abia dacă aveam ce să ne spunem.

Am tulburat tăcerea de Crăciun, într-un soi de armistiţiu. Era mai bine aşa până în primăvară. Dar fusurile exercitau o atracţie irezistibilă, aveam *nevoie* să mă reapuc de căutat. Voiam să merg acolo şi să-mi amintesc.

— în sfârşit începe vacanţa săptămâna viitoare, i-am zis la masa din seara aceea, la care aveam mâncare reîncălzită.

— A, da. Bănuiesc că vrei ceva *distracţie*...

M-a studiat pe furiş.

— Parcă aşa îi zic tinerii din ziua de azi, nu? *Distracţie*?

L-am mângâiat pe mână.

— Nu-ţi face griji! Nu te-aş obliga niciodată să încerci ceva nou la vârsta ta.

El a pufnit în râs.

— Mă întreb dacă să mergem să vedem ce mai face floarea-ceas, i-am zis pe un ton cât se poate de nonşalant.

împingeam o bucată de *tempura* de cartof-dulce de jur împrejurul bolului meu.

Când am ridicat ochii, tata bătea darabana cu degetele în bărbie, scos din răbdări.

— *Nn,* Sora. Au început să limiteze până şi cercetările de teren oficiale în fusuri. Regulament nou.

— Eu credeam că cercetarea de teren e cea mai importantă.

— Au apărut efecte adverse.

— Cum ar fi?

— Echipamentul nu rezistă tocmai bine, ceea ce e costisitor, a răspuns şi s-a oprit. E greu şi pentru cercetători. Munca poate genera presiune.

— A păţit cineva ceva? Sunt o grămadă de porci- mistreţi pe-acolo.

— în timp..., a zis tata, starea de sănătate a unora s-a degradat. Au nevoie de odihnă. Soo-jin la fel.

— Poftim?! am exclamat eu. E OK? Pleacă?

— Se întoarce în oraşul ei natal pentru ceva O&R.

— Ce e asta?

— „Odihnă & recuperare". Soldaţii au O&R la vreme de război...

Analogia lui m-a panicat.

— *Ce s-a întâmplat, tată?*

— Oamenii au simţit efecte secundare după ce au fost în fus. Cum ar fi halucinaţii, pierderi ciudate de... judecată.

M-am aplecat în faţă.

— Văd chestii. Cum ar fi?

— Văd chestii care nu sunt reale, adică definiţia halucinaţiei, a răspuns el indiferent.

Speranţa mi-a tresărit în piept.

— Eu credeam că voi asta aţi *vrea* să studiaţi. Dacă vezi *oameni* sau alte ciudăţenii din alea...

Expresia de pe faţa lui m-a făcut să mă

opresc.

— Acolo nu sunt *oameni,* a rostit el emfatic. Ţi- am zis. Şi la ce alte ciudăţenii te gândeşti?

Felul în care se străduia să sune nonşalant punând întrebarea trăda o anumită preocupare, care-mi aducea aminte de teste şi de oamenii de ştiinţă care mă credeau nebună.

— Toată lumea susţine că există fantome, i-am spus.

— Există fenomene care-i fac pe oameni *să creadă* că există fantome, m-a corectat el.

— Există..., am început eu, dar m-am oprit.

Dacă tata respingea posibilitatea ca în fusuri să trăiască oameni, dacă tot nu putea să creadă în fantome însemna că nu era nicio şansă ca măcar să încep să explic ce văzusem.

— Deci ei cred că şi oamenii ăştia o iau razna.

— „Razna” e un cuvânt arhaic, a zis tata. Există un acord din ce în ce mai clar că fusurile nu prezintă, pur şi simplu, siguranţă şi că nu am aflat destule ca să ne putem proteja acolo. Cercetarea suferă. Umblă deja atâtea zvonuri. Ştii că nu e bine pentru zonă. Nu mai ţii minte când oamenii n-au vrut să meargă în alte prefecturi fiindcă plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor arătau de unde sunt?

— Eu nu am permis de conducere.

— Mă înţelegi foarte bine.

Tonul lui de dispută raţională dispăruse. Vocea lui dovedea acum că s-a enervat.

— Sunt lucruri complicate la mijloc. Nu eu hotărăsc. Eu vreau doar să-mi continui munca. Simt că e posibil să nu mai primim multă vreme finanţare pentru cercetare. Toate subiectele astea sunt greu de manevrat...

— *Tu* te duci în continuare în fusuri...

Nervii lui s-au transformat dintr-odată în furie. A lovit cu mâna în masă.

— *Mie* o să-mi fie bine. *Tu* nu trebuie să mai mergi acolo niciodată! înţelegi?

— Sigur, am bălmăjit eu.

— Promite-mi.

M-a luat de mână şi m-a ţinut aşa, prea strâns.

— Promite-mi!

Avea dreptate. Laboratorul s-a închis peste nici un an, invocând riscurile generate de cercetare. Fusurile au ajuns şi mai pustii, şi mai părăsite.

Zvonurile se înmulţeau, devenind mituri urbane despre ce păţiseră oamenii de ştiinţă – căderi nervoase, amnezie, moarte. Toată lumea ştia că tata e om de ştiinţă şi, cumva, se aflase că eu mă duceam cu el în fusuri. Părinţii le spuneau copiilor să nu se apropie de mine şi ei ascultau. Cu toate că, din când în când, unii copii se aventurau în fusuri, era o joacă, o îndrăzneală. Dar cineva care intra acolo iar şi iar, sperând să dea de ceva raţional ori real? Asta era altceva. Era o nebunie. Numai Koki nu păstra distanţa.

Halucinaţiile oamenilor de ştiinţă nu făceau decât să-mi dea şi mai multă speranţă că e posibil, cumva, ca în fusuri să mai fie, totuşi, oameni. Aşa că mi-am încălcat promisiunea faţă de tata chiar în ziua următoare, apoi iar şi iar.

Tata e în bucătărie şi se holbează la frigider ca şi cum ar fi un televizor înăuntru.

— Ţi-e foame? îl întreb.

— Nu. îmi arde faţa.

întind mâna să-i ating fruntea, şi el mi-o dă la o parte.

— Glumesc!

— Transpiri. Ai tot părul ud.

— Am făcut *baie.* Nu mi-ai zis şi că miros.

— Eram politicoasă.

— Ţin minte că obişnuiai să mă anunţi când miros, când trebuie să mă tund, când sunt îmbrăcat aiurea – acum ce s-a schimbat?

— Când o fac, pur şi simplu, sunt sinceră, pentru binele tău. De data asta, m-am temut să nu te îneci în baie.

Nu e o minciună, deşi pare să-şi fi revenit.

— Sinceră, din nou, rânjeşte el.

Observându-i însufleţirea, simt un licăr de speranţă.

— Deci îţi *e* foame?

— Da. îmi e.

— Ce vrei să fac?

M-am cam săturat de gătit.

Tata închide uşa frigiderului.

— Ceva nu c bine.

— Adică?

în general, tata nu observă în ce stare mă aflu sau o ignoră.

— Am văzut că n-avem nicio bere, îmi spune.

Ca de obicei.

— N-ar trebui să bei.

Caut prin dulap ca să-mi ascund faţa.

— Eu întotdeauna beau o bere după ce fac baie. E o tradiţie!

— Eu cred că laptele e o tradiţie. O să fac un fel de tăieţei.
— Berea e o tradiţie a lui *ojiichart* al tău, ar trebui s-o respecţi. Unde e? A ieşit să cumpere? întreabă tata.
— încetează! îi poruncesc, aşa cum îi poruncisem şi pământului care se cutremura. *Ojiichan* a murit. Ştii asta.

Tata se sprijină de frigider, care se clatină puţin sub greutatea lui. Mă abţin să-mi urmez impulsul de a-l lua de braţ şi de a-l linişti. Sunt prea supărată. Nu se poate s-o mai ţină aşa, eu să muncesc, să-mi fac griji, iar el să se poarte ca şi cum totul ar fi în regulă, până când zice ceva de genul ăsta.
— Bea nişte apă!

Trântesc uşile dulapului şi zgomotul parcă ar avea formă concretă, fiindcă tata alunecă înapoi, se împiedică, aproape cade.

îl apuc de umăr şi am un mic şoc. Peste o clipă, gata. Nu, nu din nou. Mă uit la ceas, dar nu s-a întâmplat nimic. Electricitate statică, sunt sigură, sunt sigură.
— A, un moment de ameţeală. Mă întreb dacă mi-o fi scăzut tensiunea, zice tata.
— Stai jos.

îi împing un scaun de bucătărie, pe care se lasă cu totul.

Trage adânc aer în piept şi se produce o schimbare; ochii i se concentrează asupra unui punct.
— Ceva obişnuit în familia mea, spune, dintr- odată voios. Şi tata avea tensiune mică. La bătrâneţe, mai leşina din când în când.
— Leşina. Ce gest victorian!

Romantic. Deloc înfricoşător.
— Păi, *era* suficient de bătrân, clatină

tata din cap. Gata, mi-a revenit forţa, acum sunt bine.

Se ridică.

Mă reped spre el, dar tata nici nu alunecă, nici nu se împleticeşte.

— Nu-ţi face griji! zice şi mă mângâie el pe braţ. O să pun mai multă sare în mâncare de-acum, ca să-mi crească tensiunea.

— Pot şi să te scot din minţi, mă ofer eu.

— Eşti un om bun la suflet, o fiică generoasă! proclamă el. Mă duc să-ţi fac ceaiul ăla.

— N-am zis că vreau ceai.

— Serios? Dar eu am simţit că ai vrea.

Umple ceainicul.

— Vai, flerul meu util!

Duc scaunul înapoi la masă, mă aşez şi mă uit la el.

— Ştiu întotdeauna şi în ce sertar sunt tacâmurile. Poţi să mă pui în orice bucătărie, îţi zic.

Flutură infuzorul de ceai.

— O să le găsesc.

Şi trăncăneşte mai departe, pe măsură ce fierbe ceaiul. îl bem împreună şi ne certăm dacă sarea vindecă tensiunea, iar el pare OK, chiar mai bine decât de obicei. Dar tot am sentimentul că ceva nu e cum trebuie. N-a trecut nimic, de fapt, nu s- a vindecat nimic.

La câteva luni după ce a avut loc Teroarea, l- am întrebat pe tata când o să ne întoarcem acasă, la Vancouver. El privea departe. Am crezut că nu mă auzise.

— O să ne întoarcem acasă când o s-o găsim, mi-a răspuns după aceea.

Mi s-a făcut ruşine, fiindcă ar fi trebuit să ştiu. Nici măcar n-ar fi trebuit să-mi treacă prin cap s- o lăsăm pe mama.

Dar l-am întrebat iar când s-au încheiat căutările.

— Cercetările pe care le fac sunt foarte interesante, mi-a zis, şi poate găsesc ceva răspunsuri, dacă o să continui.

Evident că nu aveam cum sa mă opun. Răspunsurile erau importante. Cine altcineva mai putea susţine că încearcă să găsească răspunsuri despre Teroare?

A treia oară când am întrebat, tata a replicat doar:

— Chiar vrei să te duci acasă?

Deodată, era greu să-ţi imaginezi „acasă”. Mă gândeam la casa noastră, dar nu prea mai avea cum să fie casa noastră, cu atâtea piese lipsă şi atâtea spaţii goale în fiecare cameră. Oricum, am zis „da”, printre suspine şi sughiţuri care te-apucă doar când plângi prea mult.

— Mă străduiesc, mă străduiesc..., a spus el.

— Eşti egoist, i-am răspuns.

— Da? m-a întrebat.

Da! Aş fi vrut să urlu. Că mă ţine departe de prietenii mei, de şcoala mea, de dormitorul meu, de casă, doar că fiecare motiv care-mi venea în gând era *al meu,* ceea ce însemna că, în realitate, eu sunt mai egoistă.

— Mama...

...n-ar fi vrut asta, aşa am crezut că o să termin propoziţia. însă, când m-am uitat la el, a fost prima dată când am văzut suferinţă pe faţa unui om adevărat, nu doar o emoţie descrisă într-o carte, căreia îi înţelegeam

definiţia, dar nu sensul.

Un timp niciunul dintre noi n-a fost în stare să vorbească ori să respire. Poate am fi ţinut-o aşa ore sau zile. Când ne-am întors unul la altul, eu i-am pus mâna pe piept, el m-a luat în braţe şi xre-am dat seama că nu o să plecăm, ceea ce uram, dar nu aveam ce să fac. A apărut un nou fel de ruptură între noi. Mama fusese podul – nu, nu era aşa, pentru că fisura asta nu existase înainte ca ea să dispară. Ea făcea parte din pământul stabil şi din iarba verde şi, fără ea, se deschisese o prăpastie.

Ne-am întors la Vancouver o dată. Totul era aşa cum îl lăsasem. Vasele puse teanc pe uscător şi pernele şifonate pe canapea. La mine în cameră, patul era făcut neglijent. Plantele rezistau încă, în grădină crescuseră toate şi totul era necules. Eu am stat la mine în cameră, m-am gândit că e un dormitor de fetiţă şi mi s-a făcut tare, tare dor de ea.

Tata mi-a zis să împachetez ce vreau să iau cu mine. Am făcut o cutie cu cărţi. M-am apucat să pun haine într-o geantă, am înghesuit jucării şi brelocuri pe care le colecţionam, dar, când s-a umplut geanta, am rămas aşa, cu ochii la ea. El a venit şi m-a întrebat dacă asta e tot ce vreau.

— Nu vreau nimic din astea, i-am zis.

— OK, a răspuns.

S-a dus la el în birou.

Pe frigiderul din bucătărie era un calendar şi toată uşa era plină de bileţele şi petice de hârtie cu chestii de ţinut minte, programări la dentist şi întâlniri la şcoală. Planuri pentru un viitor care nu mai exista. Am desprins fiecare bileţel şi, încet şi dinadins, i-am rupt în bucăţele.

După un timp, tata a venit sus. M-am făcut că nu văd că are ochii roşii. El s-a făcut că nu observă bucăţelele de hârtie de la picioarele mele.

— Eşti gata de plecare? m-a întrebat.

M-am uitat fix la el. Din maşină, mi-am urmărit casa dispărând şi pierzându-se printre alte case şi alţi copaci, în timp ce noi treceam de un colţ, apoi de altul.

Mi-am luat la revedere de la prietena mea Sasha. N-am avut multe să ne spunem. îmi fusese dor de toate lucrurile importante care se întâmplaseră la şcoală. Ea nu ştia ce să-mi zică, pentru că, atunci când ai doisprezece ani, nu ai învăţat toate lucrurile alea pe care le spun cei mari la înmormântări. Ne-am promis că o să vorbim pe e-mail şi pe Skype. Ea a zis că o să vină în vizită în Japonia, bineînţeles. Eu am zis că o să mă întorc, clar. Ne-am îmbrăţişat.

Japonia a devenit casa noastră.

Tata strângea toate teoriile. Teroarea mutase timpul ca şi cum ar fi fost nişte plăci tectonice între care au apărut fisuri. Dar dacă ai fi stat pe una dintre ele când s-au mişcat? Ai fi căzut între timpuri? Ai fi dispărut?

Sau: dacă te-ai fi aflat într-unul dintre fusurile încete sau rapide, poate că ai fi fost azvârlit în trecut ori în viitor, ai fi îmbătrânit şi ai fi murit sau ai fi întinerit atât de mult, că nici n-ai mai fi existat, ai fi redevenit doar o mână oarecare de celule.

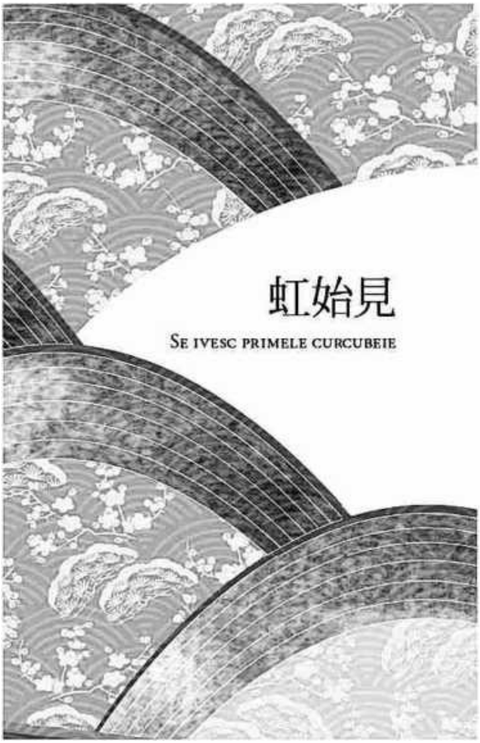
Sau: oamenii ăia au fugit şi au profitat de ocazia de a începe o viaţă nouă.

Sau: din pricina schimbării suferite de timp, îşi pierduseră memoria şi nu-şi aduceau aminte cine sunt ori unde le sunt casele.

Sau: cumva, încă erau acolo, hoinărind prin adâncul vreunui fus încet sau rapid fără a reuşi să găsească ieşirea.

Dar n-a apărut niciun amnezic să-şi caute amintirile şi oaTe niciunuia dintre oamenii ăia cu viaţă nouă nu i s-ar fi făcut dor de vechea lui viaţă? Poate se rătăciseră, totuşi; poate căzuseră în capcană.

Şi ceea ce cred eu, dar tata nu, este că poate se vor întoarce. Poate ea se va întoarce. Poate că ne tot ratăm la câteva minute.

虹始見

Se ivesc primele curcubeie

Tata pufneşte nervos şi se aşază pe scaunul şoferului. E mult mai bine azi, dar eu tot îl oblig să meargă la doctor. îşi pune masca pe care i-o dau. Are nervi şi conduce în tăcere, ceea ce nu mă deranjează. E linişte.

— Cum merge vânătoarea de slujbe? mă întreabă.

S-a terminat cu liniştea.

— Merge.

— încotro merge?

— Abia... a început, deocamdată n-are nicio destinaţie.

— Există destinaţii posibile pe care le-ai putea alege?

— Normai.

— Cum ar fi?

— Să lucrez la un magazin *conbini,* să predau engleză, să mă fac chelneriţă sau însoţitoare de zbor.

— Dar tu ce îţi doreşti să *fii,* Sora?

— Eu îmi doresc să fiu normală.

Tata ridică din sprâncene şi întoarce spre parcarea clinicii.

— Nu trebuie să vii înăuntru, cu mine, îmi zice.

Nu-l iau în seamă.

în sala de aşteptare nu e decât o doamnă micuţă, de vreo sută de ani, cu siguranţă mai robustă decât mine. Se aude numele tatei, care intră în cabinetul unui medic. Eu mă aşez, evitând privirea curioasă a doamnei în vârstă, şi umblu aiurea pe telefon până se întoarce tata.

Iese şi medicul.

— Sora-san? Aş putea discuta cu dumneavoastră o clipă?

— Îîî... OK.

îl urmez în birou.

— Aţi observat în ultima vreme ca tatăl dumneavoastră să uite lucruri? mă întreabă doctorul. Să fie confuz?

Mi se strânge stomacul.

— Da.

— Pentru moment, nu e ceva grav, dar bănuiesc că e un început de deteriorare a memoriei. Aş vrea să staţi cu ochii pe el. Să încercaţi să observaţi cum îi este. Ar fi de ajutor să aibă o rutină echilibrată.

Un moment, nu sunt în stare să vorbesc ori să gândesc, cu toate că n-ar trebui să fie o surpriză.

— O să-i daţi medicamente? întreb eu cu efort.

— Nu vă îngrijoraţi, vă rog! Oamenii pot funcţiona chiar bine, multă vreme, în acest fel. Deocamdată, nu e nevoie de niciun medicament.

— Ei ce-a zis când i-aţi spus?

Medicul se sprijină de spătarul scaunului.

— Nu i-a picat bine. Vă spun dumneavoastră, fiindcă e important ca familia să-l înţeleagă şi să-l sprijine pe cel care trece prin aşa ceva.

— O să-l sprijin.

— Tatăl dumneavoastră lucrează la compania din apropiere, da? întreabă el. Au şi acolo medic, la care bănuiesc că poate merge. Ar fi bine dacă s- ar duce la acel medic. Sunt sigur că ei ştiu mai mult şi au mai multă experienţă în problema asta.

— Care problemă? Pierderea de memorie?

Doctorul umblă prin nişte foi de pe birou.

— Da. Păi, problema angajaţilor lor.

N-aş putea zice că înţeleg ce spune, dar n-aş vrea nici să aud mai mult.

— Bine. Mulţumesc, îi zic.

— Aveţi grijă, îmi răspunde el.

Tata nu scoate o vorbă când intru în maşină, pur şi simplu, porneşte. Tăcerea e atât de fierbinte şi de groasă, că deschid fereastra ca să iasă. Deasupra noastră se rotesc vulturi, înălţându-şi aripile deschise în aerul caid. Drumul se apropie de ocean. Mai adânc sau mai puţin adânc, cum aş putea să aflu? Aş explora oceanul, numai că nu-mi plac adâncimile, înălţimile sunt în regulă – oferă o privelişte bună. Dar adâncimile nu oferă absolut niciuna.

— Trebuie să fac o oprire, zice tata. Pentru cercetare.

întoarcem pe o şosea îngustă ce şerpuieşte printre pomi şi urcă un deal. Aproape de vârf, se opreşte şi parchează. Iese din maşină. Niciunul dintre noi nu întreabă dacă merg şi eu. Mai facem câţiva paşi, iar apoi tata o ia prin iarbă şi printre copaci, după o urmă pe care eu sigur aş fi ratat-o. îmi e cât se poate de familiar să umblu cu el pe cărări bizare şi-mi aduce aminte de vremuri de demult.

Ajungem la un gard. O bucată intreagă a fost tăiată, rămânând prinsă doar într-un capăt, aşa că poate fi împinsă ca o poartă, ceea ce tata şi face. îmi muşc limba, văzând cât de familiarizat este cu aceste mişcări. Continuăm până dăm de un drum pe care din

toate crăpăturile creşte iarbă şi, tot mergând, îmi vine un gând, chiar înainte să se ivească poarta *torii*e un altar.

Am mai fost aici, când am vizitat Japonia de Anul Nou, când aveam – opt, nouă ani? Oamenii stătuseră la coadă în gerul năprasnic, aşteptând răbdători să ceară binecuvântarea, să-şi verifice norocul, să-şi cumpere *omamori*-pentru siguranţă, noroc şi succes la examene. Ţin minte că era mare şi strălucea, acum însă culoarea porţilor s-a şters, trecând de la roşu-aprins la cărămiziu. Şi altarul e micuţ, deteriorat de trecerea timpului, dar vulpile *inori*[u] ce păzesc porţile sunt tot vigilente şi gata de acţiune. Ne oprim în faţa porţilor şi plecăm capul înainte să intrăm. Când trec, simt o furnicătură.

— Repede, îi zic tatei.

El dă din cap că a înţeles.

— Ia-o peste cărare.

Trec în partea cealaltă şi apare iar o schimbare.

— încet.

Fac un pas înapoi spre tata şi acolo, chiar în faţa altarului, e crăpătura dintre fusurile rapide şi cele încete.

— Fusurile rapide şi cele încete se termină chiar aici, spune tata.

Fâşia de timp normal e aşa de subţiie, că e ca şi cum ai sta în picioare pe o frânghie. Mă întorc spre el.

— E ciudat să stai acolo. E timp normai? Nu e rapid sau încet, dar pare... altfel.

— Bineînţeles. Centrul aleii spre un altar e întotdeauna pentru zei, nu pentru

oameni, răspunde o voce.

Imediat fac stânga împrejur şi văd un bărbat între două vârste, în haine de lucru bleumarin. Are o greblă în mână. Tata se întoarce deja, zâmbeşte şi se îndreaptă spre el.

— Hisakawa-san, i se adresează.

— De câtă vreme nu ne-am văzut, Campbell- san! răspunde individul, Hisakawa.

— Aşa e.

Vocea tatei se ridică foarte puţin la sfârşitul propoziţiei, aproape întrebătoare, fiindcă, bănuiesc eu, nu reuşeşte să-şi aducă aminte.

Mă înclin.

— Eu sunt Sora.

Hisakawa se înclină la rândul lui.

— încântat de cunoştinţă! E bine că avem ceva vizitatori. în zilele noastre, nu sunt foarte mulţi.

— Fiindcă se află într-un fus, zic eu.

— Da. Şi, cred că aţi observat, nu e doar unul. Un loc foarte special, adaugă Hisakawa vesel.

— De aceea credeţi că mijlocul aleii e timp normal? Fiindcă e pentru zei? îl întreb eu.

— S-ar putea, replică Hisakawa. Cu toate că nu ştiu dacă zeii urmează timpul omenesc.

Simt că tata dă ochii peste cap, deşi nu face efectiv gestul. Nu crede în zei, în niciun zeu.

Mă uit în mijlocul aleii, unde mama îmi spunea mereu să nu calc, pentru ca, atunci când e vorba despre un altar, zeii au dreptul să treacă, încerc să nu arăt că mă străbate un fior pe şira spinării.

Hisakawa îl fixează cu privirea pe tata.

— Un alt cercetător al timpului?

— Sora-chan nu e cercetătoare, răspunde tata, înclinând capul, dar cu siguranţă e...

Se uită la mine.

— ...exploratoare.

Eu vreau să zâmbesc, dar nu pot. Hisakawa nu- şi mai încape în piele de atâta entuziasm.

— Hisakawa-san e preotul de aici.

— E o tradiţie de familie. Stră-străbunicul, bunica, tata...

— Nu ştiam că şi femeile pot face asta! zic.

— Vai, femeile pot orice, răspunde Hisakawa.

Eu rânjesc la el.

— *Locuiţi* aici? îl întreb.

— Nu, nu stau aici prea mult. Doar cât e necesar, spune Hisakawa. Nu prea ştiu să intru şi să ies.

Se uită fix la tata.

— Dacă nu vă deranjează, zice tata, mă duc să verific...

Pleacă imediat.

— Ce să verifici? îi strig eu, dar el a dispărut în spatele altarului.

Drăguţ!

— Mulţumesc, îi spun lui Hisakawa, care-mi răspunde cu un zâmbet, aşteptând.

Mai bine să-mi prezint omagiile. Mă scotocesc în buzunar şi scot o monedă de cinci yeni. Noroc. Mă duc la altar, o arunc în cutia cu ofrande, fac două plecăciuni, bat din palme de două ori, mai fac o plecăciune. *Să ne aperi pe toţi,* mă rog, rostind cuvinte vagi. *Să nu ni se întâmple nimic rău.*

Mă întorc şi-mi dau seama că şi Hisakawa s-a făcut nevăzut. O iau în direcţia în care s-a dus tata, oprindu-mă lângă un pom înalt, cu o *shimenawa*— jos, la baza trunchiului său mare.

— Ştiaţi că primele altare au fost, pur şi simplu, nişte copaci speciali?

Tresar. Hisakawa a apărut iar lângă mine.

— Nu... Cum te prinzi că un copac e special? întreb.

Hisakawa scrutează coroana copacului, aflată la metri întregi deasupra noastră.

— O întrebare excelentă!

Aştept un răspuns. Dar el, nimic.

— Acesta este un altar *mari,* îmi explică. Mesagerii zeilor. Poşta sacră a Japoniei.

Izbucnesc în râs. El păşeşte spre alt altar, mult mai mic. E cât mine de înalt, statuile întruchipând vulpile îmi ajung până la mână. în faţa lor sunt ofrande, chiar tofu prăjit, pe o farfurie, şi cutia cu sake care, îmi închipui, e băutură obligatorie pentru toţi zeii din altarele mici.

Hisakawa priveşte în direcţia în care mă uit eu.

— Băutura preferată a vulpilor. Dimineaţa dispare întotdeauna.

Dacă or exista prin preajmă, şobolanii sigur sunt graşi.

— Le-aţi văzut pe *kitsune,* Sora-san? întreabă Hisakawa brusc.

— Poftim?

Nu mă slăbeşte din ochi.

— Sunt foarte rapide şi sfioase. Ai crede că sunt altceva, dacă...

E cât se poate de serios, dar eu clatin din cap instinctiv. Sunt prea obişnuită să nu pomenesc niciodată de formele grăbite pe care le-am zărit, de mişcările din cotloanele unor locuri pustii, întrezărite cu coada ochiului.

El dă din cap satisfăcut, de parcă i-aş fi dat un răspuns lung şi coerent.

— Zeii, zice el, se întorc.

Deodată, îl aud pe tata bombănind şi-mi iau ochii de la Hisakawa înainte să fiu nevoită să reacţionez. Urmez sunetul ce arată că tata a descoperit ceva. în spatele altarului se află nişte pomi şi tata, care se uită ţintă la trei cutiuţe de jos. Una în fusul încet, una în cel rapid şi una întTe acestea două.

— Ce avem aici?

— Clepsidre. M-am gândit că ar trebui să verific fusul mijlociu.

Un răspuns absolut inutil, de vreme ce văd clar formele de sticlă din fiecare cutie. Nisipul curge iute într-una dintre ele, în cealaltă curge cu doar o secundă ori două mai încet, iar la mijloc...

— Nu mişcă deloc!

Mă aplec lângă tata, fără să-mi pot desprinde ochii de la ea. Ce dracului? Nisipul e absolut încremenit, ambele jumătăţi ale clepsidrei fiind pe jumătate pline, aproape perfect.

— Tu l-ai pus aşa acolo? întreb. N-ai început cu partea de sus plină?

Tata îl fixează cu privirea fără să clipească.

— **Da.**

— Atunci, cum...

— Habar n-am, spune el cu o voce în

care se simt mirarea şi frustrarea.

— Echilibru, zice Hisakawa.

— N-am mai văzut asta. Chiar crezi că timpul s- ar putea *echilibra* aşa? am întrebat.

— F. foarte improbabil, zice tata, clătinând din cap, rezervat.

— Da, cred că da, răspunde Hisakawa aproape în acelaşi timp.

— Crezi, repetă tata, cu un dram de dispreţ. Pentru un om de ştiinţă, credinţa, în lipsa dovezii, nu înseamnă nimic.

Hisakawa nu pare jignit. E posibil să fie cel mai fericit om calm pe care l-am cunoscut.

— Budiştii cred că timpul e o iluzie. Că nu există decât prezentul şi că, dacă transcenzi mintea ocupată să gândească, o să înţelegi.

Tata în niciun caz nu-şi transcende mintea care gândeşte; el aprofundează.

— Nu sunt budist, spune.

— Nici eu, afirmă Hisakawa. Despre vulpi însă, nu ştiu...

Şi-mi face cu ochiul.

Mie mi se pare că e extraordinar.

Tata suspină şi face o droaie de fotografii cu telefonul, mâzgăleşte furios în carnet şi evită să se uite la cele trei statui înfăţişând vulpi. Sunt din piatră cenuşie, tocită de vreme, chiar în spatele altarului, dar în acelaşi rând cu clepsidrele.

— Nicio schimbare vizibilă, declară el.

— Nu, sunt prea vechi, răspunde Hisakawa.

— Lucrurile nu sunt atât de vechi cât să nu poată să se mai învechească, zic eu.

— Ai dreptate. Dar sunt prea vechi ca

s-o arate, precizează Hisakawa.

Cunosc expresia de pe faţa tatei: înseamnă că, de fapt, o s-o ia razna cu un marker şi o tablă de scris sau cu foi, nenumărate foi de hârtie, pe care o să le umple cu întrebări ce se transformă în numere, cuvinte ce se transformă în semne.

— Mulţumesc, Hisakawa-san. Vă rog să mă anunţaţi dacă observaţi vreo schimbare. Şi, de asemenea, dacă aţi putea nota ziua şi ora...

— Le ţin minte, rosteşte Hisakawa laconic.

A mai primit aceleaşi instrucţiuni înainte, este evident.

— Mulţumesc.

— Ce plăcere să te văd, Sora-san! Să fii cu ochii în patru!

Tata porneşte, iar eu trebuie să alerg ca să ţin pasul cu el, şerpuind printre pomi, lăsând în urmă altarul şi nisipul, care nu ascultă de timp.

Tata n-a înţeles niciodată cum se face că pot simţi schimbările în timp sau cum poţi trasa graniţele dintre *acum* şi *atunci.*

După şapte ani trăiţi aici, eu însă ştiu ceva mai mult. La Vancouver, nu ieşeam în evidenţă prin nimic. Eram o persoană obişnuită în majoritatea privinţelor: şcoală, sport, prieteni. Aveam suficient din toate. Mergeam la şcoala japoneză în fiecare sâmbătă, ceea ce mă scotea din minţi de obicei, dar şi alţi copii vorbeau alte limbi acasă. Pe fiecare copil îl obligau părinţii să facă una sau alta. Nu eram deloc diferită.

Dar aici, nu în vacanţă, ci într-un loc care mi-a devenit dintr-odată casă, am descoperit că sunt cât se poate de diferită, că la unele lucruri sunt mai bună, iar la mai multe lucruri sunt mai puţin bună. Nu vorbeam bine japoneză, aşa că am devenit mai tăcută, însă nu conta, fiindcă erau mai puţini oameni cu care să vorbesc. La mine în clasă mă făceam remarcată. Când a venit la şcoală un asistent irlandez pentru profesorul de engleză, acesta din urmă a zis: *Acum avem (foi străini aici!* Cealaltă persoană străină eram eu. Şi nu puteam pretinde că nu sunt străină, aşa cum nu aş putea pretinde că nu sunt japoneză.

Marginea, zona intermediară, linia dintre un lucru care devine altceva, iată un loc pe care-l cunosc. Recunosc senzaţia. Dacă există un loc în care să nu am senzaţia asta, atunci înseamnă că încă nu l-am găsit. Poate o să devin ca nisipul din clepsidră, dar înţepenită la mijloc, neajutorată şi suspendată, nefiind nici una, nici alta.

în ziua următoare cedez şi-i dau uxr SMS lui Koki. *salut, cum e la universitate?*

După aceea încerc să mă gândesc la altceva, să pregătesc masa de prânz, să navighez pe internet, să-l urmăresc pe tata cum oftează şi tuşeşte, până când îmi răspunde Koki, peste câteva ore.

scuze! chiar e un program încărcat, ce mai e pe acasă?

ca de obicei, îi

răspund. *ce faci?* mă

întreabă. *acum?*

O să mă

sune? *în*

general.

Sunt dezamăgită, după care mă simt proastă. *nimic, tot ca de obicei.*

eşti OK?

Stau cu ochii în ecran. Aş putea să-i scriu o mie de lucruri.

da, îi zic.

mi-e dor de tine, scrie Koki.

nu, nu p-e, răspund, nu ar trebui.

O pauză.

asta e ceea ce vrei? ripostează Koki.

Mă holbez la telefon, neştiind cum am ajuns la o asemenea conversaţie. Scriu şi şterg *şi mie mi-e dor de tine, du-te să te distrezi în Tokio* şi *eşti enervant.* Dar nu-i trimit nimic.

Se aude un ciocănit şi deschid bmsc uşa.

E tata, luat prin surprindere.

— S-a întâmplat ceva, Sora-chan?

— Nu, totul e minunat. Absolut fantastic.

— înţeleg, răspunde el. Scuze că te deranjez când totul e atât de minunat, dar voiam să ştii că mă apuc de lucru pentru o vreme. Aşa că...

— Dar trebuie să te odihneşti.

El îmi evită privirea şi se duce spre uşa de la intrare.

Mă iau după el.

— M-a abordat doctorul.

El se încordează, dar tot îşi târşâie picioarele.

— Asta e trădarea relaţiei confidenţiale cu pacientul.

— Ştii că *uiţi* chestii, nu? Că eşti confuz?

Tata îşi ţine în mână servieta, strângând-o

bine. Pufneşte o clipă într-un râs groznic.

— îmbătrânesc, presupun.

— *Nu* îmbătrâneşti.

Cumva, e chiar mai rău decât ce a spus doctorul. Tata nu e bătrân, e... de vârsta taţilor, însă acum observ ridurile de la ochi şi de la gură şi are părul mai subţire? Vreau să-i zic despre bizarele senzaţii care parcă sunt şocuri electrice, dar el însuşi nu le-a simţit niciodată. Poate că nu m-ar crede; poate că doar mi-e frică.

— Există un medic la companie, continui eu. Ai fost la el?

— Da, pentru controlul anual.

— Deci acum un an?

— Bănuiesc că ar fi de acord că e de la gripă, lipsă de vitamine, chestii de-astea, zice el şi dispare pe uşă înainte să apuc să-l trag de limbă.

Mă aşez la laptop şi citesc despre Alzheimer, demenţă, comoţie, tumori, carenţe de vitamina Bl2. Caut informaţii despre fusuri orare şi boli, fusuri orare şi pierderi de memorie, stare de rău determinată de schimbarea fusului orar, deficit cognitiv, şi nimic nu e clar, nimic nu e de încredere.

Aştept câteva ore, cuprinsă de nelinişte. După aceea mă urc pe bicicletă şi pornesc spre companie.

— Poartă tradiţională din Japonia, cel mai adesea amplasată în faţa unui altar şintoist sau înăuntrul lui şi semnificând trecerea de la profan la sacru.

[21] Amulete japoneze, comercializate la altarele şintoiste şi la templele budiste, despre care se spune că aduc noroc şi îi ocrotesc pe cei care le poartă.

— Sau *kitsune.* în folclorul japonez, vulpi cu capacităţi paranormale, care se dezvoltă odată cu trecerea timpului.

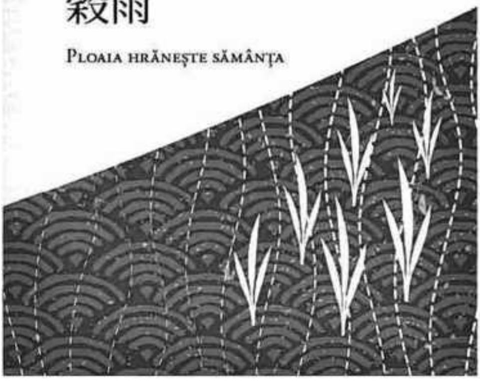
în şintoism, un fel de funie groasă din pae de orez sau din cânepă,

prezentă în altare şi temple pentru a delimita o incintă sacră.

穀雨

PLOAIA HRĂNEȘTE SĂMÂNȚA

9

Compania, aflată între zidurile lungi şi cenuşii, de patru etaje, ar fi putut să se ocupe cu orice. E elegantă şi anonimă, într-un fel care arată bogăţie, dar nu o etalează. Eu n-am fost înăuntru niciodată, deşi tata lucrează aici de doi ani. F. altfel decât la laboratorul la care fusese până atunci. Locul ăsta e o afacere. încerc să-mi netezesc părul când intru în holul aerisit şi simt o pală de aer rece de la aerul condiţionat.

Păi, tata e cât se poate de dezordonat tot timpul şi-l lasă să intre, aşa că de ce nu m-ar lăsa pe mine? *Deoarece îl vor aici,* îmi zice partea aceea negativă şi corectă a creierului meu. *Deoarece are o slujbă şi ştie ce face.* Nu, nu ştie, îmi spun eu, după care nu mă mai cert în gând cu mine însămi şi mă duc la recepţioneră.

— Bună, îi zic.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Am senzaţia că mă analizează din cap până în picioare, deşi n-o face la propriu. Impresionant, aş vrea să învăţ sa fac şi eu aşa.

— Tatăl meu lucrează aici. Se numeşte Campbell. Nu se simte bine şi cred că trebuie să meargă la medic.

Mă străduiesc să-mi păstrez calmul, deşi sunt alarmată.

Pe faţa ei nu se citeşte nimic. Chiar se pricepe.

— V-a anunţat tatăl dumneavoastră? Aţi venit să-l luaţi acasă?

— Nu. M-arn gândit că e mai bine să-l informez pe şeful departamentului, pentru că tata e foarte... devotat şi nu vrea să se îngrijoreze

nimeni. Dar eu cred că starea lui *ar trebui* să preocupe oarecum firma, date fiind cercetările lui...

Mă opresc într-o manieră sugestivă.

— înţeleg. Permiteţi-mi să-l contactez pe Campbell-san.

— De fapt, eu aş dori să vorbesc cu şeful departamentului.

Aş fi vrut să ştiu cum îi cheamă – aş fi avut mult mai multă autoritate, în loc să pară că vreau să mă plâng unui şef că mi s-a adus altceva decât ce am comandat la cină.

— Nu se poate. Yamagata-san e foarte ocupat.

— Dar cred că e important ca Yamagata-san să ştie asta. E puţin...

Mă opresc iar şi aştept.

— O să văd dacă este disponibil, răspunde ca, înclinând uşor capul. Luaţi loc, vă rog.

Mă îndepărtez şi mă aşez pe unul dintre scaunele acelea elegante, incomode, încercând să nu mă gândesc la cât o să se înfurie tata. Recepţionera vorbeşte şi dă din cap la telefon, cu mâna ia gură. Pune jos receptorul. Tastează ceva la computer, cu ochii în ecran. După fix zece minute, se ridică şi îmi face semn cu capul.

Când ajung la ea, îmi zice:

— Vă rog să urcaţi la etajul trei. Numărul de la biroul lui Yamagata-san e 310.

— Mulţumesc foarte mult, răspund eu graţioasă.

în lift, apăs pe „3” şi încerc sa mă adun,
fiindcă nu am crezut cu adevărat că o să ajung aşa de departe. Probabil că Yamagata e unul din tipii ăia în vârstă, cum par

întotdeauna şefii, politicienii, oamenii cu responsabilităţi. Aş putea recurge oricând la lacrimi ori m-aş putea preface măcar că plâng. Ori... Uşa liftului se deschide.

Ies într-un coridor curat, banal. E linişte. Tata nu mi-a povestit niciodată despre colegii lui de aici, chestie de care de fapt nici nu mi-am dat seama până acum. Am ajuns la 310, numărul scris pe o plăcuţă neagră de pe perete. Ciocănesc.

— Da, răspunde o voce de bărbat, care nu pare in vârstă. Intraţi.

Deschid uşa şi iată-l pe Yamagata, stând la biroul din lemn de mahon. Probabil că are cincizeci şi ceva de ani, e îmbrăcat cum se cuvinte, într-un costum negru, cu o cravată ciudat de veselă, cu un model în verde şi albastru. E atât de nepotrivită cu privirea sa gravă, încât îmi ia un timp să-mi dau seama că în faţa lui, la birou, stă tata, care se răsuceşte spre mine plin de furie.

Eu rămân la uşă, ezitând, întrebându-mă dacă o fi mai bine să mă aşez sau s-o rup la fugă.

— Bună, Sora-san. Intră, te Tog! Eu sunt Yamagata.

— Bună. Mulţumesc că m-aţi primit.

Mă aşez şi evit să mă uit la tata.

— Vorbeşti japoneză foarte bine, spune Yamagata.

— Mulţumesc. Şi dumneavoastră la fel, îi răspund.

Tata îşi drege glasul. Dap, nu e momentul să reacţionez răutăcios la comentarii despre cum vorbesc eu japoneză.

Yamagata nu are nicio reacţie.

— înţeleg că-ţi faci griji pentru starea

lui Campbell-san.

— Eu sunt OK, intervine tata.

— Iar eu mă bucur să aflu.

Yamagata dă din cap spre el, după care se întoarce spre mine.

— Vorbesc cu tine, Sora-san, nu pentru că n-aş avea încredere în angajaţii mei, ci pentm că ai sugerat că gripa are legătură cu natura muncii desfăşurate de tatăl tău. Privinţă în care sunt cam nedumerit.

Are un ton rezonabil şi calm, astfel că nici numi dau seama ce gândeşte, de fapt.

— Nu e vorba doar despre *gripă.*

Tata mă sfâşie din priviri.

— Sunt şi alte simptome, vorbesc eu repede, încurcă, uită chestii, nu ştie în ce timp suntem...

Asta, când ar trebui să zic ceva despre şocurile acelea ciudate, dar deja i-am trădat încrederea prea mult. Cât despre Yamagata, deocamdată habar n-am cum mi se pare ori ce o să facă el cu informaţiile.

Yamagata îşi mută privirea de la mine la tata.

— Campbell-san, sper că respectaţi limitele stabilite pentru cercetarea de teren.

— Bineînţeles, se repede tata.

Mincinosul!

— Totuşi, ar fi înţelept să faceţi o vizită la medicul nostru. Desigur, aţi primit această recomandare după episodul pe care l-aţi suferit anterior.

în caz că a primit-o, tata n-a pomenit niciodată de ea. Nu că ar pomeni-o vreodată.

— Da, sigur, încuviinţează el din cap.

A fost uşor.

Yamagata înclină capul spre mine.

— Am alte întrebări pentru tine, Sora-san. Ce ştii despre cercetarea tatălui tău?

Clipesc nedumerită şi simt un alt fel de pericol.

— Eu... Adică... lucrează atât de mult. Munceşte multe ore şi stă mult în fusuri, afară, chiar şi când e vreme rea.

Privirea intensă a tatei se explică acum, fiindcă nu e supărat pe mine doar pentru că l-am pârât, ci pentru motivul pe care l-am dat. Yamagata nu trebuie să ştie că eu mă duceam cu tata în fusuri şi înţeleg de ce trebuie să rămână aşa.

Trag adânc aer în piept şi mă aplec în faţă.

— Şi... am auzit că sunt chestii de speriat în fusuri.

— Cum ar fi?

— Am auzit că sunt animale care au suferit *mutaţii* şi oameni care n-au ieşit şi acum sunt ca nişte zombi.

Fac ochii mari. Palmele îmi transpiră teribil.

— Tu ai filtrat vreodată, Sora-san?

Pe faţa lui Yamagata nu se clinteşte nimic, dar ochii i se îngustează o clipă.

— Nici gând. E prea de speriat. De-asta nu-mi place că tata se duce acolo.

— Te asigur că cercetările noastre urmează toate regulile necesare, spune Yamagata ca un robot. Mai ales că intrarea în fusuri e strict monitorizată de *lege.*

Vai, rahat! Acum ştiu cum mi se pare Yamagata. E deştept, nu-mi place şi mă tem de ce poate să facă.

— Nu e niciun pericol ca Sora sa inhe acolo, intervine tata. Nu e cea mai curajoasă fată. îţi dai seama după câte griji îşi face că uneori e puţin exagerată.

Eu, auzind trădarea, zâmbesc spre el. îl privesc în ochi pe Yamagata.
— Mama a murit, îi zic.
— Da, clatină el din cap încet. Şi a mea.
Urmează o tăcere grea. înghit în sec şi sper că
o aud numai eu.
Ochii lui Yamagata se plimbă de la unul la altul.
— Sunt sigur că medicul o să vă examineze azi. Daţi-mi voie să întreb.
Ia telefonul de pe birou, vorbeşte un minut şi închide.
— Din fericire, Banno-sensei vă poate primi chiar acum.
— Da, răspunde tata. O conduc pe Sora-san...
— Cred că ar fi bine să rămână cu dumneavoastră. Să-şi liniştească temerile, zâmbeşte Yamagata.
— Mulţumesc, îi spun.
Tata se ridică, se înclină şi eu îi urmez exemplul.
— îmi cer scuze pentru deranj. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.
Se ridică şi Yamagata.
— Pentru astfel de probleme, am întotdeauna timp.
Fu mă duc după tata, cuminte.
— Pe aici, asta e tot ce-mi zice el.
Intrăm în lift, coborâm un etaj, apoi o luăm pe nişte coridoare şi ajungem într-o mică sală de aşteptare.
— Stai şi aşteaptă, îmi spune.
Ciocăneşte la cea mai apropiată uşă. Un medic îi deschide şi-l invită înăuntru.
Eu mă aşez pe scaun şi nu mă clintesc. Am

senzaţia că sunt urmărită şi nu mă îndoiesc că sunt, fiindcă e genul de loc unde există camere video în colţuri. îmi iau o faţă inexpresivă, după exemplul recepţionerei, în timp ce jumătate din mine aşteaptă să apară cineva pe coridor şi să mă ia de aici. Mă uit pe fereastră, care dă spre terenul din spatele clădirii. Acolo sunt magazii, culturi aranjate ca în armată, conifere tinere plantate la o anumită distanţă unul de altul. Terenul e mai mare decât credeam şi se întinde până departe, unde un gard sclipeşte în lumina soarelui. De partea cealaltă a gardului, şirurile drepte de plante continuă să crească disciplinat.

Uşa se deschide şi apar tata şi doctorul.

Cel din urmă mă priveşte radios.

— Tatăl dumneavoastră e foarte bine. Dar supravegheaţi-i, totuşi, alimentaţia. Să vă asiguraţi că se hrăneşte – pun pariu că puteţi să- i gătiţi ceva bunătăţi.

Oare o să-mi dea o acadea?

— Mulţumesc. Ce eliberare!

— Nu mă îndoiesc. Deci aveţi grijă!

îmi zâmbeşte larg şi dă din cap spre tata.

— Vai, Campbell-san, Yamagata-san a zis că azi sunteţi Liber să mergeţi acasă devreme ca să vă mai odihniţi puţin. Ce amabil din partea lui!

— Da, răspunde tata cu asprime. într-adevăr, foarte amabil. Să mergem. Sora.

Eu îl urmez în tăcere, pe lângă recepţionera vigilentă şi înapoi în căldura de afară.

— Treci în maşină, îmi spune.

— Merg cu bicicleta...

— Pune-o în portbagaj.

O duc lângă maşină şi o bag înăuntru. Mă

aşez lângă tata.

Când ieşim din parcare pe şosea, îi zic:

— Tata, eu...

— Nu, Sora! mă opreşte el, ridicând o mână. Să nu scoţi o vorbă!

Mama vorbea cu plantele ei şi cu pomii în japoneză. Odată am întrebat-o despre plantele care crescuseră în Canada – ele nu ştiau japoneză, deci nu era corect, nu?

Nu fi prostuţă! mă certase ea. *Plantele înţeleg tot.* Prin urmare, poruncile şi încurajările ei pentru plantele respective sunt cele pe care mi le- amintesc cel mai mult din copilărie, când poate că altor copii li se spunea *mănâncă-ţi masa de seară, spală-te pe mâini* sau *du-te la culcare.* Eu, în schimb, auzeam lucruri de genul *să stai mult la soare, să ţinteşti sus, să ţinteşti adânc, să te faci puternică.* Ea aşa îmi zicea şi presupun că vorbele ei li se potriveau la fel de bine şi unui copil, şi unei tufe de roşii.

Erau expresiile japoneze pe care şi tata le ştia bine. El a început să înveţe când eu eram mică, fiindcă *Dacă v-apucaţi amândouă să râdeţi de mine în japoneză, şi eu nu mă prind?,* cum zisese odată, făcând pe revoltatul. Mama a spus că e în regulă, putem să râdem de el În engleză, dacă vrea să participe. El a cuprins-o cu un braţ şi a strâns-o, i-a zis că e o abuzatoare şi au râs amândoi, ceea ce nu avea nevoie de nicio traducere.

Suntem oameni diferiţi în limbi diferite. în japoneză e greu să fii direct ori sarcastic. Engleza are mult mai puţine nuanţe şi e mult mai puţin aluzivă. Chiar şi corpul meu se schimbă. Japoneza pare o construcţie

concepută pentru căţărat, plină de niveluri şi de structuri prin care trebuie să treci cu mare grijă. în japoneză există expresii ca *a citi aerul* şi *a lăsa spaţiu* când vorbeşti, fiindcă există lucruri ce rămân nespuse, pentru a fi înţelese în tăcere. Dar, când vorbea în japoneză, vocea mamei prindea viteză şi scotea mai multe sunete când asculta. în engleză făcea mai multe pauze, se uita atent la alţi vorbitori, pronunţa greşit şi încurca cuvintele în propoziţii într-un fel care mă făcea să mă jenez. Tata se axează pe vocabularul elementar, când în engleză sună de parcă tocmai ar fi înghiţit un dicţionar pe post de gustare. Pentru el, să se încline e ceva jenant.

Eu am învăţat să ascult. Să descifrez pauzele şi golurile dintre propoziţii. Când s-a dus mama, s- a format un gol. Am tot aşteptat ca el să se umple, ca tăcerea să se termine, pentru că era ca şi cum s-ar fi tăiat ceva dintr-o propoziţie şi eu n- o să aflu niciodată cum se încheie.

Mi-aş fi dorit s-o întreb pe mama dacă i-au răspuns vreodată plantele şi, dacă da, în ce limbă.

%

Tata tace când ajungem acasă, se duce la el în birou fără să scoată un cuvânt şi stă acolo tăcut toată seara. în ziua următoare, la fel. Nu ciocănesc la uşă, nu-l întreb dacă-i e foame, nu-i zic că ar fi cazul să-mi dea explicaţii. Unele tăceri par imposibil de întrerupt.

Peste o zi mă adun şi pregătesc o cină decentă. Zornăi prin bucătărie să mă asigur că mă aude şi încerc să trimit mirosul pe hol.

— Am pregătit cina, tată, zic lângă uşa biroului său. Hai la masă!

El apare când eu aşez masa.

— Ceva miroase bine.

— Să sperăm că e şi bun.

Pun farfurii cu *nasu dengaku*[M], *gobo*[21] prăjit, salată, bol uri cu supă miso şi orez.

Ne apucăm de mâncat ca sa umplem tăcerea. Vad că mănâncă binişor. Dar poate că n-a mai mâncat deloc de când l-am obligat eu ultima oară. E slab.

Trag aer în piept.

— Tata, îmi pare rău pentru ce am făcut şi… toate cele.

El înghite în sec.

— Apreciez scuzele. A fost cât se poate de… neprofesionist. Ciudat.

Eu eram pregătită să ţipe, dar el se uită la mine ca la o problemă cât se poate de serioasă, absolut de neînţeles.

— M-am gândit că pe şeful tău l-ai asculta. Altcineva n-are cine să-ţi zică, tată.

Odată rostite, cuvintele sună teribil de trist.

— Motivele tale sunt curate.

Metodele însă… Tata soarbe din supă ai subînţeles.

— Dar eu sunt bine, continuă el. Ţi-am zis că doctorul o să fie de acord cu mine, nu? Şi nu ţi- au mai trecut grijile?

Ba îmi zisese. Dar grijile nu-mi mai trecuseră.

— Yamagata m-a băgat în sperieţi, îi răspund.

— Chiar n-ar fi trebuit să-i pomeneşti nimic de cercetările mele. E ceva confidenţial.

— Sunt fiica ta. E de înţeles că mi-ai zis.

— Poate. Dar acum bănuiesc că şi-a dat seama că ai venit în fusuri cu mine.

— Yamagata nu e poliţia.

— Tot ce trebuie să facă este să dea un telefon.

Eu îmi îndrept spatele.

— Crezi că ar anunţa poliţia? Serios?

— Orice cetăţean are datoria să anunţe o infracţiune.

— Ei, *hai!* Care e faza cu el?

— Nu vrea să fie luată la puricat activitatea companiei, oftează tata. Orice e legat de fusuri provoacă o grămadă de discuţii.

— El ce anume face?

Dacă e cineva potrivit pentru a fi un şef malefic la o corporaţie, acela e Yamagata.

Tata îmi citeşte gândurile.

— Nu e nimic sinistru, Sora.

— De ce îi pasă lui de mine? De ce nu m-a ignorat, pur şi simplu, când am fost acolo?

— L-ai speriat, bănuiesc.

— Iată efectul pe care-l am asupra bărbaţilor.

Tata zâmbeşte.

— Ai găsit vreo slujbă interesantă deja? mă întreabă brusc.

— Nu.

Mestecă îngândurat o clipă.

— Poate că ţi-ar face bine o schimbare de decor. Ştii, nu te-ai mai întors la Vancouver de mult.

— Ar trebui să mă duc la *Vancouver?*

— Ai putea să te duci în vizită. Poate că ţi-ar fi bine dacă ai avea o slujbă part-time acolo o vreme. Pe-aici e greu.

— Da! îmi scapă cuvântul, înainte să apuc să-l opresc.

— Atunci, va trebui să facem un plan clar, zâmbeşte tata. Sunt destul de sigur că poate să te găzduiască cineva câteva nopţi, cel puţin...

Pronunţă numele unor vechi prieteni de-ai lui şi de-ai mamei, care veneau la petreceri la noi acasă ori ne invitau la grătar. Mă cuprinde nostalgia, grea şi învăluitoare, ca şi cum m-aş cufunda într-o pătură groasă.

— Să încerc să vorbesc cu ei?

Eu sunt uimită.

— Ar fi minunat!

O parte din mine ştie ce face el – mă dă din drumul său înainte să-i fac şi mai multe necazuri sau să insist să ia cine ştie ce tratament medical. Dar o altă parte din creierul meu susţine că e om în toată firea, asta e alegerea lui şi, la urma urmei, medicul de la companie a zis că e bine... Şi restul din mine? „Să ieşim de aici”, spune egoist restul din mine, „să ne întoarcem acolo unde ara avut o viaţă normală”.

— Când? îl întreb.

— Ar trebui să căutăm zboruri, dar bănuiesc că poţi merge cât de repede îţi doreşti.

Se ridică cu greu de pe scaun.

— O să caut acum prin e-mailuri şi numere de telefon.

— Mulţumesc, tată.

îl iau de mână.

Mă strânge uşor. Are pielea rece.

— N-ai pentru ce. Cred că e o idee bună pentru tine.

Spălăm vasele împreună.

După aceea mă îndrept spre camera mea, pe jumătate ţopăind şi-mi deschid laptopul.

Stau până târziu în noapte, tot scotocesc după slujbe, ponturi, locuri pe care vreau să le vizitez din nou şi locuri în care nu am fost niciodată. Las deoparte grijile legate de tata. Mă holbez la poze cu munţi, cu oceanul şi cu tot cerul dintre ele.

De dimineaţă ciocănesc la uşa biroului, dar el sigur a plecat la muncă devreme. O fi reuşit să dea de cineva seara? împing uşa şi intru la el în birou, care nu e un loc interzis, dar în care e aşa un talmeş-balmeş, că îl evit. N-am de gând să-i deschid laptopul să verific, dar îi scrutez biroul, în caz că e vreo agendă telefonică pe-acolo.

Pereţii au fost întotdeauna plini de postere, diagrame, hărţi, notiţe aproape neinteligibile. Sunt sigură, de fapt, că sunt straturi, straturi întregi de cunoştinţe. Văd ceva ce înţeleg de fapt, pe o hârtie prinsă cu un ac de o tablă de plută. Şiruri şi iar şiruri din aceleaşi cuvinte repetate iar şi iar – nu tocmai cuvinte, ci kanji. Le ştiu pentru că alcătuiesc numele meu. Sunt simple: kanji pentru *eternitate* şi *cer.* Aproape că ar putea fi ceva păstrat din copilăria mea, de când am învăţat să le scriu, exersându-le ore întregi ca să pot să le fac precis şi regulat. Ideogramele sunt inegale şi stângace la început, dar se îndreaptă treptat, ca şi cum tata ar învăţa din nou să le scrie. Chiar asta să fi făcut? Să le fi uitat?

Mă uit pe pereţi şi citesc. E acolo un calendar de acum trei ani, încă înţepenit la decembrie. Adresa locuinţei noastre de pe vremuri, dar numărul casei e greşit – scrie „16”, dar noi aveam numărul 23. Altă listă, de data asta cu locuri pe care le recunosc, locuri în care mergeam la Vancouver, când eram toţi

trei: parcuri, restaurante, muzee. La jumătatea listei, situaţia scârţâie şi devine nesigură. *Unde a plecat toată lumea?* scrie pe un bilet lipit.

Vreau să iau de-acolo bileţelele ori să le corectez. Toţi lasă bileţele de genul ăsta pentru ei înşişi, nu? Dar... Scrisul de mână al tatei nicicând n-a părut mai nesigur de semnele şi de cuvintele pe care le aşterne pe hârtie. Când încep să îmbătrânească părinţii? Eu credeam că abia după ce îmbătrânesc *eu.* Dacă aş avea cumva copii, aş şti că tata e bătrân pentru că ei i-ar spune Bunicul.

Dau de un stilou şi corectez numărul fostei noastre case. Văd atât de limpede uşa noastră galbenă, cu vopseaua scorojită pe lângă clanţă. Cifrele mele au un scop şi sunt clare. Cât o să-i ia să observe? Nu ştiu dacă oamenii pot să ţină minte momentul în care au început să uite.

Rup foaia cu numele meu în kanji. O fac bucăţele aşa cum îmi fac bucăţele sentimentul din inimă. Când tata o să-mi uite numele, aş vrea să ştiu.

te Preparat tradiţional japonez, pe bază de vinete.

[21] Rădăcină de brusture.

FAC MUGURI

După ce am început să merg la şcoală, am întrebat-o pe mama de ce mi-a dat numele Sora.

— Toţi îmi zic Sarah. Ori *Sore.* De ce nu pot avea şi eu un nume normal?

— Sora *e* un nume normal.

Mi-a dat gustarea mea de după ore, tipic canadiană: felii de măr cu unt de arahide. Şi un Yakult“, în cinstea Japoniei şi a bacteriilor

sănătoase.
— Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta.
— Tu vrei să zici comun, nu normal.
— Care e diferenţa?
Mama s-a gândit o clipă.
— Diferenţa e imaginaţia. Să nu-i spui asta cuiva care se numeşte Sarah, a adăugat ea repede.
Eu îmi agitam zdravăn sticla cu Yakult.
Ea stătea lângă mine, la masa din bucătărie.
— Ştii să-ţi scrii numele în engleză şi în japoneză, nu?
— Da.
Eram mândra de asta, deşi nu reprezenta ceva special. Şi unii dintre noii mei colegi de clasă ştiau să-şi scrie numele în chineză, în punjabi, în coreeană.
Mama a găsit o foaie de hârtie şi un creion.
— Poţi să-ţi scrii numele în japoneză, dar asta e doar *unul* dintre alfabetele japoneze.
— Dar câte există? am întrebat eu îngrozită.
Ea a tresărit, parcă scuzându-se.
— Trei. Aproape patru.
— **Poftim?!**

— Dar cel mai greu e cel mai frumos şi cel mai interesant.

Trăgea linii, unele drepte, altele unduitoare, alcătuind doua secvenţe diferite.

— Numele tău. Acest kanji înseamnă *eternitate.* Iar acesta – *cer.*

A bătut cu degetul în el.

— înseamnă *cer* sau *spaţiu,* ca şi *spaţiu gol.* Dar şi *sora.*

— Adică ăsta înseamnă acelaşi lucru ca cele două împreună? De ce nu l-ai folosit doar pe el?

Părea inutil.

— Puteam să fac asta. Dar n-am vrut. Poţi să-ţi scrii numele în foarte multe feluri. Uite!

A mai tras câteva linii, formând nişte caractere alambicate, cu un aer demn.

— Asta înseamnă *albastru* şi *cer,* ăsta – *vară* şi *cer,* iar ăsta – *idee* şi *orhidee.*

— Care e ideea la orhidee?

— Habar n-am. Poate că solul are ideea unei orhidee, după care ea creşte.

— Tu ai avut ideea de copil ca mine, după care eu am crescut?

— Nu chiar. Dar, când te-ai născut, cerul era foarte senin. Nici urmă de nor! Poate fiindcă erai foarte mică părea cât se poate de mare şi de larg. Am văzut că cerul nu se sfârşeşte nicăieri. Atunci ţi-am ales numele.

— Dar tata? A vrut să-mi aleagă şi el un nume?

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat niciodată.

Mă simţeam eliberată că nu-l întrebase. Aveam sentimentul că el ar fi ales ceva comun.

— OK. Hai la învăţat, a zis ea brusc.

Mi-a mai dat nişte foi şi s-a apucat să numere mişcările creionului, pentru că trebuiau să fie într-o anumită ordine.

în momentul în care a proclamat că sunt suficient de bună, mă durea mâna.

Nu-mi puteam desprinde ochii de la foaia plină de linii.

— Numele meu în engleză e chiar mai plictisitor acum.

— Poftim?

Mama era exasperată.

— în japoneză există o poveste.

— Cred că Sora e chiar mai bine în engleză. Poţi să te gândeşti la toate poveştile pe care le-ar *putea* avea în japoneză. Vezi?

Mi-a dat încă o felie de măr.

— Imaginaţia.

închid paginile pe care le-am deschis pe laptop, una câte una. Joburi part-time, pentru care nu e nevoie de experienţă. Yoga în parc, gratis. Cele mai bune preţuri la biletele de avion, comparaţii între ele. Ce am găsit când am căutat imagini cu munţii din Vancouver. Scrutez imaginile în culori vii şi le închid.

Aud semnalul sonor că a intrat un e-mail. E Naomi, care mai cere un tur. Primul meu client care repetă comanda. îi răspund care ar fi costul şi data, fără amabilităţi. Nu sunt în stare să scriu nimic simpatic.

Deschid dulapul şi ridic capul spre fotografia mamei.

— De ce ai..., încep. Unde ai plecat?

Chipul ei rămâne acelaşi. Ceva micuţ, apărat de timp.

Ies din casă. Gardul de la graniţă mi se pare un semn de bun-venit când ajung la el, opusul

a ceea ce reprezintă el, de fapt. *Viitorul* parcă nu înseamnă nimic aici, ca şi *o vreme* sau *când?* Sau *de când se întâmplă asta?* ori *cât a mai rămas?*

Se pare că trotuarele şi casele din ciment reţin căldura de peste zi, deşi acum soarele păleşte. Pe un zid cenuşiu, monoton, din stânga mea se arată o siluetă de om. Stă câteva secunde, stană de piatră, după care se face nevăzută. Nu mă opresc din mers, dar mă înclin iute când trec pe acolo. Puţin mai departe, alta: o umbră se apleacă în faţă în dreptul unei uşi, ca şi cum ar băga o cheie în broască. Acum e aici, peste o clipă nu mai e.

Picioarele mă poartă constant pe drumurile stranii, pe drumurile cunoscute devenite ciudate, care duc acasă la *ojiichan.* Deschid uşa şi şoptesc: – *Tadaima.*

Umblu prin încăperi tară să fac zgomot, pe tatami. Curăţ mizeria de pe podea, îngenunchez în dreptul măsuţei joase şi deschid radioul lui *ojiichan.* Niciun sunet. Scot bateriile şi le rulez în palme ca să le încălzesc, după care le pun la loc. Sar cât colo atunci când din aparat ţâşneşte un zgomot tânguitor. încă e reglat pe muzica *cnka* a lui *ojiichati.*

Urc în fosta noastră cameră, unde uşa dulapului e deschisă; mâneci de pulovere şi de cămăşi atârnă din mormanele de haine. Iau o jachetă a mamei şi nu mă pot stăpâni să nu-mi apropii de faţă tricotul din lână de culoarea smântânii. Nu miroase a parfumul ei, are doar izul de dulap singuratic al hainelor aşteptându-şi anotimpul în care o să le vină iar rândul. Mi-o trag pe mine şi, în lumina soarelui, licăreşte ceva în spatele dulapului. E o clepsidră mică. Deci tata *a fost* aici. Privesc firele de nisip

alunecând de sus în jos, încet, de parcă n-ar vrea să coboare.

Mă furişez jos şi mă aşez iar lângă aparatul de radio. Ştiu cântecul ăsta, unul din preferatele lui *ojiichan.* Un tip care cântă despre plâns, despre plecarea din sat, despre un *jizo*[a] de piatră, despre cerul îndepărtat, despre Tokio. Muzica se stinge şi eu strâng şi mai tare jacheta pe mine.

— Mamă? şoptesc. Unde eşti?

în hol mă opresc, fiindcă se simte o vibraţie în aer, dar nu e niciun hotar. Mă întorc şi o mişcare îmi face inima s-o ia la goană înainte să văd că e propria reflexie. Mă duc mai aproape: o oglindă a alunecat într-o parte, pe un raft cu cărţi. Jacheta e puţin cam mare pentru mine, exact cum era şi pentru mama. întorc oglinda cu faţa la perete şi plec.

Mă strecor prin gard. Vântul îmi înfoaie părul şi mă apucă tremuratul când simt fiorul rece în ceafă. îmi strâng şi mai mult jacheta şi percep sub mâini o mică vibraţie, însoţită de un bâzâit. îmi scot jacheta şi urmăresc cum se desfac tivurile şi se cască găuri ca nişte ochi. O strâng în braţe – bineînţeles că asta urma să se întâmple, au trecut ani. Acea senzaţie uşoară sigur a fost timpul care-o prinde din urmă. Iar apoi se descompune... Dar eu aş putea s-o repar, totuşi, s-o cos şi s-o peticesc.

Mă îndrept spre casă pe bicicletă, întrebându- mă dacă măcar om avea ac şi aţă. Tata e acasă când intru. Duc jacheta la mine în cameră înainte s-o vadă.

Pe uşa de la bucătărie i se iţeşte capul.

— Ti-e foame?

Mă duc spre el.

— Da, aş mânca ceva. Auzi, avem

cumva o trusă de cusut ori ceva de genul ăsta?

El se sprijină de blat. Eu mă tem să nu-l apuce un *leşin* şi mă întind să-l susţin.

— Sunt în regulă.

Mă mângâie pe mână, care e tot pe braţul lui.

— Reflexele mele fulgerătoare, încerc eu s-o dau pe gluma.

Simt vag nişte înţepături uşoare în palmă.

Seamănă cu ce am simţit când s-a destrămat jacheta. Fusese scoasă din fus şi timpul ei trebuise să se schimbe. Şi tata...

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

înghit in sec. Cu siguranţă că şi corpul lui trece printr-o adaptare, irosind minute şi secunde, încercând să se echilibreze.

— Ce senzaţie ai când pleci din fusuri, tată?

— Acolo ai fost? se încruntă el.

— Zi-mi!

— Sunt dezorientat, am frisonul acela..., spune el, tulburat.

— Dar *în* tine se întâmplă ceva?

— Chiar nu ştiu dacă înţeleg la ce te referi.

Nu mai e dezaprobator, e doar curios.

— Poate... e ceva ca un şoc electric? sugerez, cu gândul la jachetă. Sau ca o destrămare.

Habar n-am cum să explic.

— *Tu* ai simţit asta, Sora?

Se apropie de mine, preocupat.

— Nu, n-am simţit sau n-am observat. Dar...

îl apuc de mână ca să-i arăt, dar nu se întâmplă nimic.

El mă strânge uşor, nedumerit.

— Am simţit înainte, când te-am atins, îi explic.

— N-am băgat de seamă... Ar putea fi o disipare de energie? Un fel de energie statică? rosteşte el gânditor.

— Aşa am crezut, dar e altceva. E ca atunci când timpul face praf lucrurile.

Tata se schimbă la faţă. Ştiu ce-şi aduce aminte. Experimentele, degradarea, dezintegrarea.

Face un pas înapoi.

— A! Tu asta crezi că se întâmplă?

— S-ar putea.

Se uită ţintă la propriile mâini. îmi ia un pic până observ pe faţa lui că intră în panică.

— Habar n-am. Doar îmi dădeam şi eu cu presupusul, zic.

— Dar ar avea un sens, nu? întreabă încet. Şi în cazul ăsta...

Se întoarce şi pleacă spre biroul lui.

Eu mă duc după el şi-l urmăresc cum scoate un caiet şi se apucă să mâzgălească.

— Ce ai de gând? îl chestionez.

— încă nu sunt sigur, îmi răspunde laconic.

— O să te întorci în fusuri, evident.

— Va trebui, din moment ce fenomenul apare când vin de acolo.

— Păi, tocmai de asta *n-ar trebui* să te întorci acolo.

El se face că nu aude.

— Cum se poate măsura..., îngaimă, în timp ce stiloul aleargă pe foaie.

— Nimeni nu mai simte timpul ca mine, spun eu. Corect? Tu tot nu poţi. Deci cum o să reuşeşti?

El ridică imediat capul.

— Va trebui să mă ajuţi.

— Vrei să ne întoarcem la *cercetarea* noastră împreună, după tot ce ţi-am zis adineauri? Doar că, de data asta, tu eşti experimentul, nu eu.

— Am avut grijă de tine.

Dar nu mă priveşte în ochi.

— Nu din motivele corecte. Şi nu *acum,* dacă vrei să merg în fusuri cu tine. Nu merg.

— Ai zis-o limpede.

— Nu merg la Vancouver.

Tata e luat prin surprindere.

— De ce?

Nu reuşesc să răspund. Mă duc la mine în cameră şi trântesc uşa.

Tata e foarte deştept şi foarte prost, iar acum am făcut-o lată rău. Bineînţeles că nu puteam să-i spun aşa ceva şi să mă aştept să nu se mai ducă în fusuri, fără întrebări. Ar fi trebuit să ştiu.

Ojiichan era un om tăcut, căruia îi plăcea să fie gălăgie în jur. *Obaachan* avea ceva ce te trimitea cu gândul la vacarm. Le spunea poveşti, bârfe şi palavre felurilor de mâncare pe care le gătea şi vaselor în care pregătea cina.

Când aveam zece ani, ea s-a îmbolnăvit. Treptat, zicea *ojiidum.* Dar mergeam în Japonia doar o dată pe an, aşa că, atunci când am sosit, n-a părut ceva ce s-a întâmplat treptat. *Obaachan* se transformase într-o bătrână care încurcă lucruri, iar bombănelile către ea însăşi – în întTebări. încă spunea poveşti, dar câteodată le încurca sfârşitul. Existau sfârşituri fericite, sfârşituri tragice şi sfârşituri aşa de

enigmatice, că, privind în urmă, păreau chiar literare. Eu m- am obişnuit.

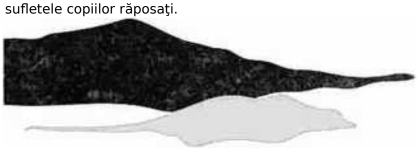
N-am aşteptat un an până la următoarea vizită, ci doaT şase luni. Când am intrat în casă, *obaachan* m-a privit îndelung, mi-a ţinut mâna într-a ei şi mi-a zis *mi-a fost dor de tine.* M-a întrebat odată *unde sunt?* şi i-am spus că e acasă. *Da, ştiu că sunt acasă,* mi-a răspuns, *dar unde e asta?* Eu am plecat cu tata, dar mama a mai rămas. Zicea că pe *obaachan o* obosesc prea mulţi oameni, dar că se descurcă. Aşa ca m-am mirat când a sunat, a vorbit cu tata, lui i s-au umezit ochii şi a început să şi-i şteargă. Mi-a dat telefonul şi mi-a pus mâna pe spate, drept care, atunci când am izbucnit în lacrimi, i-a fost uşor să mă cuprindă cu o mână, iar pe cealaltă s-o întindă ca să prindă telefonul căruia i-am dat drumul.

Nu ne-am dus la înmormântare. Ne-am întors în vară, ca de obicei. M-am străduit să fac gălăgie în casă, ca să se simtă mai bine *ojiichan.* Avea un radio portabil pe care-l căra cu el, lăsat pe un post care difuza multă muzică *cnka.* Am încercat să cânt nişte cântece *enka,* chestie care-l făcea să râdă. Făceam exerciţii de încălzire cu el după îndrumările de la radio în fiecare dimineaţă. Am fost în vizită la *obaachan* şi i-am stropit cu apă mormântul.

Ne-am întors în anul următor, apoi în următorul, dar atunci totul a luat sfârşit. Vreau să-mi închipui că *ojiichan* era lângă mama când a venit Teroarea şi că, oricât de înspăimântător va fi fost vacarmul, mama i-a vorbit şi el a auzit-o. Abia după aceea aveam să aflu prin ce se deosebeşte liniştea de tăcere, fiindcă mi-am dat seama că tăcerea lui

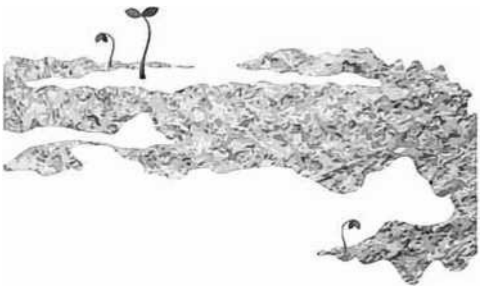
ojiichan era una care asculta. Linişte e atunci când nu e nimeni să audă.

— Băutură probiotică, îndulcită, din lapte fermentat. [a] Divinitate budistă, îndrăgită de japonezi, reprezentată prin statui din piatră, amplasate în temple, cimitire şi în anumite locuri din zona rurală. Potrivit tradiţiei, ea ii ocroteşte pe copii, aşa cum ocroteşte şi sufletele copiilor răposaţi.

m±m

TRECE GERUL
ŞI ÎNCOLŢESC
SEMINŢELE

— Stâlpul de electricitate are lăstari.

Naomi arată spre un stâlp de lemn eliberat din sârmele lui groase; lângă vârf au crescut crenguţe firave şi s-au desfăcut frunze. Am început în fusul rapid, la cererea ei.

— Da... Eu credeam că lemnul din stâlpii ăia e mort.

— Şi ce e mort capătă iar viaţă? întreabă ea aşa de blând, că nu-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau nu.

În jurul nostru, cimentul se face praf şi pulbere, vopseaua se şterge şi prinde nuanţe de cenuşiu, păsările îşi fac cuib în bucătării părăsite.

— Habar n-am, zic eu.

Naomi ridică din sprâncene şi mă prind că ar fi trebuit să zic *nu.* Scoate din geantă o chestie din plastic şi o sticlă cu apă. Se apleacă, pune jos chestia din plastic, după care toarnă în ea apa din sticlă. Chestia din plastic e o sticlă tăiată pe jumătate, cu partea de sus întoarsă invers şi înfiptă aşa în partea de jos. Apa picură printr-o găurică din capac, atingând şi depăşind măsurătorile notate cu marker negru.

Păi, asta e o noutate.

Fără să clipească, Naomi urmăreşte cum cade fiecare picătură. Când jumătatea de sus s-a golit, toarnă apa la loc în sticlă. Notează ceva.

— E un ceas cu apă, spun eu.

— Este. Putem pătrunde mai adânc? Ori mai repede, nu prea ştiu cum să explic?

— Ultima dată n-ai făcut asta, îi zic.

— Nu, dar acum aş vrea s-o fac în alte câteva locuri, ar fi ideal.
— Mai repede?
— Da, iar apoi într-un fus mai încet.
— Dacă mergem mai departe în direcţia asta, o să fie mai repede şi după aceea putem să cotim spre est şi să trecem într-un fus încet. Aşa putem să ne întoarcem la maşina ta, dar din partea cealaltă.

Am ajunge aproape de firma la care lucrează tata, însă Yamagata nu prea ar cutreiera pădurile. Ba s-ar putea chiar să prind ceva din cercetarea de teren care urma regulamentul obligatoriu.

— Asta o să meargă binişor, spune Naomi.
— De ce faci cercetări? o întreb.

Ea mă priveşte cu neîncredere.

— Ca să-mi satisfac curiozitatea personală, răspunde scurt.

Precaută, nu mai scot o vorbă când ne îndepărtăm de case şi o luăm pe drumurile folosite de fermieri când trăiau prin locurile acestea. Ne oprim într-o livadă de meri haotică.

Naomi se ghemuieşte lângă roadele căzute, cu ochii la ceasul cu apă.

— Fructele crescute lângă fusul încet au succes. La unii.
— Exact. Se zvoneşte că *slow fbod*-ul te ajută să arăţi mai tânăr. Bănuiesc că femeile din Tokio sunt interesate, nu? o întreb.
— Femeile bogate. Eu, personal, nu cunosc niciuna, răspunde ea. Ti-am zis că sunt din Tokio?

Eu clatin din cap că nu.

— Nu eşti?

— Locuiesc acolo, răspunde şi se ridică. Gata.

— Vrei să mai vezi un alt tip de ceas? mă trezesc eu întrebând.

Naomi se întoarce spre mine interesată:

— Bineînţeles, dacă eşti de părere ca merită să mi-l arăţi.

Nu departe se află o casă în stil modernist, înconjurată de ziduri înalte, curbate, care ascund peluza mare datorită căreia locul devenise perfect pentru ceea ce făcusem acum câţiva ani. „Crescuse”, nu „devenise” perfect – fiindcă măsura timpul cu ajutorul florilor.

împing poarta înţepenită şi o las pe Naomi să treacă. Ea intră tăcută.

Săpasem două cercuri, unul în altul, în care semănasem diverse seminţe, cel din exterior pentru zi şi cel din interior pentru noapte. Acum plantele nu mai stau la locul lor în straturi. Centrul e tot acolo, dar de jur împrejurul lui plantele se întind ca nişte spiţe de bicicletă.

îl adusesem pe tata când era totul în floare şi citisem ora după florile care se deschideau şi se închideau. Zisesem că mama n-ar fi reuşit s-o citească perfect aici şi el se înnegurase la faţă. După aceea nu s-a mai întors.

— Ăsta e ceasul, spune în sfârşit Naomi. Tu l-ai făcut.

— N-a fost atât de greu, mint eu. Am găsit ideea pe internet şi am încercat-o.

Ea dă roată locului, cu ochii când la flori, când la mine.

— Poţi să vezi ce oră e?

Eu studiez florile, petalele deschise sau

închise.

— Două după-amiază, două şi jumătate? Nu e foarte precis.

— Dar e frumos, şopteşte ea, iar eu roşesc de mândrie.

Pământul începe să se cutremure brusc şi îngheţăm amândouă, deşi e doar un fior care trece. Mă uit la flori şi văd că li s-au desfăcut toţi bobocii, ca şi cum le-ar fi venit rândul tuturor imediat, pentru ca peste o clipă sa se închidă la loc, mai puţin cele care anunţă că e ora două, aproape trei.

— Foarte interesant! comentează Naomi. Mulţumesc că mi-ai arătat. E un tur excelent.

— N-am adus niciodată turişti aici.

— Mă simt onorată, îmi răspunde.

Clatin din cap de parcă ar fi o nimica toată. Plecăm şi închid poarta imediat, întinzând mâna peste iarbă şi apoi prin aer. Ne vedem de drum în tăcere. Nu trece mult şi drumul începe să şerpuiască în susul dealului, atât de abrupt, încât să nu ne vină să vorbim.

Naomi duce o mână la stomac.

— Acum suntem în fusul încet?

— Da. Am ajuns.

îi arăt un indicator rutier de avertizare, cu o căprioară.

Ne oprim în vârful dealului. Jos, spre răsărit, e compania la care lucrează tata. în spatele clădirii se află şirurile drepte de plante şi tunelurile semicirculare, din plastic, folosite pentru plantele care au nevoie de mai multă protecţie. Pesemne că le-au extins recent, pentru că la marginile fermei ordonate sunt aruncate Testuri de pomi tăiaţi, trunchiuri îngrămădite de-a valma. Solul s- a înăsprit şi e

în suferinţă.

— îh! Oribil! exclam eu.

— Nu e tocmai drăguţ, nu? zice Naomi şi se încruntă.

— E groaznic.

îmi iau ochii de la dezastru.

— O luăm în jos pe aici.

— Bine, zice Naomi.

Drumul se înclină uşor, iar copacii se răresc. Printre ei văd rândurile ordonate milităreşte ale fermei ce ţine de companie. Se întind de aici până în spatele clădirilor companiei, la mai puţin de un kilometru, şi în faţa noastră., pe alţi câţiva kilometri, înconjurate de un gard jos. Ce cultivă aici? Tata nu mi-a pomenit niciodată despre fructele şi legumele companiei.

— Suntem chiar aproape de clădiri, observă Naomi.

— Nu e nimeni. Poţi să faci o verificare.

Ea scrutează construcţiile şi înaintează spre arbuştii aflaţi de partea cealaltă a drumului. îşi notează chestii şi e limpede că se simte eliberată când termină.

Eu măsor din ochi recolta. Nici urmă de buruiană. Varietatea plantelor e mai mare decât aş fi crezut – porţiuni mici cu porumb, poate, altele, cu nişte tufe micuţe. Trag aer în piept, mai zgomotos decât aş fi vrut.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă Naomi.

— Nu, nu.

Nu ştiam că există o graniţă aici. Studiez recolta din nou. Interesant că plantele au crescut aşa de aproape de două fusuri!

— Unde te duci? mă întreabă ea.

— Nu departe.

Mă UTC pe gard; nu e greu. Nu se străduiesc cine ştie ce să ţină la distanţă animalele. Sau oamenii. Merg cu grijă pe lângă lăstarii înalţi – da, e porumb. Cât mine de înalt, mai înalt. Sunt toţi verzi şi drepţi. Perfect.

— întoarce-te! mă strigă Naomi ascuţit, iar în vocea ei de obicei calmă se simte îngrijorarea.

Mă întorc şi ridic un deget. Am în faţă un tunel din plastic şi văd prin el plante pitice, pete de roşu. Nu mă pot stăpâni să nu ridic marginea şi să bag capul înăuntru. Roşii. Mirosul lor cald şi plin umple aerul, subminat de un iz chimic, care te ia de nas. Roşiile sunt durdulii şi fără pată, toate de aceeaşi dimensiune şi de aceeaşi formă, crescute să se potrivească perfect în recipientele din plastic aşezate rânduri-rânduri la supermarket.

Mă retrag din tunel şi sorb cu nesaţ aerul proaspăt. Naomi îmi face cu mâna. Merg paralel cu ea, până îmi dau seama că am găsit graniţa firavă spre timpul normal, fiindcă mi se ridică părul pe mâini. E o porţiune de teren goală aici, între culturi, de câţiva metri. La margine e un rând îngust. Deci ei ştiu unde se află graniţele, şi încă bine.

Mă întorc spre şosea şi spre Naomi – pe care însă n-o mai văd. De după un trunchi de copac i se iţeşte chipul, palid lângă trunchiul maro, pătat de muşchi. îmi zice ceva încet ori îmi şopteşte, dar n-o aud.

— Hei...

O, rahat...

Eac stânga împrejur. E un ins în uniformă bleumarin, paznic sau muncitor.

— Bună! Eu...

— Ce cauţi aici? E proprietate privată! urlă ei.

Aleargă spre mine şi, cu toate că e prea târziu,
o iau la fugă. Mâna lui mă înşfacă de braţ în câteva secunde.

— Plec.

încerc să mă trag, dar el mă strânge şi mai tare.

— Ai încălcat legea.

E neînduplecat.

— Este mai degrabă o regulă, totuşi. Plec, OK? Scuze.

— Eşti singură?

Se apleacă spre mine. Bine, e paznic.

— Da. Sunt singură.

Nu cedez tentaţiei de a mă uita în spate.

El priveşte de jur împrejur. înseamnă că Naomi se ascunde, fiindcă el mă trage în faţă.

— Unde mă duci?

— Te reclam.

— La poliţie? Dă-mi drumul, te rog!

Nu-mi răspunde, nu-mi eliberează braţul, ci doar mă trage spre clădirile principale ale companiei. Şi mă apucă frica.

Paznicul tace tot drumul, până ajungem în curtea mare din spatele clădirilor principale, unde sunt hangare mai mici şi alţi oameni. Trecem pe lângă un hangar din care iese un ins în halat şi cizme albe. Chiar înainte să închidă uşa, în spatele lui văd şiruri de cuşti. Tipul mă observă şi o închide repede, dar eu am zărit deja animăluţele dinăuntru – iepuri sau porcuşori de Guineea, nişte făpturi micuţe şi speriate. Tipul mă măsoară din ochi.

— O duc la secţie, îi zice paznicul când îl observă.

El dă din cap aprobator şi ne urmăreşte cu privirea când ne îndepărtăm. în spatele lui, în depărtare, se află hangare mai mari. Aud un sunet pătrunzător şi simt un iz de băligar – pe undeva trebuie să fie nişte vaci ori nişte animale mai mari.

Paznicul deschide o uşă dosnică spre clădirea principală. înăuntru e genul acela de recepţie pe care o găseşti ia spital şi la poliţie: o persoană stă în spatele unei bariere din plastic gros, cu o gaură în partea de jos. Individul, în vârstă şi tot în uniformă, nu pare să aibă nevoie de o asemenea măsură de protecţie.

— O infractoare care a încălcat proprietatea, anunţă paznicul meu.

— Adu-o înăuntru, răspunde omul, clătinând din cap dezaprobator.

— Unde înăuntru? Nu puteţi să mă ţineţi aici!

Acum chiar sunt îngrozită. Oare Naomi ar spune cuiva ce s-a întâmplat? Poliţiei... Dar ea nici măcar nu ştie cum mă cheamă în realitate, în plus, şi ea a încălcat o proprietate...

— N-o să te ţinem. Trebuie să-ţi punem câteva întrebări înainte să chemăm poliţia, mă informează paznicul mai în vârstă.

— Chemaţi-o acum.

Mai bine să ajung într-o secţie de poliţie decât aici.

El nu răspunde, dar iese de după bariera protectoare din plastic ca să deschidă altă uşă. Dincolo de ea, e doar o masă cu scaune. Paznicul, care mă ţine în continuare de braţ, mă duce înăuntru.

— Stai jos!

Mă aşez şi-mi trag rucsacul de pe umeri în

faţă, ca un scut ori ca un ursuleţ.

— Scoate-ţi masca, zice paznicul mai vârstnic.

Mie îmi sclipesc ochii şi-mi desfac masca de după urechi. Ei fac ochii mari.

— O fată străină, comentează paznicul mai tânăr.

Nu ştiu dacă asta o să-mi uşureze situaţia sau dimpotrivă.

— Vorbeşti japoneza? mă întreabă tipul mai în vârstă, foarte încet.

— Păi, am vorbit în japoneză tot timpul! îl reped.

După aceea îmi pare rău că nu am vorbit în engleză de la început. Poate că aşa aş fi reuşit să trec drept o turistă idioată şi să scap.

Paznicii şuşotesc şi se apropie unul de altul. Scot telefonul din buzunar pe furiş.

Bucluc la firma ta etajul unu cu paznici, scriu şi trimit mesajul.

— Lasă telefonul! îmi zice grav unul dintre ei.

— Nu mă puteţi opri să-mi contactez familia.

Dar habar n-am dacă e adevărat sau nu.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

Yuna, Erika sau orice alt pseudonim folosesc, aş vrea să-i răspund. Dar n-ar ţine mult, ar afla repede şi, atunci, ar fi mai rău. Pentru mine şi pentru tata.

— Sora Campbell, spun eu reticent. Tatăl meu lucrează aici, adaug în şoaptă.

El ridică din sprâncene. Discută între ei şi cel mai tânăr iese din sală.

Eu închid ochii şi aştept. O să fie bine. E clar că tata o să se umple de nervi, dar pot suporta asta. Poate *o să plec* din ţară.

Se deschide uşa şi mă rotesc ai scaunul.

— Tat...

Nu e tata. E Yamagata.

— Bună, mă salută el, de parcă ar fi o şedinţă ori am fi într-un birou. Sunt surprins că te revăd atât de repede.

înghit în sec.

— îmi cer scuze, Yamagata-san.

El se aşază calm şi-şi împreunează mâinile pe masă.

— Mă tem că ai ceva probleme. Mai ales că am discutat recent chiar pe tema aceasta. Aproape simt că eu ţi-am dat ideea.

îmi vine să-i spun că sunt o tânără uşor de impresionat.

— Bineînţeles că nu.

— Nu, fiindcă tu mergi des în zonele interzise. Nu fac cine ştie ce efort să sune jalnic când zic:

— Câteodată mă duc în vizită acasă la bunicii mei. Ştiu că nu e voie. Dar mi-e dor de ei.

Yamagata mă priveşte de aproape:

— Deci de ce ai venit *aici* astăzi?

— Am devenit... interesată de ce lucraţi aici. Eram curioasă.

— Nu puteai să-l întrebi, pur şi simplu, pe tatăl tău?

— Tata spune că munca trebuie să rămână la muncă. Mai ales după ultima noastră întâlnire, adaug.

— Şi ţi-ai satisfăcut curiozitatea?

— Da, mint eu. De fapt, nu.

— Noi cercetăm felul în care se pot folosi schimbările nefireşti ale timpului spre binele oamenilor. Nu e foarte interesant, însă producţia de hrană este, în mod limpede, un

lucru bun. Şi putem creşte şi animale, nu doar roşii.

Alte oase de vite. S-ar zăpăci şi ele, dacă ar fi scoase din fusuri? Sau printre umbre şi spirite or fi abatoare?

Dar îmi iau gândul de la sânge.

— Oamenii pot mânca aşa ceva?

Mă refer la căpşune.

— Adică pot mânca multe?

— Nu există dovezi că n-ar putea, răspunde Yamagata pe un ton nepăsător. Atât de mult din pământul acela e nefolositor, au crescut pomi şi vegetaţie pe el. Munca noastră ar fi să-l aducem sub control.

— *Nu poate* fi controlat, zic eu.

— Valorificat, poate că ăsta e un cuvânt mai bun. Nu crezi c-ar fi mai bine ca oamenii să asocieze fusurile cu ceva bun? Pe cei de aici i-ar ajuta, fără îndoială.

— Da, îl aprob calmă.

Nu se înşală: i-ar ajuta.

— Cred că tatăl tău e afară.

Se ridică şi deschide uşa.

Tata dă buzna înăuntru.

— Sora! Ce făceai? ţipă la mine.

— Vă rog, Campbell-san! intervine Yamagata, ridicând mâna.

— Mă scuzaţi, Yamagata-san, îşi drege glasul tata. Nu ştiu de ce fiica mea era pe proprietatea companiei, este de neiertat.

— Este şi o încălcare a legii, adaugă Yamagata.

— Aveţi de gând să mergeţi mai departe? întreabă tata, alb la faţă.

Şeful lui se uită când la el, când la mine.

— Nu.

Tata şi cu mine scoatem aceiaşi oftat de

uşurare.

— Oricum, continuă Yamagata, nu mai puteţi lucra aici.

— Poftim? zic eu tare.

— Pardon? Pardon? îngaimă tata.

— Da, din nefericire, şi, ca să fiu sincer, mă gândeam la asta dinainte. Lucraţi cumva... dezlânat. Trebuie să spun că în ultima vreme comportamentul dumneavoastră mă îngrijorează. Credeţi-mă – Yamagata se uită spre mine – , *nu* vreau ca vreun angajat să se rănească ori să sufere într-un fel sau altul.

Pare sincer, după care revine la tonul lui profesional:

— Nu ar avea efecte pozitive pentru companie.

— Dar înainte nu vă deranja, îl întrerup eu cu amărăciune. înainte să devină evident cât de rău
e.

Şeful mă priveşte când pe mine, când pe tata; se vede că nu e în largul lui. Ridică uşor tonul:

— *Şi* nu putem fi asociaţi cu un angajat a cărui familie încalcă şi regulamentul nostru, şi prevederile legale.

Tata e stupefiat, asta e limpede.

— Dar nu e corect! intervin eu. Nu puteţi face asta – nu e vina lui că eu am făcut asta. Chemaţi poliţia să mă aresteze!

— încetează, Sora! zice tata cu glas răguşit.

— Nu-mi pasă! Aşa ar fi corect.

— Gura! mă repede tata în engleză.

Vocea îi e aspră şi rece.

Yamagata aşteaptă să tăcem.

— Sora-san, eu conduc o companie

care efectuează lucrări într-o zonă faţă de care oamenii sunt încă *extrem de* precauţi. Trebuie să înţelegeţi că nu pot îngădui nicio încălcare a legii şi nicio suspiciune. Avem mulţi angajaţi aici şi toţi încearcă să descopere cum putem folosi fusurile spre binele nostru. Chiar credeţi că e incorect?

Omul e exasperat. Pare sincer.

Nu am ce să zic, n-am niciun argument cu care să-l contrazic.

— Campbell-san, trage aer în piept şeful şi se adună, aveţi timp până la sfârşitul săptămânii să încheiaţi ce aveţi în lucru acum. Veţi primi, de asemenea, o scrisoare de terminare a contractului.

Tata doar dă din cap aprobator. E cenuşiu la faţă. Nu se uită ia mine.

Mie mi se învârte capul. Cum se poate una ca asta?

— Sunteţi corect doar cu unii, îi zic lui Yamagata, dar glasul mi-e fără vlagă şi sună a gol.

— Plecăm, anunţă tata.

Yamagata ne ţine uşa deschisă ca să ieşim.

牡丹華

Bujorii sunt în floare

în lumina rece din bucătăria noastră, tata şi cu mine ne uităm unul la altul. Chipul lui nu exprimă nimic.

12

— Îmi pare rău, îi spun când nu mai suport tăcerea asurzitoare.

— Nu înţeleg ce făceai, răspunde el aspru.

— Nimic. Sincer, doar mă uitam la prostia de porumb, nu stricam nimic ori...

— în primul rând, ce căutai tu acolo?

Acum aş fi putut să mă descarc şi să-i povestesc tot. La urma urmei, cât de grav era să bagi pe cineva înăuntru câteva ore? Şi nici nu s- ar putea spune că exploatam pe cineva cu tarifele mele...

— li vuia mea, nu?

îşi ia ochii de la mine.

— Poftim?

— Eu te-am dus în locurile alea de atâtea ori.

— Pe-atunci era altfel. Voiam să vin. Ca să aflăm...

— Şi ce am aflat? Nimic util sau de ajutor.

— N-are nicio legătură.

Mă aşteptam să ţipe şi să se înfurie. Dar nu sunt sigură că-i înţeleg reacţia.

— Nu? mă întreabă, privindu-mă fix dintr- odată, insistent. Cum te simţi?

— Ca un rahat, evident.

— Nu. Cum te simţi fizic. Şi psihic.

— Nu mi-e rău.

Dar cum aş putea fi sigură? El indusese şi asta în supravegherea mea şi a dovedit de ce, cu

fiecare amintire ratată, cu fiecare boală de care a suferit.

— Sunt bine.

îmi tremură vocea.

— Poate că ar fi înţelept să pleci de aici o vreme. Cât timp eu... Ziceai că o să pleci şi nu ştiu de ce te-ai răzgândit. Da, în Canada. Sau te poţi duce la verişoara mamei, în Aichi.

Se uită oriunde, numai în ochii mei nu.

— Nu vrei să stau aici.

— Nu cred că e bine pentru tine aici, zice el fără putere.

— Dar pentru *tine* e întotdeauna bine, nu? în ioc să mă alegi pe mine, ai ales locul ăsta, fusurile, iar şi iar! urlu eu. Şi te aşteptai să rămân şi eu am rămas, iar acum pur şi simplu hotărăşti tu că nu mai pot să rămân!

— E datoria mea să am grijă de tine. Asta fac. în cazul de faţă, te feresc de rău.

Vocea lui e atât de lipsită de orice inflexiune, că pare fără viaţă.

— Dar n-am păţit nimic până acum.

— Mă refer la răul pe care poţi să-i faci *tu.*

Pe faţă nu i se citeşte nicio emoţie.

— înţeleg.

Mi-e greu să vorbesc, de parcă aş învăţa pe altcineva cum să producă sunete şi să formeze cuvinte. Dar înţeleg. Sunt mai rău decât inutilă sau de niciun ajutor. Stau în calea a ceea ce a fost întotdeauna cel mai important pentru el, munca, cercetarea, căutarea de răspunsuri care nu există.

— O să plec mâine, îi spun.

Nu se împotriveşte şi nu-mi zice că greşesc, încerc să-mi dau seama cât timp aştept, dar numi simt bătăile inimii. Poate că nu mai bate.

— O să plec, repet şi o iau spre camera mea.

Scot din dulap jacheta mamei şi mă trântesc pe jos, cu ea. O strâng până se face ca o minge şi- mi apăs faţa în lâna purtată şi roasă. Ce ar zice ea, dacă ar fi aici? Dar, dacă *ar p* aici, aşa ceva nu s-ar întâmpla. Strâng jacheta în pumni şi abia mă stăpânesc să n-o fac bucăţele. Nu pot să distrug tot. în curând n-o să mai am nimic.

Când reuşesc să-mi descieştez mâinile, mă târăsc în pat. Corpul mi-e greu, o piesă dintr-o maşinărie pe care trebuie să mă concentrez s-o ţin sub control. Mi-aş dori să dispar în somn, dar mintea nu-mi stă locului, iar ochii nu vor să rămână închişi. Deschid laptopul. Nu mă duc la Aichi, la nişte rude pe care abia dacă le cunosc. Vancouver pare un vis acum.

Un semnal sonor anunţă un e-mail.

Eşti bine? Sper că da. Nu am apucat să te plătesc, deci îţi datorez dublu.

Te rog răspunde când poli.

Naomi.

E altă adresă de e-mail decât cea pe care o folosea înainte, una absolut oarecare, *naomi* plus nu ştiu ce litere. O fi uitat s-o folosească, pentru că asta nu e anonimă. La sfârşitul mesajului scrie: *Naomi Nomura, doctorandă în ştiinţele timpului.* Dedesubt, numele universităţii. Universitatea lui Koki.

Trag aer în piept şi fac un efort să-mi îndrept spatele. Bun, atunci, o să plec. O să plec la Tokio. *

După ce a murit *obaachan* şi mama s-a întors acasă, am fost copleşiţi de tristeţe, apoi

ne-am revenit. Mama vorbea la telefon cu *ojiichan* în fiecare zi şi-mi dădea mereu telefonul ca să-i povestesc ce am învăţat la şcoală. *Ojiichan* îmi zicea că sunt isteaţă, mă corecta la japoneză ori îşi aducea aminte cine ştie ce poveste despre copilăria lui. îl iubeam, dar mă săturasem de formula asta. Aveam zece ani.

într-o zi am clătinat din cap că nu, atunci când mama mi-a întins telefonul.

— Am o tonă de exerciţii la mate, i-am şoptit.

— Două minute, doar îl saluţi, mi-a cerut ea.

Eu însă am ridicat mâinile la piept şi mi-am băgat capul în înmulţiri şi împărţiri.

Mama s-a supărat pe mine, cu toate că *ojiichan* nu. Tata nu părea să observe. Citea nişte documente de serviciu în timpul cinei. Mama a strâns vasele şi le-a spălat. Eu aveam nervi fiindcă mă simţeam vinovată.

S-a auzit un ţipăt din iiving, după care mama a intrat în bucătărie, cu un ghiveci în mână.

— A murit, a zis.

Planta avea frunze verde-închis şi flori de un stacojiu atât de strălucitor, că nu puteam să mă uit ia ea fără să clipesc. Dar cele mai multe erau rupte şi ofilite, iar frunzele – uscate.

Mama a întins ghiveciul spre tata:

— Trebuia s-o uzi cât am fost plecată.

Tata s-a încruntat.

— Am udat-o.

— Ai pus oţet în apă, cum ţi-am zis?

El a lăsat stiloul jos.

— Oţet? Nu-mi amintesc să-mi fi zis

asta.

— îi trebuie oţet. Pentru ca solul nu e bun. Nu poate să trăiască singură în solul ăsta.

Mama scurma cu mâinile în ghiveci.

— Ce ciudat, a comentat tata. Cât chin pentru o floare!

Mă gândeam că tata e bătut în cap, dacă nu observă că mama e furioasă. Dar faţa-i era serioasă, se vedea că e atent şi atunci mi-am dat seama că şi el e furios. Asta mă speria mai tare decât dacă ţipa cineva ia mine.

— Nu e niciun chin. E doar puţin diferit, a replicat mama.

— Eram ocupat cu lucrul şi bănuiesc că mi-a scăpat, a spus tata.

— Asta e casa noastră. E şi treaba ta. în vocea ei egală se simţea tensiunea.

— Da, dar nu eu sunt expertul în horticuitură, nu?

Ştiam că nu e vorba despre plantă, dar nu pricepeam mai mult de atât.

— Trebuie să fii expert ca să pregăteşti cina? Ca să faci curat? Ca să ai grijă de familie? a întrebat ea.

El a clipit nedumerit.

— Deci de ce te aştepţi s-o fac eu?

Ea a lăsat planta, calm şi dinadins, pe hârtiile lui.

— Nu e chiar moartă, am intervenit eu disperată. încă are flori.

S-au întors spre mine cu aceeaşi mişcare de oameni surprinşi. Uitaseră că sunt acolo.

— Ai dreptate, Sora, a aprobat tata. O s-o îndreptăm. Hai s-o îndreptăm împreună.

A atins foarte uşor o petală şi mama s-a

înmuiat, de parcă ar fi atins-o cu mâna pe obraz.

— Poţi să vii încoace, Sora?

M-am dus lângă el, simţindu-mă eliberată, în timp ce el şi-a strâns hârtiile de pe masă.

— ***Oshiete kurete*** *kudasai-,* i-a zis mamei, care a zâmbit.

— Eşti politicos, aşa că da, o să te învăţ.

Şi s-a apucat să vorbească despre mediul alcalin şi acid dintr-un sol şi despre echilibrul de care are nevoie o plantă ca să înflorească şi cum i l-am putea oferi.

Tata a notat şi a amestecat cum trebuie oţet cu apă, apoi a turnat amestecul în ghiveci. Am urmărit cum pământul îl absoarbe bucuros.

— Vezi? i-a zis el mamei. O să crească iar. O să fie fericită.

— Trebuie să ai grijă de ea, i-a răspuns mama, în fiecare zi.

El a promis că o să aibă. A luat-o in braţe şi ea şi-a lăsat capul pe umărul lui. Eu mă uitam la ei, simţind că iubirea lor mă îmbrăţişează şi pe mine.

Peste ani, într-o seară când băuse prea multe beri, tata mi-a mărturisit că mama dorise să se mute înapoi în Japonia.

— Canada e casa noastră, i-am spus eu. Ar fi fost o dezrădăcinare pentru tine atunci. Nu doar pentru tine, ci pentru noi toţi.

M-a privit aşa cum o privise pe mama, sperând că ea o să-i arate cum să facă o floare să crească.

— „Vă rog să mă învăţaţi” (în japoneză în orig.).

立夏

Soseşte vara

13

Cobor din autobuz ultima. Picioarele mele lovesc trotuarul şi e ca şi cum aş fi căzut într-un râu plin de peşti. în jurul meu, oamenii se grăbesc şi se despart, încă un obstacol pentru deplasarea în viteză. Mă duc în staţie şi mă sprijin de un zid, ţinând strâns geanta. De-acum e seară, se termină aglomeraţia. Cerul se întunecă şi clădirile se luminează, în văzduh se ridică vuind un amestec de alb de neon şi culori, să umple golul lăsat de soare. Pe partea cealaltă e staţia JR Shinjuku, trenul aduce sau preia oameni. Toţi ştiu unde se duc.

Am impresia că ar trebui să alerg pe străzi, să fac un *selfie,* pe fundalul foarte colorat, cu reclamele şi luminile oraşului. Dar eu mă chircesc sprijinită de zid. Mă uit la ceas. Se aude permanent un zumzet cu care nu sunt obişnuită: maşinării, motoare, voci; zgomotul unui oraş care aleargă. Mă holbez la oameni, la maşinile înţepenite în circulaţie pe şoseaua largă. Există indicatoare spre alte locuri, după care văd în centru o ilustraţie bizar de veselă. *Şoseaua de urgenţă,* scrie în japoneză şi în engleză, se *închide în caz de cutremur sever.* Caricatura arată un somn rânjind larg cu buzele lui albastre, galbene şi roz.

Dintr-odată, mi se face cald, îmi scot jacheta mamei şi o îndes în geantă. îmi curge transpiraţia pe faţă, dar, când mă şterg, constat că sunt lacrimi, constat că plâng.

Rahat! Scotocesc după un şerveţel să mă şterg pe obraji. O clipă îmi ţin faţa în şerveţel, care miroase ca acasă, şi mă gândesc ce uşor ar fi să

aştept următorul autobuz, pe care să-l las să mă ducă înapoi.

— Sora?

Ascund imediat şerveţelul şi mă ridic aşa de repede, că mi se învârte capul.

— Koki!

— Din fericire, zice el. Odată mi-a luat patruzeci şi cinci de minute să găsesc pe cineva cu care trebuia să mă întâlnesc aici.

Mă sprijin cu mâna de zid ca să-mi revin.

— Eşti în regulă?

Pare sincer preocupat, dar nu mă atinge.

— Koki, repet eu, doar ca să mă asigur, sunt obosită, atâta tot. Autobuzul. Şi Tokio...

Deci am uitat să vorbesc. Drăguţ.

După care ne uităm unul la altul. El arată altfel. O fi de la păr. Nu zâmbeşte, dar nu e nici supărat, nici nervos. Are haine mai noi. Stă puţin mai departe de mine decât ar fi normal.

Eu sunt şifonată, ţeapănă şi stângace. Port nişte pantaloni largi şi un tricou uzat şi, brusc, îmi dau seama cât de ponosită sunt, pe lângă trecătorii în cămăşi apretate, rochii frumoase şi pantofi cu toc eleganţi. Sigur arăt ca o fată de la ţară. Brusc, mi-aş dori o slujbă, o tunsoare şi nişte locuri în care să fac naveta, îmbrăcată în ţinută de birou.

Koki se schimbă ia faţă:

— Bună!

Se apropie şi-mi atinge braţul.

— E prea aglomerat aici. Să mergem într-un loc mai liniştit.

— *Da, te rog.*

După care mă enervez pe mine, din cauză că mă sperii atât de uşor, din cauză că lui

sigur îi e milă de mine.

— Nu e foarte simpatic pe-aici, nu? Şi sunt obosită, repet. Sunt obosită.

Dă din cap că înţelege, îmi ia geanta şi porneşte pe stradă. Mă ţin cât mai aproape de el. Deşi el doar o să meargă, deşi avem telefoane şi îl pot suna, deşi l-aş putea striga pe nume şi el m-ar auzi, mă tem că, dacă îi pierd din ochi, n-o să-l mai găsesc niciodată.

Koki ştie încotro se îndreaptă. Mă conduce încrezător – nu, nu e vorba că e încrezător; e relaxat. F. ceva normal pentru el acum.

Se opreşte la o intersecţie.

— Ramen, soba sau curry?

— Curry, răspund, cu toate că e cald şi nu prea mi-e foame.

— Aşa mă gândeam şi eu.

O ia la stânga, la dreapta, traversează o stradă, apoi iar la dreapta.

îmi repet în gând dramul. Vreau să mă asigur că-mi aduc aminte unde mă aflu. Unde e staţia. Trebuie să ştiu cum pot ajunge înapoi acasă.

Koki se opreşte în faţa unui mic restaurant, unde uşa e deja deschisă. Chelnerul ne salută şi ne conduce la o masă, ne aduce şervete răcoroase, umede şi apă. Las deoparte bunele maniere şi mă şterg pe faţă cu unul. Parcă toţi kilometrii ăia de autostradă mi-au intrat sub piele.

— Cât ai stat în autobuz? mă întreabă Koki.

— Ani. M-am născut în autobuzul ăla.

Vine chelnerul.

— Pui cu curry, îi spune el. Două porţii.

— Nici măcar nu m-ai întrebat ce

vreau! comentez indignată.

— Atunci, ce vrei?

— Doar legume, îi răspund.

— Te-ai schimbat.

Bun, mă gândesc, înainte să-mi dau seama că mă ia peste picior.

— Şi tu.

Chelnerul ia comanda şi pleacă în grabă, probabil crezând că e o întâlnire de cuplu care nu poate să meargă decât mai rău.

Dau pe gât paharul cu apă şi mă prefac că numi pasă că el stă cu ochii pe mine. E pe punctul să mă întrebe ceva, dar eu încă nu vreau să răspund la nicio întrebare, aşa că zic plictisită:

— Mănânci des aici?

— Am mâncat o dată. Singur.

Nu sunt sigură că ştiu de ce adaugă asta şi, brusc, el pare jenat. Se lasă tăcere până vine chelnerul cu mâncarea, câteva minute mai târziu. Ce om amabil! Probabil că ne-a urmărit şi a gătit cât de repede a putut ca să ne scutească de tăcerea stânjenitoare.

— *Itai1akima.su,* spun eu şi amestec orezul cu curry aburind.

E bun şi îl înghit, deşi e fierbinte, aşa că trebuie să-l plimb prin gură cu mişcarea aia stupidă ca să se răcească.

— Mai bun decât la C0C0ICHP2?

— *Altfel,* răspund eu.

El îmi zâmbeşte şi mâncăm fără să vorbim, dar e o tăcere mai calmă decât cea dinainte.

— N-ai venit doar să mă vezi, nu? mă întreabă.

îmi muşc buza.

— O să fac şi alte chestii cât stau. Nu

trebuie să- mi porţi de grijă.

Sună defensiv.

Koki mă priveşte în continuare, încă aşteptând.

— Nu puteam să stau acasă, zic în cele din urmă. Au plecat toţi şi n-aveam ce face, doar sa-I scot din minţi pe tata. Şi el m-a scos din minţi. Am dat de... necaz.

Koki e îngrijorat, apoi pare *cu adevărat* îngrijorat.

— Ce fel de necaz? Ce s-a întâmplat?

Eu nu-mi dezlipesc privirea de masă, încercând să mă hotărăsc dacă să-i povestesc ce s- a întâmplat de fapt, de ce mi-a spus tata să plec. Ochii ni se întâlnesc. Sunt mari şi speriaţi.

— Nu e chiar aşa de rău, nu. A, nu! Nu sunt *gravidă,* Koki!

Chelnerul, care vine spre masă cu o carafă cu apă, face uşor stânga împrejur şi se întoarce la bucătărie.

— Bine, bun, OK. Dacă ai fi fost... ştii, clar..., se bâlbâie el.

— Da, da. Uau, parcă ţi-aş vedea toată viaţa defilându-ţi prin faţa ochilor.

— Adică... Poate o viaţă alternativă.

O clipă parcă zăresc şi eu un crâmpei. Iau nota şi mă duc să plătesc.

— Stai, îţi dau eu bani, zice Koki.

— Nu. Eu îţi dau, te rog. Ia-o ca pe o plată.

— Pentru ce? întreabă el precaut.

— Pentru că mă laşi să stau la tine diseară, îi răspund zâmbind plină de speranţă.

Dă ochii peste cap.

— Dar unde altundeva ai putea sta?

— în parc, îi spun. M-aş ascunde.

— Atunci, parcul poate să fie rezerva. Dar mai întâi îţi arăt Godzilla, mă anunţă el.

De data asta nu mă prefac că nu mă interesează. Mă holbez de jur împrejur, la zgârie- nori, la lumini, la oamenii care trec grăbiţi pe stradă, merg la cumpărături, intră şi ies din restaurante. Sunt singuri, în cuplu, în grup şi sunt şi turişti, cărora le-au ieşit ochii din orbite şi care fac poze, iar eu sper că nu semăn prea mult cu ei.

Koki nu mă grăbeşte. îmi arată clădiri, îmi povesteşte cum s-a rătăcit, ce lucruri noi a văzut. Mi-o arată pe Godzilia profilându-se deasupra unui cinematograf. E încântat. I-o fi fost greu când a ajuns aici, dar văd că acum îi place, s-a molipsit de energia locului, atât de diferit de orăşelul nostru liniştit, cu tăcerile şi cu spaţiile lui. Casa noastră pare foarte departe şi cu tot felul de lipsuri, pe când Tokio nu e doar plin, ci chiar dă pe afară.

Şi nu de ciudăţenii. Nu există ochi ciudaţi care să mă urmărească, nu simt furnicături pe piele din cap până-n picioare când se schimbă timpul, nu zăresc umbre. Când trecem pe străzi lăturalnice ori pe lângă clădiri întunecate, nu simt acea pustietate; e doar o pauză înainte ca oamenii să se întoarcă, să se trezească ori să vină acasă.

Picioarele mi se îngreunează, iar Koki observă.

— Hai acasă! Sunt doar câteva staţii până acolo, îmi zice.

Ne aflăm lângă o staţie, mult mai mică şi mai uşor de folosit decât Shinjuku. înăuntru cumpăr o cartelă Suica – Koki spune că e mult

mai convenabil decât să cumperi bilete tot timpul. Intrăm pe poarta unde se verifică biletele şi mă simt aproape de-a locului până bâjbâi să-mi pun cartela la loc în geantă, în timp ce toată lumea şi- o bagă încet în husa telefonului. în vagon, rămânem în dreptul uşilor, locurile sunt ocupate toate de călători care moţăie, stau aplecaţi deasupra telefoanelor ori pierduţi în sunetele din căşti.

După trei staţii coborâm, iar peste zece minute ajungem lângă o clădire cu patru etaje. Urcăm până la etajul trei pe scări, el descuie uşa şi eu îl urmez. E ceva mic, o bucătărie în care încape o singură persoană în picioare şi o cameră cu salteaua lui strânsă într-un colţ, o masă joasă, plină cu hârtii, rafturi înţesate de cărţi.

— E cam dezordine.

Koki se apucă repejor să ascundă chestii.

Eu rămân în picioare în uşă. Camera e aşa de mică, încât îl simt mai aproape decât înainte.

— Nu-ţi face griji, te rog! E prea mare deranjul pentru tine. îmi pare rău, nu m-am gândit...

— Ea dimensiunea apartamentelor din Tokio?

Vede că mă uit la saltea.

— A! Am două. Tu poţi s-o iei pe cea subţire.

— Da, perfect.

Ei râde.

— Stai jos. Un ceai? O baie?

Se duce la bucătărie.

Mă aşez pe o pernă de jos. Pe fereastră se văd cabluri electrice care se întretaie, alte

construcţii cu pătrate de lumină, case adică, şi un petic mic de verde la mijlocul distanţei.

Koki îmi întinde o cană cu ceai verde, în care pluteşte pliculeţul.

— Mulţam. Ai ore mâine?

— Da. *Şi* am şi slujba part-time, îmi răspunde.

— Unde lucrezi?

— într-o cafenea. Ar trebui să treci pe-acolo mâine.

— Poate trec. O să comand ce e cel mai greu de pregătit.

Mă cuprinde un val de vinovăţie.

— Serios, mulţumesc pentru toate astea.

— Te cunosc de ani, deci sigur pot să te suport câteva zile.

Dintr-odată, devine neliniştit:

— *Sunt* câteva zile, nu?

— Câteva zile.

Pe mine mă încearcă o bănuială.

Când se umple cada, galant, mă lasă să intru prima. Mă spăl cu şamponul şi săpunul despre care cineva a hotărât că au un miros potrivit pentru bărbaţi, după care mă cufund în cadă. Simt cât de încordată şi de ţeapănă sunt abia când căldura începe să topească starea asta. Mă chinui să mă îmbrac cu pijamaua în baie şi mă întorc la Koki, simţindu-mi părul ud şi corpul cald. F.1 a întins deja saltelele.

Arată spre ele şi evită să mă privească.

— E cam devreme, dar pari obosită. în plus, şi eu trebuie să mă trezesc devreme mâine.

Mă fac mică sub pătură. Salteaua e chiar

subţire. îmi scot telefonul. Niciun mesaj de la tata. Nu mi-am luat la revedere de la el. Cât o să treacă până o să se deranjeze să verifice dacă mai trăiesc? O s-o iau ca pe un experiment.

Koki se întoarce, roz la faţă, într-un tricou şi în boxeri. Acum e rândul meu să evit să-i privesc, dar ei stinge lumina ca să scăpăm amândoi. Vine pe salteaua de lângă a mea. Suntem foarte aproape unul de altul; dacă întind braţul, mâna i-ar cădea pe piept. Camera e luminată slab, chiar şi prin perdele, felinarele strălucesc în faţa ferestrei. Eu sunt obişnuită cu bezna adâncă de la ţară.

Şi acum adevărata ciudăţenie. Simt că amândoi suntem pe punctul de a spune ceva. O facem exact în acelaşi moment.

El trage aer în piept.

— Sora...

— Despre...

Mă strâmb.

— Spune.

— N-am vrut...

Tăcere din nou.

— îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la mesaje când ai plecat, zic eu.

— înţeleg dacă ai simţit că n-ar fi... bine. Pentru că am plecat imediat după. Asta n-a fost corect, clatină el din cap pe pernă.

— Trebuia să pleci. Oricum plecai, şoptesc eu.

— De-asta ai vrut să...

Mă întreb cum o să formuleze întrebarea, dar n-o termină. O termin eu, în locul lui.

— ...să facem sex?

— Da.

Mă opresc, încercând să-mi scot la suprafaţă sentimentele şi să le pun în cuvinte uşor de înţeles.

— Nu *de asta,* pentru că, dacă n-aş fi vrut, n-aş fi făcut-o. Dar, dacă tu n-ai fi plecat, poate că n-am fi făcut-o *atunci.* Eu îmi doream să... fiu cu tine. Nu ştiam dacă o să mai fim aşa împreună vreodată.

E cea mai bună explicaţie pe care sunt în stare să i-o dau.

— înţeleg, spune Koki pe un ton cât se poate de neutru.

Mă întorc cu faţa spre el, dar el rămâne pe spate, cu ochii în tavan. Şi ţine ochii închişi.

— .Şi tu ai vrut, nu?

— Da. Dar n-am ştiut niciodată ce simţi pentru mine. în felul ăla. Şi nu-ţi zisesem niciodată că vreau să fii prietena mea... M-am întrebat dacă aşa îţi iei la revedere... Sau...

Expiră.

— ... sau nu voiam să pleci? încerc eu.

— Poate. Nu sunt sigur. Cred că încă sunt confuz.

— Şi eu sunt.

Părul lui seamănă cu nişte pete de cerneală pe perna albă.

— Bineînţeles că-mi placi, Koki.

— în ce fel? Suficient? încă? mă întreabă el.

Eu mă gândesc.

El se ridică şi se apleacă deasupra mea. Cumva, ştie exact unde-mi sunt buzele. Stăm aşa secunde lungi, doar gurile atingând u-ni-se. Ne îndepărtăm încet. El se întinde şi apoi şi eu.

Asta nu m-a ajutat deloc să gândesc mai

limpede. Nu ştiu dacă încă-mi aşteaptă răspunsul sau l-a găsit. întind mâna spre a lui şi el mi-o strânge. Nu cu putere, dar de ajuns ca să ştiu că n-o să mă îndepărtez.

— Lanţ de restaurante din Japonia.

蛙始鳴

Încep să cânte broaștele

O bufnitură mă trezeşte din somn.

— Scuze!

14

Koki ridică o carte de pe ¡os.

— Mă duc la curs, aşa ca poţi să dormi. Cerealele sunt în dulap, cheia e pe masă.

— E la fel de bine ca la hotel. Trec pe la tine când termini de lucru. Unde e cafeneaua?

El trage fermoarul la geantă.

— Lucrez în fusul rapid.

O clipă, nu înţeleg ce spune.

— *Da?* E ciudat?

Mă ridic.

— Nu e doar un loc în care vezi obiective?

F.1 îşi pune geanta pe umăr.

— Ştii că acolo trăiesc oameni, nu?

— Nu mulţi, presupun eu.

— Aici e *Tokio,* răspunde el enervant de condescendent.

— Dacă se poate trăi într-un fus înseamnă că nu e atât de rău. Nu-i chiar un fus, pun pariu.

— Pentru noi, sigur. O groază de oameni n-au încercat aşa ceva niciodată.

— Totuşi, n-au cum să ştie cum e cu adevărat...

— Se duc acolo ca *să poată* şti, mi-o taie el. Ce vrei să facă? Să se ducă să trăiască viaţa *noastră*?

Cuvintele lui plutesc prin aer ca nişte fire de praf.

— Nu, îi răspund. O să văd eu singură mai târziu.

— Da, o să vezi, se îmbunează Koki. Ne întâlnim atunci, bine?

Cad înapoi pe pernă. îmi verific telefonul. Nimic de la tata. îl gonesc supărată din gândurile mele. Acum în niciun caz n-o să mai dorm. E timpul să văd Tokio.

Este o zi nouă, luminoasă. Nu ştiam că cerul o să fie atât de albastru deasupra oraşului. Oamenii se duc la serviciu,se îndreaptă sprestaţia de metrou concentraţi, îngrijoraţi ori absenţi, pentru că sunt somnoroşi. Evit metroul, preferând să merg pe jos pe străzi ce pornesc în unghi drept una dintr-alta, pe lângă case şi clădiri construite întot felul de stiluri arhitecturale, concepute astfel încât să umple formele stranii ale terenurilor mici.

Merg până mă dor picioarele, după care mă dau bătută şi-mi croiesc drum până la cea mai apropiată staţie, până la linia pe care trebuie s-o urmez, până la partea potrivită a peronului. Dau impresia că am mai făcut asta de o sută de ori. Mă uit la toată lumea şi mă străduiesc să par la fel de plictisită şi de închisă. Când soseşte trenul, mă bag în colţ, lângă uşă, ca să pot să văd mai mult. Clădiri se perindă pe lângă noi, şosele, case şi oameni, mereu oameni. Forma oraşului se înalţă şi se aglomerează când ne apropiem de centru.

Fusul rapid e aproape de Shibuya. E un adevărat punct de atracţie. *Cel mai rapid loc din lume tocmai a devenit şi mai rapid!,* iată sloganul lor. Mai departe, la nord, pe coastă, sunt locuri mult mai rapide. Dar şi mai încete. Oraşul nostru e cunoscut pentru asta, dar nu într-un sens bun. Cobor la staţia Shibuya şi urmez cuminte indicatoarele, până când ajung

la ieşirea Hachiko, cu statuia câinelui. Parcă toată lumea se duce acolo. Trebuie să fie o statuie extraordinară.

E doar o statuie OK. Oamenii se înghesuie în jurul ei, aproape toată lumea urlă în telefon *Eşti aici? Eu sunt aici. Nu te văd.* Tot ce e în jurul ei e mult mai interesant: ecrane uriaşe, lumini revărsându-se asupra mea, deşi e ziuă. Celebra trecere de pietoni e în faţă şi, când mă uit, se aude semnalul şi se face verde şi hoarde năvălesc pe dungile albe şi negre ale zebrei. Turiştii fotografiază şi filmează, probabil că de aceea e nebunie maximă, fiindcă oamenii stau în mijloc şi fac *selfie-un.* Sunt o groază de străini. E mult de când n-am mai simţit că nu ies în evidenţă pe stradă.

Ştiu că mă apropii de locul rapid fiindcă magazinele au tot feluri de *omiyagc-:* o varietate de ceasuri care o iau înainte, cu limbi care se învârt prea repede, tricouri, şepci, şosete. Un semn mare explică ce e un fus, avertizându-i pe cei care sunt la prima vizită să aibă grijă şi să nu stea mai mult de douăzeci şi patru de ore. Oamenii îşi fac poze lângă semn.

La intrare e o barieră şi, înainte să trec, am o ezitare. în jurul meu toată lumea sporovăieşte, râde, scoate telefonul pentru a sărbători momentul. La o cabină cu taxă, cu un paznic indiferent, se difuzează instrucţiuni şi măsuri de precauţie în engleză. Nu catadicsesc să-i zic că vorbesc japoneză. Dau din cap aprobator şi mă lasă să intru.

Se aude doar un mic clinchet, însă în partea cealaltă oamenii se clatină, ţinându-se unul de altul ca să-şi păstreze echilibrul. Fusul e cu nici

zece minute înainte, la fiecare oră; în cea mai mică dintre zonele de acasă e mai rău de atât. Unii ţipă şi râd, reacţionează exagerat, se strâmbă în poze; puţini par cu adevărat speriaţi. Mă uit şi eu de jur împrejur ca toţi ceilalţi. Strada e înţesată de gherete şi de magazine. E plină de oameni – nu de străini, ci de japonezi. La urma urmei, cea mai mare a ţării se află în timpul normal.

Peste tot, ceasuri. Mascota e o versiune simpatică a unui *zorigami,* un ceas posedat, unul dintre multele obiecte dintr-o gospodărie care se înfurie şi prinde viaţă, dacă e lăsat stricat ori singur prea mult timp. Alung din gând amintirea cu ceaşca de ceai mişcătoare. *Zorigami* nu e ceva înspăimântător, c ceva adorabil, cu ochi mari şi braţe şi picioare mici. Se numeşte Zori-chan şi arată de parcă un ursuleţ şi un ceas s-ar fi îndrăgostit şi ar fi avut un copil. Celelalte ceasuri merg exagerat de repede, câteodată lângă alt ceas pe care scrie „timp normal”, ca să se sublinieze ideea. Habar n-am cum ar putea ele să arate timpul normal aici, dar nimeni altcineva nu pare să-şi pună întrebarea. O, e ciudat. Mă chiorăsc în prăvăliile şi restaurantele mici. Undeva se vinde *imagawayakP*[1] în formă de ceas, cumpăr unul şi îl mănânc repede, pasta de fasole îmi arde limba. E delicioasă.

Deasupra restaurantelor şi a magazinelor sunt reclame la şcoli de pregătire, hoteluri-capsulă, saloane de înfrumuseţare. Şcolile de pregătire sunt cunoscute pentru că acolo obţii mai mult timp pentru a studia. Există zone de lucru comune unde poţi închiria un birou la care să lucrezi, să-ţi faci temele ori să te ocupi

de impozite. Cea mai mare e nouă şi strălucitoare, condusă de o importantă companie internaţională. Oamenii intră şi ies în grabă, par stresaţi şi epuizaţi, cu toate că se presupune că ar înşela timpul. Probabil că hotelurile sunt pline de oameni de afaceri care încearcă să mai prindă câteva minute de odihnă în timpul pauzei pentru masa de prânz.

Plec de pe strada cu magazine acoperită. O mişcare pe o alee îmi atrage atenţia, însă e doar o pisică vagaboandă, cu coada scurtă, care o zbugheşte în spatele unui aparat de aer condiţionat ce zbârnâie. Nu, nu sunt creaturi fugare pe-aici, spirite sau zei.

Las pisica să-şi vadă de rătăcirile ei secrete şi mă îndrept spre o clădire din sticlă şi metal, care se proclamă centru de informare. Pe lângă fotografiile şi filmele ce rulează pe ecrane, există diverse plăcuţe informative. *La construirea clădirii nu s-a putut folosi lemn fiindcă nu se ştia cum o să îmbătrânească,* anunţă una. Există fotografii de dinainte de reconstrucţie şi de după. în primele, imobilele sunt distruse, prăbuşite, crăpate. Oamenii umblă pe stradă, plini de praf, răniţi şi şocaţi. Nu e atât de groaznic, am văzut mai rău, după care mă apucă ruşinea, fiindcă aş vrea să le spun celor din fotografii: *Nici nu ştiţi ce noroc aveţi.*

Următoarea secţiune e dedicată ştiinţei, încearcă să explice de ce a devenit confuz timpul după Teroare. Un film animat arată Pământul învârtindu-se, sărind, apoi învârtindu-se mai tare. Japonia ajunge în prim-plan, iar din mijlocul Terorii apar nişte ineluşe care pulsează. Mă uit şi cred că ştiu ce

punctuleţ roşu e oraşul meu. în film nu se menţionează. Câteva instantanee scurte arată adevărata nenorocire, dar realizatorii îşi îndreaptă degrabă atenţia spre altceva. Mă mut la celelalte fotografii, în care totul e curat şi reconstruit. Oamenii zâmbesc unul la altul şi la aparatul de fotografiat, încântaţi că viaţa lor e *reîntincrită* şi *revitalizată.*

Mă uit în telefon pentru că nu mai pot să privesc expoziţia asta. Koki mi-a trimis deja informaţii despre locui unde se află cafeneaua, e aproape. El mai are ceva de lucru, dar am obosit şi nu am chef să mă plimb pe aici.

sunt pe drum, îi scriu într-un mesaj.

Cafeneaua lui e într-un bloc-turn atât de înalt, că are şi o platformă de observaţie. La etajul douăzeci. Mă înghesui într-un lift cu puhoi de suflete şi, pe măsură ce urcăm încet, încep să-mi bubuie urechile. Uşile se deschid şi oamenii se împart în cei care vor cafea şi cei care vor să admire priveliştea. îl zăresc pe Koki prin pereţii de sticlă, are o cămaşă albă şi un şorţ bleumarin. Duce o tavă cu cafele la o masă unde stau două tinere. Ele se uită la cafea, râd şi bat din palme, o pozează şi le sclipesc ochii la Koki. F.1 se înclină uşor şi apoi se întoarce la aparatul de cafea. Intru, răspunzând cu un zâmbet vag când tipul de la uşă mă întTeabă dacă doresc un loc.

— Bună, îl salut pe Koki.

El tresare şi varsă nişte apă caldă pe el.

— Aii!

— Au! Scuze!

— F. OK. O păţesc des.

Bagă mâna sub jetul de apă rece.

— Faci cafele magice sau ceva de genul ăsta? îl întreb şi arăt cu capul spre cele doua femei de la masă. Sunt foarte drăguţe.

— A, spune el. E /«tte-ul casei. Ar trebui să încerci.

Mă duc la tejghea şi comand. Aproape o mie de yeni. Serios?

El observă că mă strâmb.

— în zona asta totul e mai scump.

Se apucă să facă spumă de lapte.

— Ar trebui să ieşi pe terasă, e drăguţ.

Majoritatea meselor de afară sunt goale. Cerul e limpede, lumina capătă o nuanţă gălbuie şi oraşul pare mai blând, iar marginile ascuţite ale edificiilor se estompează. Dar se simte o nepotrivire bizară şi-mi ia un timp să-mi dau seama despre ce e vorba: văd oraşul mişcându-se cu încetinitorul. O clipă mă ia ameţeala şi mă apuc de balustradă.

Koki iese şi-mi întinde o ceaşcă. în spumă e desenat un ceas.

— F, semnătura?

— Da. Semnătura timpului.

Râd, dar n-am cum să nu dau ochii peste cap.

— E prea mult! comentez, mai tare decât aş vrea. Ceasurile, suvenirurile, e ca un parc tematic.

— Nu se deosebeşte cu nimic de orice atracţie turistică din ţară. Mascote şi toate cele.

— Dar asta... asta e altceva. Aici s-a întâmplat ceva rău.

— Acum nu e rău, arată Koki spre omenii care mănâncă prăjituri.

— Nu crezi? Toate şcolile alea de

pregătire? Unii au nevoie de mai mult timp şi nu din motive bune.

— Sora, după tine, lucrurile trebuie să fie ori una, ori alta. Tu nu te poziţionezi niciodată la mijloc.

Habar n-are el cum mă poziţionez exact la mijloc acum.

Se sprijină cu braţele de balustradă,

— La început mi se părea cam ciudat. încă mi se pare. Dar e cumva... încurajator. Faptul că Teroarea n-a nenorocit pe toată lumea definitiv m-a făcut să mă simt mai bine.

Mă uit în gol spre străzile largi, drepte, pe care oamenii se văd ca nişte puncte şi spre şoselele pline de maşini. îşi văd de viaţa lor, iar eu simt că mi se deschide o gaură în piept, iar aerul se năpusteşte înăuntru, golindu-mă de orice altceva. Nu vreau să fiu geloasă pe ei, dar sunt, şi nu vreau să mă simt goală, dar mă simt.

— Să-ţi bei cafeaua, mă înghionteşte Koki în umăr.

Iau o gură. Are un gust bogat, fin, de lapte.

— E bună.

— Nu fi aşa de surprinsă! se indignează el. Mi-a luat săptămâni până am învăţat s-o prepar cum trebuie.

— De ce ai vrut să lucrezi aici?

— E bun salariul. Se plăteşte şi în funcţie de orele din fusuri.

— Aşa cum şi trebuie. Dar eu aveam impresia că ai bursă.

— Nu e de ajuns. Trebuie să lucrez. Ca şi alţi studenţi.

— Dar nu mulţi, presupun eu. Sunt toţi bogaţi? întreb.

— Mai bogaţi decât noi.
— Nici nu e greu.
— Ei ştiu că eu sunt puştiul cu bursă. Pentru că uneori universitatea mă mai scoate în lume pentru chestii legate de funcţii şi fotografii. Ca să arate ce buni sunt ei, cum ajută regiunile defavorizate. Trebuie să fiu recunoscător şi să le mulţumesc iar.

Koki îşi încleştează mâinile pe balustradă.
— E oribil, zic eu. Atunci, universitatea n-o face din bunătate.

Koki îşi îndreaptă spatele.
— Ştiu. Dar primesc o educaţie, nu? O să merite.

Strânge din dinţi ca atunci când e hotărât să-şi atingă scopul. Când se îmbărbătează pe el însuşi.
— Ai dreptate, îi zic. Tu să iei cât mai mult din educaţia lor şi să ţi-o bagi în creier.
— Trebuie să mă întorc la muncă, mă anunţă zâmbind. Scurta mea pauză s-a terminat, e clar.

Eu mă aşez şi privesc pe lângă zgârie-nori, pe lângă Tokio Tower şi Skytree, întrebându-mă în ce direcţie o fi casa mea.

După ce-şi scoate şorţul, Koki sare imediat în rolul de ghid turistic. îmi atrage atenţia asupra unui magazin vechi de fructe şi legume, afacerea câtorva bătrâne care ar putea să fi fost surori, asupra unui mic balcon din care se revarsă flori, asupra unui grup de cercetători serioşi, care iau notiţe.
— Există şi lucruri normale, zice el. Viaţă normală.

Ar trebui să ştie cât de bine reuşesc

oamenii să păstreze normalitatea. Dau din cap şi sunt de acord fiindcă el e fericit şi nu mai vreau să stric asta din nou. Pot să râd aici, cu el. Nu simt niciun pericol, niciun pustiu, niciun spirit.

— Ce mai vrei să faci? mă întreabă.

— Nu am vreun plan anume. Nu mă gândeam exact la *Tokio* când am hotărât să vin. Mai mult la...

Mai mult la cum să fac să scap de tata şi de tot ce se dusese pe apa sâmbetei.

— La mine? râde el.

— Vezi să nu! îmi doream să merg în altă parte. Nu pot să rămân pe veci în *inaka-.*

— Ai putea face atâtea lucruri. Eşti *aproape* la fel de deşteaptă ca mine, spune el, ferindu-se când mă întind să-i trag una. Nu trebuie decât să ieşi din zona de confort.

Nici nu mai ţin minte când m-am simţit confortabil ultima oară. Vreau să-i zic: mama îţi pregăteşte cina şi se asigură că o mănânci. Tata ţine minte cum te cheamă. Dar nici el nu mai are un frate cu care să joace baseball, cu care să se certe pe filme. Ce sens are să te întreci în suferinţă?

— Tatăl tău o să se descurce fără tine, spune el, citindu-mi expresia feţei sau gândurile.

Eu îmi dreg glasul.

— Ştiu ce vreau să fac mâine. Aş vrea să văd universitatea ta. Studiezi ştiinţele, nu?

— Da, ştiinţele. Pentru că vreau ca prima mea specializare sa fie ştiinţele *timpului,* Sora, îmi explică el cu subînţeles.

Nu ştiam asta, deşi ar fi trebuit.

— Du-mă la un curs unde sunt mulţi

studenţi. Pun pariu că profesorul nici măcar nu m-ar observa.

— O să mă gândesc, oftează Koki.

■^"Suvenir" (in japoneză, în orig.).
— Desert japonez, pregătit adesea la festivaluri.
— în japonia, zonă rurală, sat ori insulă izolată, departe de marile cenlre urbane.

MM

IES la suprafaţă viermii

— *Hai!* spune Koki.

Mă ia de mână, nu romantic, ci ca o mamă care-şi trage după ea copilul crizat.

— Dar e atât de devreme, mă plâng eu.

— Nu, nu e. Şi a fost ideea ta, nu?

Mă zoreşte prin poarta unde se verifică biletele în staţie, cot la cot cu alţi studenţi şi muncitori.

— N-ai decât să te întorci în pat.

— Nu, nu.

De fapt, îmi luase ceva timp să-l conving. A fost de acord doar pentru că poate susţine că habar n-are cine sunt, daca se prinde cineva că nu sunt studentă.

Mă dezmeticesc când, după ce intrăm pe poarta universităţii, mergem de-a lungul unei alei mărginite de copaci înalţi, pe care circulă puzderie de studenţi. în faţa noastră, o clădire din cărămidă roşie se înalţă hotărâtă pe fundalul alcătuit din norii estompaţi ai dimineţii.

— Intrăm acolo?

— Nu, nu-ţi face griji!

— Dar nu-mi fac griji.

'lotuşi, edificiul e intimidant. Poate că oamenii *ar şti* că nu sunt de-acolo.

Mă străduiesc să fiu relaxată când intrăm în

sala de curs, cu toate că e exact aşa cum mi-o închipuiam – ceea ce mă emoţionează – , cu rânduri de scaune şi de pupitre aşezate în semicerc, în jurul unei platforme joase. Sunt mai puţin de o sută de studenţi înăuntru, deşi probabil că ar încăpea de două ori pe atât. Stau

împreună, vorbesc, râd, îşi fac de lucru cu telefonul ori dorm.

Koki mă conduce la un rând din mijlocul sălii, îmi arată un scaun din capăt, cel mai departe de pupitrul profesorului.

— Ei? E pe cât de atrăgător te aşteptai?

— Cum să fie atrăgător, când tipului ăluia îi curg balele pe penar? Şi nu sunt decât trei fete.

— Da, nu e tocmai un echilibru, se strâmbă el. încă un motiv să vii aici.

— Ori să *mi* vin, zic eu.

— Ai putea fi un exemplu.

— Asta e treaba universităţii, nu a mea.

— Nu e de mirare că n-ai slujbă, răspunde el.

Asta îmi închide gura.

însă profesorul care intră În sală e o femeie. Se aude vag o rumoare.

Koki se îndreaptă de spate.

— Nu e profesoara noastră.

E Naomi.

Mă stăpânesc să nu scot o înjurătură năprasnică şi urlu în gând.

— Dar parcă am văzut-o pe-a ici şi se pare că e superdeşteaptă, adaugă Koki. Pun pariu că o să fie un curs interesant. E ziua ta norocoasă.

— întT-adevăr.

Şi ceilalţi par să se creadă norocoşi. Toată lumea e atentă, se face linişte. Doar un singur student încă doarme.

Naomi e gata să înceapă.

— Bună! Eu sunt Nomura. Shirai-sensei

e bolnav, aşa că astăzi voi preda eu. Nu mi-a spus ce anume avea în plan pentru acest curs, aşa că vă rog să mă scuzaţi dacă e o prelegere susţinută, cumva, la întâmplare.

Vorbeşte într-o japoneză aproape perfectă.

După reacţiile studenţilor, nu se pune problema că ar fi nevoie s-o scuze.

Ea nu pare să-şi dea seama că face senzaţie. Vorbeşte pe un ton clar şi hotărât, care nu produce ecou.

— Lecţia noastră chiar *va fi* la întâmplare, fiindcă astăzi vom discuta despre entropie.

Entropie nu e un cuvânt pe care să-l mai fi auzit vreodată în japoneză. îmi dau seama, prea târziu, că e posibil ca toată prelegerea să fie aşa, plină de termeni tehnici pe care nu-i cunosc.

— Entropie? îl întreb în şoaptă pe Koki.

— Ca... dezordinea. Haosul, răspunde el.

Naomi întreabă dacă a mai învăţat cineva despre asta, iar studenţii ridică din umeri sau încuviinţează cu şovăială, într-un mod care sugerează că nu, dar nu vor să pară neştiutori, sau poate că ar fi învăţat, dar nu vor să li se pună întrebări.

Naomi înţelege, fireşte, şi continuă:

— Aşadar, entropia este modul în care măsurăm caracterul întâmplător al unui sistem. Se foloseşte mai mult în fizică şi în chimie, dar şi în cosmologie, cliiar şi în economie. Evident că există în viaţa noastră de zi cu zi, deşi e atât de prezenta, că nici nu o observăm. în vieţile noastre există mai multă entropie decât ordine, în cazul vostru,

care sunteţi studenţi, sigur e aşa, adaugă ea sec.

Se aude un chicot precaut când toată lumea îşi dă seama că are dreptate, dar nu ştie dacă ne ceartă sau glumeşte.

Naomi se apucă să vorbească despre cum se topesc cuburile de gheaţă, despre apă şi abur, după care trece la o prezentare care include un fel de ecuaţii pe care aproape le-am uitat, în mare, deşi le ştiam de la ora de ştiinţă – şiruri de numere, litere, paranteze şi simboluri. Ne arată o imagine cu un borcan în care par să fie nişte artificii care ricoşează.

— într-un sistem închis, haosul poate să rămână la fel ori poate să ia proporţii. Oricum, de micşorat, nu poate să se micşoreze niciodată sau să se liniştească.

Cu un click dă la imaginea următoare, Pământul într-un glob de sticlă.

— Să trecem la o scară mai mare. Dacă universul e la fel? Un sistem închis. Ar putea răspunde la una dintre cele mai interesante probleme din ştiinţă: de ce nu ne putem întoarce în timp?

Se iscă rumoare, aproape un hohot de râs. Studentul care dormea s-a trezit şi clipeşte des, dar n-aş putea spune dacă din cauză că e buimac sau pentru că intelectul lui e nedumerit.

— Un salt, spune Koki şi ridică o sprânceană.

— Eu mă gândeam că aşa ajungem de la o idee la alta, îi zic.

— Săgeata timpului se numeşte aşa pentru că înaintează în lumea naturală, continuă Naomi. Odată plecată din arc, nu-şi

poate schimba direcţia şi nu-şi poate stăvili impulsul. Dar, dacă universul este un sistem închis, atunci entropia nu poate scădea. E imposibil să ne întoarcem la un timp anume în sistemul nostru, care să fie exact cum era înainte; nu ne putem întoarce în trecut, fiindcă el a existat doar atunci. Nu se poate recupera.

Altă rumoare în sală, dar acum e mai degrabă o ridicare din umeri, un „Şi ce?” nerostit.

Dar eu mă gândesc şi mă tot gândesc pentru că, deşi înţeleg, totuşi e greşit. Nu ne putem întoarce şi, da, lumea înseamnă haos, dar oare din cauza asta un timp există doar în trecut? Poate că nu ne putem întoarce fizic într-un timp, dar ăsta nu e singurul fel în care ne putem întoarce. Şi cu oamenii cum rămâne?

— Nu sunt şi oamenii sisteme închise? Nu suntem alcătuiţi din haos?

— *Sora,* sâsâie Koki la mine, fiindcă am vorbit mai tare decât intenţionam şi întrebările mele au nimerit într-un moment de tăcere, când Naomi făcea o pauză între cuvinte.

Iar acum ea se uită la mine şi e limpede că are un autocontrol extraordinar, de vreme ce face ochii mari doar o fracţiune de secundă, atunci când mă recunoaşte.

— Scuze.

Rezist tentaţiei de a mă întoarce spre Koki ca să-i cer ajutorul. El se uită ţintă în faţă, roşu în obraji.

— Oamenii sunt alcătuiţi din haos *si* din ordine, explică Naomi şi trece la următoarea imagine, revenind firesc la prelegerea ei, de

parcă nici n-a.ş fi întrerupt-o vreodată.

Ceea ce nu e şi cazul celorlalţi, fiindcă mă aleg cu nişte priviri care exprimă o varietate de reacţii, de la curiozitate la o uşoară enervare. Koki, conştiincios, ia notiţe. Eu o urmăresc pe Naomi, dar îmi vine greu să mă concentrez pe ce spune, pentru că sunt cu gândul la ordinea din oamenii pe care îi cunosc.

Proiectorul se opreşte. Cursul s-a încheiat. Studenţii îşi pun caietele în geantă, îşi verifică telefonul, ies din sală. Nu mai ştiu care au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit Naomi.

— Gata, anunţă Koki. Trebuie să pleci.

Bag de seamă că a zis *pleci,* nu *plecam,* şi mă adun. Un student discută însufleţit cu Naomi şi în spatele lui aşteaptă altul.

— Scuze, Koki, spun eu afară. Pur şi simplu, mi- a venit ideea.

— Păi, răspunde el, gândeşti cu voce prea ridicată, cred.

— Nu gândesc deloc, protestez.

— Adevărat.

După aceea clatină din cap şi zâmbeşte.

— Tot o minciună.

— Mulţumesc că m-ai adus, îi zâmbesc şi eu, uşurată. Mi-a plăcut.

— A fost altfel, oricum. Ne vedem mai târziu.

— Pa!

O luăm unul într-o parte, altul în cealaltă. Eu merg încet şi număr până la o sută, după care mă întorc. Koki a plecat. Mă duc repede spre sala de curs.

竹笋生

Apar lăstarii de bambus

16

Când ajung, Naomi e la jumătate drumului dintre pupitrul profesorului şi uşa.

— Aici erai! exclamă în engleză. Ţi-a plăcut prelegerea mea?

— Da.

— Interesant! Eu mă gândeam că ţi s-o fi părut imprecisă.

Mă uit atent să vad dacă e nervoasă.

— Nu. Doar m-a pus pe gânduri.

— Ceea ce pentru mine e o satisfacţie profesională. Nu m-am aşteptat să apari la un curs, îmi spune, scrutându-mă..

— Voiam să încerc să dau de tine, dar, sincer, acum a fost o coincidenţă.

— O coincidenţă.

Se uită la mine puţin prea mult.

— îţi sunt datoare taxa. Vii la mine în birou?

Bănuiesc că vrea să-mi vorbească.

— Sigur.

Biroul ei este mai plin de culoare decât m-aş fi aşteptat. Are imagini printate şi fotografii, flori roşii pe pervaz. Locul e mai mic decât aş fi crezut şi mai ponosit. Naomi se aşază la birou, iar eu în faţa ei, reluându-mi rolul de studentă.

— Oamenii sunt alcătuiţi din ordine şi haos. Dar nu cumva mai mult din haos decât din ordine?

Nu am nici cea mai vagă idee de ce asta îmi iese pe gura prima dată.

— Trăim într-un sistem mult mai mare decât noi şi trebuie să-i urmăm regulile. Dar, spune ea, există anomalii. Nu-i aşa?

— *Ştii* că e aşa.

Se uită la mine vag amuzată.

— Aşadar, ce s-a întâmplat după ce te-au prins?

— M-au luat la întrebări. Habar n-am de ce-şi apără aşa micile recolte.

— *Tu* de ce erai aşa de interesată de ei? întTeabă ea.

Ridic din umeri.

— Părea ciudat, pur şi simplu. Adică... cu ce se ocupă ei acolo?

— Găsesc modalităţi să facă bani, cred. în general, asta e explicaţia.

— Să cultivi legume nu e o descoperire.

— Dar ar putea fi o metodă. Ce zici?

Aşteaptă, nu ca o profesoară răspunsul corect,

ci ca şi cum ar interesa-o ce am de spus.

— Cred, zic eu, că în unele locuri legumele pot să crească mai repede, ceea ce înseamnă mai mulţi bani. Mai încet... Nu e adevărat că, dacă mănânci *slow fooci,* îmbătrâneşti mai greu. Nu-i aşa? adaug după o pauză.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunde ea. Oricum, asta nu înseamnă neapărat că e neadevărat şi nici că nu poţi să le vinzi prezentându-ie astfel.

— Sigur e ilegal.

— Există tot felul de produse care, deşi nu s-a *dovedit* că funcţionează, oricum se folosesc. Pentru că de ce să nu încerci, dacă există o şansă? Cumpărăm chestii pentru că sperăm, nu pentru că există dovezi.

— Deci compania chiar nu face nimic

rău. Dezamăgirea mă ajută să-mi dau

seama că
eram convinsă că e o corporaţie sinistră.
— Nu trebuie nici măcar să prezinte produsele ca leacuri miraculoase împotriva îmbătrânirii. Pot folosi pământul şi timpul să cultive cât se poate de mult. Ori să crească animale şi altele. Nu trebuie să facă rău ca sa nu fie bine, bănuiesc.
Pot, pur şi simplu, să fie capitalişti şi să urmărească să facă bani.
Asta e o revelaţie chiar prostească.
— Ceea ce nu e *chiar atât* de rău sau sigur nu e aşa pentru majoritatea oamenilor. Ar fi de ajutor pentru zonă, sunt sigură, drept care nimeni nu are nimic împotrivă, subliniază Naomi.
în acest scop n-o sa se ţină seama de cât de rău poate să fie pentru oamenii care chiar lucrează acolo până când n-o sa fie prea târziu. îmi vin în minte apele otrăvite, vieţuitoarele care dispar şi temperaturile din ce în ce mai mari. Nimic nou.
— Tata lucrează pentru ei.
Şi aproape că mă doare când mă corectez:
— *A lucrat* pentru ei.
Ea se lasă pe spate în scaun.
— Şi preocuparea ta a avut vreo legătură cu asta?
— A fost vina mea.
Mă holbez la blugii mei. Lângă genunchiul stâng e o pată.
Vocea ei devine mai blândă:
— îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva, Yuna.
Uitasem de asta.
— Sora. Numele meu adevărat e Sora.

— Eşti o adevărată infractoare! rânjeşte ea.
— Profesionistă, rectific eu.
— Bineînţeles. Păi, Sora, ce alte motive ai mai avut să vii la Tokio? Sau ăsta e felul tău profesionist de a aborda plăţile restante? Apropo...
îmi întinde un plic.
— Mulţumesc.
îl bag în geantă fără să-l deschid.
— Prietenul meu studiază aici, în departamentul tău. Dar n-am aflat decât atunci când am venit aici.
— Altă coincidenţă.
— Da, mai ales că e singurul meu prieten.
Râd, ca să nu sune atât de jalnic. Dar asta face să sune şi *mai* jalnic.
— Deci te interesează să studiezi timpul mai în amănunt, spune Naomi.
Nu ştiam că părusem altfel.
— Tu ce căutai cu mine în fusuri, măsurând timpul cu apă?
Ea clipeşte, parcă luată prin surprindere.
— Voiam să văd pe pielea mea, la o scară mai mare decât aici, în Tokio. Şi voiam să mă întâlnesc iar cu tine.
— Poftim? De ce? o întreb, încordându-mă.
— Cred că, în ceea ce priveşte fusurile, localnicii au experienţe şi idei diferite de ale celor care fac cercetări şi le studiază.
Deci, din nou, eram un experiment pentru altcineva. Sigur mi se putea citi furia pe faţă.
— Apropo, asta nu e cercetarea mea oficială, completează ea repede. E o

curiozitate, cum cred că ţi-am zis. M-am întâlnit şi cu alţii care duc oamenii în fusuri.

— Eu nu-i cunosc.

Cu ceva vreme în urmă întrebasem în stânga şi în dreapta despre alte tururi, dar nimeni din jurul meu nu se ocupa cu aşa ceva sau, cel puţin, nu-şi făcea reclamă, într-un fel sau altul. Mă gândisem să le scriu celor câţiva ghizi pe care-i găsisem, ba chiar şi să merg sub acoperire să văd ce fac, dar ce rost ar fi avut? Nu era ca şi cum neam fi luat la întrecere pentru cronici pe Tripadvisor.

— Nici nu credeam că-i ştii. Dar tu aveai alt gen de cunoştinţe. Ceasul-floare, de exemplu...

Mă măsoară din cap până-n picioare. Poate că n-ar trebui să am atâta încredere în Naomi.

— Eu mă pregăteam mult. Poate ceilalţi ghizi aveau altele de făcut.

— O, fiecare cu felul lui, răspunde ea grav. Ştiau lucruri, desigur. Unii ştiau o groază de teorii – întemeiate şi neîntemeiate – şi poveşti despre ce păţiseră localnicii de acolo.

— Tu nu crezi că s-ar putea să *nu* fie poveşti? o întreb pe un ton degajat. Există vreo şansă...

— Sunt cât se poate de precaută, oftează ea, când susţin că e absolut imposibil. Şi totuşi, pe măsură ce trec anii, e din ce în ce mai puţin probabil să fi supravieţuit cineva în fusuri.

— Dar nu ştii sigur, îngaim eu. Nu ştii ce e înăuntru.

— Ghizilor le era frică, povesteşte ea dintr- odată. Unii urau fusurile, întotdeauna cu un motiv întemeiat, iubeau casele pierdute, la

care nu se puteau întoarce. N-ai cum să le urăşti.

— Nu fusurile sunt de vină. Ele sunt un efect.

— A, urăşti cauza.

Oricare ar fi fost forţa care a mişcat pământul, vreau să zic, nu a fost ceva normai. Cum ar fi putut să provoace un dezastru atât de îngrozitor, un dezastru de necrezut? Mi se învârte în cap o poveste. Somnul mi se zbate în stomac.

— Mă doare, spun eu încet, să merg în locurile alea, în fusuri. E înspăimântător.

Ea dă din cap aprobator. Se ridică, se duce la fereastră şi se uită afară, cu spatele la mine.

— Ştii centrele de relocare?

— Da. Unde stăteau oamenii în timp ce aşteptau locuri noi în care să trăiască.

— Fratele bunicului meu era într-unul dintre ele. într-un loc din nord, mai departe decât casa ta. Am fost la el în vizită de mai multe ori. Nu era foarte comod – locatarii nu aveau bucătării proprii în care să gătească şi totul era temporar, deşi unii locuiesc şi acum în astfel de centre. El nu era foarte bătrân şi nu era tocmai singur... Avea prieteni. Dar soţia lui murise la Teroare şi el se afla într-un loc care nu era casa lui şi zicea că fiecare zi ajunsese să fie la fel cu precedenta. Ca şi cum, pentru el, timpul s-ar fi oprit.

îşi duce mâna la faţă.

— A murit.

— îmi pare rău, zic eu. îmi pare foarte rău.

— Da.

Aud vag glasuri, studenţii, afară ori undeva în clădire, stau de vorbă, râd, merg încolo şi încoace.

— Tata nu e bine, răbufnesc eu, mică şi proastă.

— Oh...

Se aşază.

— Tot uită când s-a întâmplat ceva. Nu e el însuşi. Doctorul – un doctor – a spus că e bine, că doar are nevoie de odihnă, dar...

Ti văd ochii plini de compasiune.

— E cercetător de teren. în fusurile orare.

Naomi scoate un sunet care exprimă aproape
satisfacţie, de parcă ar fi găsit răspunsul la o ecuaţie grea.

— Şi *de aceea* ai venit.

— Nu m-am gândit aşa de clar, dar... da.

Nu mă simt mai bine după ce recunosc că am nevoie de ajutor.

— Tata merge foarte des în fusuri.

— Cât de des, adică?

— De câteva ori pe săptămână, cel puţin.

— în *fiecare* săptămână?

— Da. Ştiu că nu e bine. El a fost cercetătorul principal – de fapt, singurul, deci n-avea cine să- 1 oprească. Şefului nu-i păsa.

Ceea ce nu e tocmai adevărat despre Yamagata.

— Ori nu-i păsa destui, mă corectez eu.

Naomi clatină din cap.

— Asta e neglijenţă. Sigur încalcă nişte legi ale muncii, dacă nu chiar interdicţiile din

fusuri.

— Corect, fiindcă Japonia se pricepe cât se poate de bine când e vorba ca oamenii să *nu* moară de epuizare.

— Nu te înşeli, oftează Naomi. Ai suferit vreun efect advers?

— Câteodată mi-e rău când ies dintr-un fus. Vomam în fiecare dimineaţă, uneori, dar acum nu. Asta e tot.

Dar habar n-am. Ar putea exista efecte pe care nu le-am observat niciodată ori pe care le-am uitat. Poate am avut momente ca ale tatei şi, pur şi simplu, nu le-am ţinut minte. Cum aş putea şti vreodată?

Naomi bate cu stiloul, nerăbdătoare să afle mai mult.

— Continuă, spune-mi! N-o să te bag în bucluc.

— Dar cum ar fi să te bagi pe tine însăţi în bucluc?

Asta o face şi mai curioasă.

— Eu pot să simt – fizic, cred – fusurile şi graniţele unde se schimbă timpul.

Ea se apleacă în faţă, atentă.

— Am luat chestii din fusuri de câteva ori. Ştiu că n-ar trebui, mă grăbesc să adaug.

Naomi ridică din umeri. Adică asta a vrut să spună cu „n-o să te bag în bucluc”.

— Câteodată, atunci când fac asta, am aşa, un sentiment. Ceva... mic se eliberează. Ca un impuls electric. Iar în ultima vreme am simţit chestia asta când eram aproape de tata. în timpul normal, nu în fusuri. Dacă-l ating, se întâmplă ceva ca un şoc. Ca... ca şi cum ar elibera timp. Nu ştiu.

Ea nu mă slăbeşte din ochi, nici nu clipeşte.

— Sigur ai mai auzit din astea. Nu?

Naomi clatină din cap.

— Asta e ceva nou. Habar n-am ce e.

Simt cum mă dezumflu. Crezusem că ea ştie, sperasem atât de tare că făcuse cercetări şi dovedise ceva.

— S-au făcut cercetări despre radiaţie şi... alte chestii periculoase. De ce sunt fusurile altfel?

— Tuturor, îmi răspunde ea, le e frică de timp. Tatăl tău cum resimte impulsurile astea?

— Nu le resimte. I-am povestit despre ele şi l-au interesat – l-au interesat *prea* mult. O să se întoarcă în fusuri, asta e sigur. Mai bine nu i-aş fi zis nimic.

Fusesem aşa de proastă!

— N-ar fi fost corect din partea ta să nu-i zici. El e omul care poate să te înţeleagă cel mai bine. A publicat ceva articole ori chestii din astea?

— A... da, de fapt, acum mulţi ani. împreună cu un alt cercetător cu care a lucrat, Kang Soo-jin.

Fuseseră cât se poate de fericiţi, iar eu nu reuşisem să citesc decât o pagină, după care mă dădusem bătută.

Naomi îşi notează asta.

— Pot sa mă întâlnesc cu el? Ar fi dispus să discute cu mine?

— Cred că da. Dar să nu-i zici cum ne-am cunoscut.

— Bineînţeles. Aş vrea să te uiţi pe un proiect la care lucrez. Ai putea veni încoace mâine?

— N-am nimic mai bun de făcut, îi

răspund, de parca n-aş vrea deloc să văd cu ce se ocupă ea.

— în Tokio? mă întreabă, ridicând din sprâncene. Cum spui tu. Vino după prânz, atunci apare asistenta mea. Ne întâlnim la mine în birou.

Aruncă un ochi la ceas.

— Trebuie să plec.

— Mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine. Etc.

îmi vine să-i strâng mâna sau s-o îmbrăţişez,
dar ar fi prea ciudat. Nu mi se pare genul sentimental.

— *Eu* îţi mulţumesc. A fost foarte interesant.

Interesant e un cuvânt prea mic pentru a descrie cum a fost, dar nu-i spun decât:

— Pe mâine!

Găsesc o cafenea ieftină şi zăbovesc la o cafea oribilă, regretând că nu mi-am luat la mine o carte. Scot telefonul să-l întreb pe Koki când termină orele, dar îmi aduc aminte că diseară se duce la slujbă. Ezit înainte să-l sun pe tata. Simt o uşurare ruşinoasă când nu răspunde. O să mai încerc.

Pentru moment, ştiu unde vreau să merg. în fusul încet.

Paznicul de serviciu la graniţa dintre timpuri pare mort de plictiseală. Arată spre ecranul din faţa mea.

— Peste şaisprezece ani?

— Da.

— însărcinată sau cu vreo problemă de sănătate?

— Nu.

— Cinci sute de yeni.

Pun o monedă în tava pentru bani şi el îmi înmânează un bilet.

— Diferenţa de timp în fus e de aproximativ cinci-zece minute la fiecare oră. Vă recomandăm să nu staţi mai mult de douăzeci şi patru de ore. Vă rugăm să vă uitaţi la ceas în permanenţă.

— înţeleg.

Iau biletul şi intru, auzind cum paznicul deja repetă discursul pentru vizitatorul care urmează la rând.

După ce merg câţiva metri, simt schimbarea fusurilor. Destul de bruscă. E limpede că, de jur împrejurul meu, o simt şi ceilalţi oameni, dar fac mult mai puţine fotografii, iar turişti sunt, e cât se poate de clar, şi mai puţini. Clădirile sunt mai neîngrijite, vopseaua s-a decolorat, totul e mai şters. Există mai multe hoteluri ieftine şi cafenele cu acces la internet decât în fusul rapid, mai multe magazine *conbini* cu scaune pe care te poţi aşeza. în loc de cafenele tematice cochete, sunt prezente lanţurile de restaurante – din cele cu mâncare proastă, care nu închid niciodată, unde poţi să tragi un pui de somn, dacă mai comanzi câte ceva o dată la câteva ore. Oamenii din jurul meu par îngrijoraţi şi istoviţi şi au hainele şifonate. N-au venit să muncească sau să-şi aducă adolescenţii la meditaţii scumpe. Sunt aici ca să nu fie obligaţi să stea mult în lumea normală. Mai târziu vor veni probabil cei care pierd ultimul tren şi vor să grăbească timpul până când se reia circulaţia. Vor ca timpul normal să treacă, ceea ce pare să se întâmple

întotdeauna dis-de- dimineaţă, înainte să se crape de ziua. Acelea sunt orele cel mai greu de depăşit. Poţi să rămâi aici un interval care pare a fi o oră, pentru a afla, atunci când pleci din fus, că soarele deja a răsărit.

Am păţit-o chiar eu. Ca să treacă mai repede o noapte când nu reuşeam să dorm şi voiam să se facă dimineaţă sau când tata lucra până târziu şi nu-mi doream să fiu singură. Merg încet pe străzi, mă afund din ce în ce mai mult. Sunt terenuri virane, clădiri pustii. îmi aduc aminte de acasă.

Văd o cafenea mică, dărăpănată, cum sunt peste tot, dar cu o lumină galbenă, mai caldă, care-mi aminteşte de ceva. O veioză de dormitor de când eram mică ori un felinar. împing uşa şi un clopoţel sună de parcă ar vrea să se ducă la culcare.

— Bine ai venit! Intră, zice o femeie din spatele tejghelei.

Mă aşez la o masă de lângă fereastră.

— O cafea fierbinte, vă rog!

— Sigur, răspunde ea.

E o ceainărie ca pe vremuri, retro, ca în anii 1970, cu mult lemn închis la culoare şi miros de ţigară, cu toate că nu fumează nimeni.

— Poftiţi.

Femeia îmi pune cafeaua pe masă. Ceaşca şi farfurioara sunt delicate, cu flori pe marginea aurită, care s-a tocit.

— Mulţumesc. F. drăguţă ceaşca.

— Sunt ale bunicii. Fa a deschis cafeneaua, apoi au preluat-o părinţii mei, iar acum eu. Dar nu prea e lume pe-aici. Nu mai e de când s-a schimbat timpul, ştiţi.

— înţeleg.

Şi eu, care credeam că locuitorii din Tokio nu trebuie să fie prietenoşi.

— în fusul rapid e altfel.

1 se simte amarul în voce.

— Toată lumea vrea să meargă acolo. Acolo o cafenea ar fi plină mereu.

— Aţi vrea să vă deschideţi una acolo? o întreb.

— E aşa de mare chiria... Ştiţi expresia *timpul înseamnă bani*?

— Bineînţeles.

— Acum mai bine s-ar zice *banii cumpără timp.*

Toate şcolile alea pregătitoare scumpe şi elegantele birouri comune.

— Aşa e.

— Nu e nicio noutate, continuă ea. Bogaţii au întotdeauna mai mult timp decât săracii. Timp să plece în vacanţă. Timp de pierdut. Timp s-o ia de la capăt... Dar, dacă eşti sărac, îţi petreci timpul lucrând şi muncind şi în plus. Nu-ţi permiţi să-ţi iei liber ori să-ţi petreci timpul cu oamenii şi cu lucrurile pe care le iubeşti...

Trage aer în piept.

De cealaltă parte a ferestrei trece un om cu barba răvăşită şi cu o cutie de bere atârnându-i în mână.

Femeia deschide uşa.

— Ryosuke-kun! Merge un sendviş, nu?

Bărbatul se opreşte şi nu sunt sigură dacă e beat sau nedumerit.

— *Dar omurice*[33]*?*

— Aia nu e sendviş!

Ea tot insistă, arătând spre cutia de bere.

— Fără mâncare şi băutură de afară,

ştii.

El îi întinde cutia fără chef, se târăşte până ia o masă din spate şi se aşază de parcă ar fi ţeapăn din cap până-n picioare. Ea îi aduce un pahar cu apă şi dispare în bucătărie, în spatele barului.

Individul se uită la paharul cu apă, după care îl duce la gură şi bea. îi tremură mâna.

— Mulţumesc.

îmi dau seama de ce mi se pare atât de bizar felul în care vorbeşte – nu pentru că vorbeşte rar, ci mai degrabă fiindcă pare să-i fi încetinit vorbirea, ca o înregistrare pe care o pui la viteză redusă.

Sorb din cafea, care acum e călduţă. Bătrânul are în faţă o farfurioară cu ceaşcă. Nu bea. Studiază modelul de pe marginea ceştii, care arată ca nişte floricele albastre.

— Nu-mă-uita, îmi zice el în engleză.

— Nu vă uit, îi răspund, după care, dându-mi seama că se referă la fiori, că nu vrea nimic de la mine, întorc capul.

Mă salvează femeia, care apare din bucătărie.

— Poftiţi sendvişul.

Onuirice arată bine, un semicerc galben, înfoiat, pe care e trasată perfect o dungă de ketchup.

Bătrânul zâmbeşte, un zâmbet larg şi calm. Bate din palme şi ia o furculiţă.

— Hai! îl îndeamnă ea cu un semn din cap.

F.l se apucă să mănânce şi închide ochii de plăcere.

Fa se întoarce ia mine şi eu mă prefac că nu i- am urmărit.

— Nu vă îngrijoraţi, îmi spune femeia, e în regulă.

— Of! Bine. E de-al casei?

— F. fratele meu, îmi explică ea. Nu e chiar atât de beat.

Dau din cap aprobator, cu ochii la el iar. Se văd urmele lăsate de timp şi de ceva ce seamănă cu disperarea.

— Mai doriţi cafea? O prăjitură? mă întreabă.

îi fac semn că nu.

— Mulţumesc foarte mult. Ar trebui să plec. îmi aduceţi nota de plata, vă rog?

Printează bonul şi mi-l aduce pe altă farfurioară drăguţă. Pun banii în ea.

— Va mulţumesc foarte mult, îi spun şi mă ridic stângace.

— Aveţi grijă! îmi zâmbeşte femeia.

Din spatele ei, fratele îmi zâmbeşte şi el şi se vede pe feţele amândurora că fac parte din aceeaşi familie.

Mai hoinăresc puţin prin fus – vreo ora, în timpul normai. Ma surprind uitându-mă după umbre ce zăbovesc, dar nu văd niciuna; fiecare umbră are omul ei. Aici e altfel, nu e îndeajuns de încet, nu poţi fi îndeajuns de singur.

La ieşire, un alt paznic îmi verifică biletul şi ma lasă să plec. Timpul creşte şi descreşte în jurul meu şi eu merg mai departe, plutind luată de val, simţindu-mi corpul mişcându-se altfel.

Mă duc la Skytree pentru că acolo, la colosul argintiu care se înalţă trufaş mai sus decât celelalte clădiri, se ajunge cel mai uşor. Skytree şi timpul. Nu cu multă vreme în urmă,

tata mi-a spus povestea – că timpul se mişcă mai încet în vârful colosului. Din cauza gravitaţiei şi a lui Linstein sau ceva de genul ăsta. Eu nu îl ascultasem – aşa, şi? Oamenii au construit turnul, iar timpul se putea explica. Pentru mine, nu e suficient de interesant cât să plătesc. Şi, în plus, nici nu s-a pomenit ceva mai diferit de un copac, numai metal fără viaţă şi linii dure, alunecoase. Un copac adevărat nu ar străpunge cerul aşa; s-ar deschide spre el. Ar da mai mult decât a luat.

Ecranul telefonului se luminează.

Koki. *ai murit*?

nu, dar sunt zâmbi, răspund. ai nevoie de creier ori sânge? sunt tot japoneză, îi scriu, am nevoie de orez va trebui să faci rost singură că stau la bibliotecă să fac teme

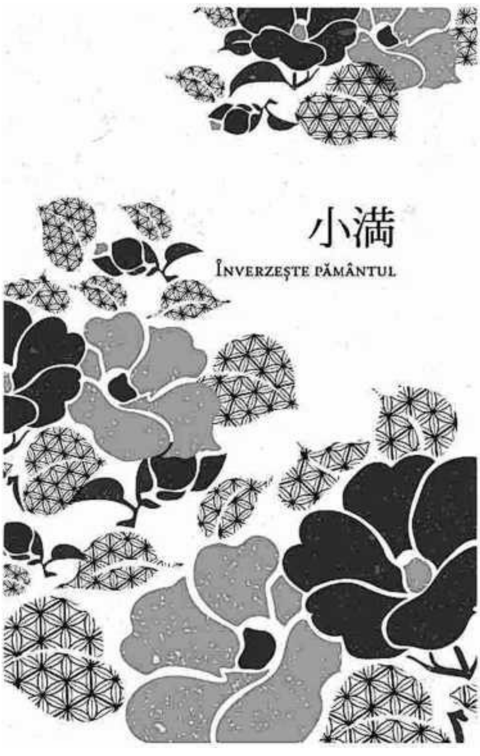
nicio problemă, răspund.

Mănânc *ramen,* după care mă urc în tren. Deşi e trei sferturi plin, e cât se poate de linişte, călătorii stau cu urechile în căşti şi cu ochii în telefon. Toţi sunt transportaţi undeva mai departe decât capătul liniei, la piietenii lor, să afle păreri despre poze cu necunoscuţi, să afle veşti despre Japonia şi despre lume, să se cufunde în cărţi, în manga şi în spectacole. Mă uit pe geam la lumini şi la clădiri, estompate în tuşe ample, în culori deschise.

te Omletă cu orez, specifică bucătăriei japoneze.

小満

Înverzește pământul

17

Mă trezesc simţind aromă de cafea. Clipesc şi întrezăresc lumina zilei.

— 'neaţa, zice Koki.

— îhî...

— Sforăiai când am ajuns acasă, aseară.

Mă ridic.

— Nici măcar n-am auzit când te-ai întors. Era târziu?

— Nu foarte târziu.

Se uită în altă parte.

— Cafea? mă întreabă. Totuşi, n-am timp pentru arta de a pregăti *latte.*

— Pot să-mi fac cu, dacă trebuie să pleci.

— A... Mai bine, îmi răspunde, privind în telefon. Trebuie să repet pentru un test înainte de curs.

— Sigur, e OK.

Sunt prea somnoroasă şi prea proastă ca să port o discuţie, ca să-l întreb ce a făcut, de fapt, în seara dinainte sau ca să vorbim despre ce am văzut cu o zi în urmă.

— Pe curând! îmi spune.

— Baftă la test! Să nu pici!

— Ce sfat preţios!

îmi face cu mâna şi pleacă.

Mă dor picioarele. Ieri am mers kilometri. Mă scol, fac duş, pregătesc cafeaua şi îmi găsesc hainele cel mai puţin şifonate. Mănânc eu undeva pe drum. Apoi plec la Naomi şi sper că la ea voi găsi nişte răspunsuri.

— Eşti bine? mă întreabă Naomi.

Eu îmi îndrept spatele pe scaunul din biroul ei.

— Da, sunt OK. De ce?

îmi pare rău că n-am o oglindă ca să verific cum arăt.

— Pari obosită. Sau stresată. Ce se întâmplă?

— Habar n-am ce se întâmplă.

Şi nu e nicidecum o minciună.

Ridică o sprânceană.

— înţeleg. Păi, nici eu n-am habar de mare lucru.

— M-am dus în fusul încet ieri, îi zic.

— Da? Cum a fost?

— Altfel decât în fusurile rapide... Trist.

— Da. E trist.

Se îndreaptă spre pervazul ferestrei, unde ghivecele sunt aşezate în ordine şi etichetate. Alege unul şi-l pune pe birou. E un răsad, un lujer verde, care răsare sfios din pământ. Arată spre celelalte ghivece.

— Uite un experiment!

— Toate par ia fel, până acum.

Un verde care creşte, proaspăt şi nerăbdător, îmi dau cu presupusul:

— Ai luat seminţele dintr-un fus?

— Am luat apă. Din râu.

— Deci apă din râu comparativ cu apă de la robinet din Tokio?

— Am luat apă din alt curs aliat în acelaşi fus, iar mineralele, duritatea şi aşa mai departe sunt, practic, aceleaşi.

— Dar nu *exact* aceleaşi.

Seamănă atât de tare cu ce ar spune tata, că-i aud vocea în minte.

— Ştim amândouă că nu asta e ideea.

împinge ghiveciul spre mine.

— Ia ăsta!
— De ce?
— Ai putea să-l plantezi într-un fus rapid – într-unul în care să nu te prindă că ai intrat? Undeva unde timpul trece cu vreo... cincisprezece minute mai repede pe oră. Apoi să-l supraveghezi, dar nu exagerat. Nu vreau să te duci în fusuri să-l verifici în fiecare zi. Sunt doar curioasă. Nu e pentru ceva ce am de scris sau de publicat.

Găseşte o pungă de hârtie îndoită, bagă ghiveciul în ea şi mi-l dă cu ambele mâini, ca pe un cadou. Ceea ce şi este.

— Se simt mult mai bine împreună, sper că micuţul ăsta o să fie OK singur.

îmi ia o clipă să înţeleg că se referă la lujer.

— Pomilor le place să aibă companie?
— Mai degrabă *au nevoie* decât le *place.* Potrivit studiilor efectuate pe copaci în relaţie cu fusurile orare, copacii cresc mai bine împreună, mai uniform... ştiai?

Eu clatin din cap că nu.

— O plantă singură într-un ghiveci e mai afectată de diferenţele de timp decât mai multe plante într-un ghiveci. Pomii o duc mai bine decât arbuştii, iar arbuştii – mai bine decât florile. Florile tăiate nu prea rezistă la un timp mai rapid.

N-am fost niciodată într-o casă aflată într-un fus în care să existe un buchet de flori, aşa că n- aş putea nici să confirm, nici să infirm.

Naomi se întoarce pe jumătate spre plantele
ei.

— S-ar putea să fie din cauza felului în care comunică pomii...
— Poftim?

— în pădure, încuviinţează ea, copacii îşi pot transmite semnale unii altora dacă apare un pericol ori o boală, pot împărţi unii cu alţii zahărul sau apa, dacă moare unul. Chestii chimice, reţeaua rădăcinilor, nu ştiu toate detaliile, dar s-a dovedit.

— Vorbesc unul cu altul, completez eu.

— Poate că *vorbesc* e un cuvânt exagerat, mi-o taie ea. Dar pot să trimită şi să primească informaţii, se pot regla şi se pot susţine unii pe alţii. în feluri în care alte organisme nu pot.

Nici măcar oamenii.

— Ar fi trebuit să ştiu.

Mama o fi avut idee? Mi-o fi zis?

— Sora, începe Naomi.

Eu îmi desprind ochii de la lujer.

— Vino cu mine! îmi zice Naomi şi deschide uşa. Să nu-ţi uiţi planta!

Urcăm un şir de trepte, intrăm pe o uşă nemarcată. Ştiu să recunosc un laborator când dau de el: computere, grafice pe pereţi, carnete cu însemnări şi instrumente vagi. Prin ferestrele înalte se revarsă lumina soarelui. O fată de culoare care stă în faţa unui computer se răsuceşte cu scaunul. £ cam de vârsta mea, are cozi împletite, lungi şi ochelari rotunzi.

— Sensei! zice ea, apoi mă observă şi pe mine. A, bună!

— Ea e Sora, mă prezintă Naomi. Iar ea e Maya, una dintre cele mai bune studente ale mele.

Maya vine spre noi.

— Nu, nu, nu sunt.

Flutură din mână în dreptul feţei într-un fel foarte japonez. Apoi trece la engleză:

— Mă bucur să te cunosc.

— Vorbesc japoneză, îi zic şi, brusc, mi se face ruşine.

— Toate vorbim japoneză, dar mi-e puţin mai comod în engleză, spune Naomi.

— Eşti ***hăfiffi*** mă întreabă Maya zâmbind.

— Da. Şi canadiancă.

— Şi eu! spune ea. Mă rog, partea japoneză.

— Uau! răspund eu, după care tresar în sinea mea.

Sunt sigură că e obişnuită ca oamenii să fie surprinşi când află că e şi japoneză şi n-ar trebui să mă număr printre ei.

Dacă Maya îmi observă reacţia, o ignoră, ceea ce, îmi dau seama cu părere de rău, probabil că arc obiceiul să facă.

— Okinawa şi Chicago, dacă vrei informaţii precise. Sunt încântată să fac cunoştinţă cu o persoană ***hăfii***\

Ridică o mână, iar mie îmi ia jenant de mult să-mi dau seama că aşteaptă să fac la fel. Ridic mâna într-un târziu şi batem palma entuziasmate.

— Exista vreun echivalent feminin pentru „confrate”? o întreabă Maya pe Naomi, care inspectează una dintre mese.

— Eu nu ştiu niciunul, răspunde ea absentă.

Maya clatină din cap şi cozile lungi i se leagănă a dezamăgire.

— Patriarhatul, se lamentează ea.

— Ce noutăţi avem? întreabă Naomi.

Maya se apucă să înşire cifre şi să ofere detalii, în timp ce Naomi dă din cap afirmativ şi o întreabă chestii la fel de obscure. Eu

umblu de colo-colo, fără să încerc să descifrez vreo informaţie, ci doar lăsându-mă în voia atmosferei din locul acesta, unde oamenii se concentrează pe lucruri exacte şi stranii. Pe perete e un ecran mare, iar pe jos şi pe birouri se întind reţele de fire. într-un acvariu sunt peştişori aurii. Aud un foşnet şi, dintr-o cuşcă de alături, văd că mă urmăreşte o pereche de ochi sclipitori. E un şobolan cu blană lucioasă, maro cu alb. Stă pe picioarele din spate, cu o lăbuţă din faţă sprijinită de bare.

— Să nu-i dai de mâncare, deja e prea dolofan, strigă Maya.

— E animăluţul tău?

— E un asistent, răspunde Naomi.

Cuşca plină cu animăluţe speriate din hangarul companiei... Oare şi lor le-or fi zis „asistenţi”?

Maya e tot cu ochii la mine.

— Nu-i facem niciun rău. Nu te îngrijora!

— Sora, mă strigă Naomi.

Mă duc la masa în faţa căreia stau ele. E plină de cabluri, baterii de diverse mărimi şi diferite instrumente. Există acolo un cub de metal, simplu, doar că îi ies prin spate nişte cabluri; are cadrane rotunde, cu ace nemişcate ori tresărind uşor. De el e ataşat, cu ajutorul unui cablu subţhe, un fel de curea îngustă, cu un disc din metal mat, gri-închis.

— O nouă consolă de jocuri? întreb eu.

Maya râde. Naomi se încruntă. Amândouă zic:

— Nu.

— E ceasul nostru. Un ceas biologic, explică Maya.

— A fost o glumă, dar numele a prins.

Pune-l, zice Naomi. Stai în capul mesei. N-o să te doară, adaugă, văzând că nu mă clintesc.

— Nu e nicio minciună, se bagă şi Maya. Nu există nici măcar un şoc electric.

Nu-mi trecuse prin cap aşa ceva înainte s-o spună ea, iar acum nu pot sa mă gândesc decât la cum o să mă electrocutez. îl ridic de probă. Maya bate din palme.

— Cum mi-l pun? întreb.

— Ca pe un ceas, îmi răspunde Naomi.

Maya mă ajută mult mai mult. Vine şi-mi fixează cureaua pe mâna dreaptă, ţinând discul pe partea interioară a încheieturii.

— Nu e prea strâns?

— E bine. Mersi.

Ating discul. E neted, greu şi rece, de metal sau de piatră.

Maya se întoarce lângă Naomi în capul mesei, unde se află cubul.

— Ce avem aici? se uită Naomi la unul dintre cadrane.

— O să-ţi zic imediat. Poţi să mă anunţi când trece un minut? Relaxează-te. Respiră.

— Urmăreşte peştii, mă învaţă Maya.

Sunt trei, scântei de galben şi portocaliu metalic, care o zbughesc şi se răsucesc pe lângă pietricelele cenuşii şi plantele verzi de acvariu. Pe vremuri oamenii căutau aur. Oare o fi descoperit cineva vreodată un peştişor auriu în felul acesta?

— A trecut un minut, anunţ eu cu gândul în altă parte, imaginându-mi un peştişor auriu care o ia la goană.

— Mulţumesc, răspunde Naomi din spatele meu. Poţi să te uiţi aici şi să-mi zici din nou când se face un minut?

Ecranul de pe perete se aprinde şi

difuzează o scenă de luptă dramatică dintr-un film. Două femei pe buza unei prăpăstii se învârtesc şi-şi trag pumni şi picioare cu sălbăticie, fără oprire. Sunt foarte tari şi-mi propun să aflu ce film e. Una dintre ele se leagănă pe buza prăpastiei, în vreme ce jos, hăt, departe, valurile se sparg de stânci şi...

— Un minut! strig eu.

Ecranul se opreşte imediat.

— Au! *Haide,* nu opri acolo!

Mă răsucesc şi Maya îndreaptă o telecomandă spre mine.

— Suspans, îmi zice.

Oftez şi dau ochii peste cap.

— Relaxează-te şi urmăreşte peştii din nou, comandă Naomi şi eu mă supun până ce trece starea de tensiune. Acum uită-te ia disc.

Pe el sclipesc cifre roşii, cu toate că n-am observat vreun cadran.

— Vezi cifrele? mă întreabă Naomi.

— Se schimbă foarte repede.

Dar, chiar în clipa în care îi răspund, mă concentrez şi preiau ritmul cifrelor.

— 306, 307, 308, 309, citesc eu.

Continui până îmi cere să mă opresc.

— Bine, îmi spune. Poţi să-l scoţi.

îl desfac şi mă duc lângă ele să urmăresc ce se petrece în cub. Sunt două cadrane de ceas mici, unul argintiu şi nou, rotofei şi modern. Celălalt e dintr-un bronz pătat, cu cifre romane şi limbi delicate. Sunt ca nişte gemeni neidentici. Pe un ecran sclipesc cifre roşii, precum cele pe care tocmai le-am citit. Nu înţeleg ce arată celelalte cadrane.

— Ce crezi că e asta? mă chestionează

Naomi. Arunc o privire spre disc, care e din nou doar

piatră cenuşie.

— Verificaţi la ce viteză pot citi oamenii cifrele.

— Corect.

Mi-aduc aminte vag de un alt experiment despre care mi-a povestit tata.

— Nu e ceva despre creier? Nu-ştiu-ce cognitiv? Maya şi Naomi se uită una la alta – prima cu o expresie de surpriză, a doua cu o expresie aprobatoare. Dau amândouă din cap.

— Percepţia cognitivă, explică Naomi. Putem şi să reglăm viteza cifrelor, ceea ce ne ajută să descoperim cu mai multă precizie în ce ritm le pot distinge oamenii.

Urmăresc ceasurile, mă uit la propriul meu ceas, îmi iau pulsul cu degetele. Fac semn spre ceasul modern:

— Deci acesta arată timpul. Celălalt este timpul individual? Cel pe care-l reglezi ca să descoperi cum se scurge timpul pentru mine?

— Da.

Naomi se uită la mine aşa cum se uită un profesor când eşti primul din clasă care rezolvă o problemă de matematică.

— Cum se scurge timpul pentru tine?

Eu fixez cu privirea ceasurile.

— Repede. Trei secunde la un minut, poate... Pun pariu că mai repede decât trece al tău.

— Da, într-adevăr.

— Şi mai repede decât trece şi al Mayei?

Naomi îi face semn Mayei, care îşi pune cureaua. Ochii ei se îndreaptă spre acvariu şi-şi pierd focalizarea. Apoi se mută spre discul

de la încheietura mâinii.

— 300, 306, 311, 317, 325.

Citeşte mai rar decât mine, e clar, şi sare cifre ca şi cum n-ar putea ţine ritmul.

Naomi se ocupă de cadrane şi ciocăneşte într- unul, drept care îmi aduc aminte ce ar trebui să urmăresc. Ceasurile sunt aproape la fel, timpul individual e mai rapid cu doar o fracţiune de secundă.

— Mulţumesc, zice Naomi şi Maya se întoarce la noi.

— Al meu e mult mai rapid. Bănuiesc că nu e normal, intervin eu.

— E..., începe Maya.

— De câte ori ai fost în fusurile rapide? o întrerupe Naomi.

Nici măcar n-aş putea număra.

— Păi... De multe ori. Dar am fost şi în fusurile încete de multe ori.

— Stai! De unde eşti? întreabă Maya.

— Din nord-est.

Şi văd că i se aprinde un beculeţ.

— în ce fus crezi că ai stat mai mult, dacă ar fi să alegi? continuă Naomi.

Acolo unde vor să meargă clienţii mei, acolo unde mi-e ceasul-floare, acolo unde mă simt mai departe de *acum.*

— în fusurile rapide.

Naomi dă din cap aprobator, confirmându-şi presupunerea.

— Dacă l-ar ţine tatăl tău, cum crezi că ar merge ceasul? mă întreabă încet.

Mă gândesc la el. Pare aşa de departe.

— Ar merge încet, ar fi mult mai încet decât al meu.

— Toţi suntem puţin diferiţi, spune Maya.

— Aproape toţi oamenii şi toate lucrurile merg un pic mai repede ori un pic mai încet, explică Naomi, şi nici măcar nu e vorba despre oameni care s-au expus în fusuri. Şi în diverse situaţii, cum ar fi frică, durere, traumă, percepţiile noastre se schimbă. Dar tu ai ştiut exact când se termină un minut, atunci când ai fost calmă, dar *şi* când ai avut emoţii, ceea ce e... neobişnuit.

Mă uit la Maya, pe faţa căreia văd o expresie care spune *E chiar bizar.*

— Mă pricep să citesc timpul. Ştiai deja, adaug imediat.

— într-adevăr, mă repede Naomi.

Mă duc aţă spre acvariu.

— Ai zis toate *lucrurile...* Ce lucruri? o întreb eu. Numai oamenii pot citi cifre.

— Avem metode diferite pentru animale şi plante. Şi unele, şi altele pot descifra timpul, fiecare în felul său, iar vertebratele şi nevertebratele pot învăţa şi înţelege intervalele de timp...

— ...cu plată, se bagă Maya, făcându-i cu mâna şobolanului şi dezvăluind de ce e şi asistent, şi dolofan.

— Cu sisteme de recompense, reformulează Naomi. E mai greu să măsurăm cum li se schimbă percepţia asupra timpului în diverse situaţii ori în cazul diferiţilor indivizi. Dar în general animalele de mici dimensiuni percep timpul mai încet decât animalele mai mari.

Degetele mi se îndreaptă spre încheietura mâinii.

— Inima le bate mai repede.

Naomi încuviinţează din cap.

— Ce-a zis tatăl tău când i-ai povestit?

— Da... Ieri era ocupat, mint eu, dar o să vorbesc cu el azi. Dar dacă cineva a petrecut aceeaşi perioadă în fusurile rapide şi în cele încete? adaug imediat.

— Poate că timpul trece la fel ori poate că se opreşte. Nimic nu se întâmplă exact la timp. Nici măcar în Japonia, completează Naomi crispată.

Iar eu întreb cu întârziere:

— Dar cum funcţionează, mai exact?

— O să-ţi explic cum trebuie, dar nu chiar acum. Ştii teoria lui Heidegger despre timp? mă întreabă Naomi.

— Poate?

Ea se întoarce spre Maya.

— Te supun la un test.

Maya se trage de una dintre cozile împletite.

— Noi suntem timp. Noi, oamenii. *Noi* ştim ce s-a întâmplat înainte şi aşa există trecutul. Noi putem să ne imaginăm viitorul, deci aşa există viitorul. Noi trăim acum, deci ie ţinem pe toate trei la un loc.

— A fost filosof, corect? Nu om de ştiinţă.

Un asemenea comentariu ar face tata.

— Mai întâi avem nevoie de idei, vine replica dezaprobatoare a lui Naomi.

Eu am nevoie de o explicaţie. Dar, în loc de asta, zic:

— Staţi un pic. Toată povestea este despre cum văd timpul oamenii şi animalele, dar fusurile nu sunt ceva ce noi toţi percepem altfel. Sunt *locuri* adevărate, nu chestii din capul nostru.

— Da... Dar dacă un întreg loc poate percepe timpul şi poate folosi respectiva percepţie asupra oamenilor?

Naomi a vorbit pe un ton diferit de cel pe care mi-a răspuns la întrebări. Pare că ezită, ca şi cum n-ar fi sigură dacă s-o spună cu glas tare sau nu.

întrebarea asta nu-mi dă pace. F. aşa de straniu, o idee pe care n-am mai auzit-o înainte ori la care nu m-am mai gândit. N-ar fi posibil, dar nici fusurile n-ar trebui să fie posibile. Amintirea pământului cutremurându-se m-a străbătut ca un fior; da, Teroarea însemnase frică, traumă şi durere, însă...

Un clopoţel anunţă că ora a luat sfârşit.

— Ah, trebuie să plec, zice Naomi, tulburând o tăcere de care nici măcar nu-mi dădusem seama.

Fac un efort să-mi adun gândurile.

— Ai spus că ai făcut teste pe plante şi copaci? Pe ei cum îi măsori? Lor nici măcar nu le bate inima.

— Copacilor le bate, mă corectează Naomi, într- un fel. Dar numai o dată pe an. Acum trebuie să fug. Tu rămâi aici toată ziua, nu, Maya?

— Da.

— Bine. Sora, aş dori să aflu mai multe despre cum poţi tu să măsori timpul atât de coerent. Poţi să te întorci? Poate... poimâine?

Viaţa mea ca un experiment continuă. Deschid gura să refuz, dar o surprind pe Maya că- mi face semn.

— Sigur, răspund.

Naomi încuviinţează din cap şi o ia spre uşă.

— O dată pe an. Dar când? nu mă pot abţine să întreb.

— Primăvara, zice Naomi şi iese.

Maya trage un scaun.

— Poţi să stai jos.

Mă prăbuşesc pe el.

— Nomura-sensei e o fiinţă intensă. înfricoşător de inteligentă, evident, şi cât se poate de haioasă. Dar mai ales intensă.

Se aşază şi ea.

— De unde o cunoşti?

— De la muncă.

Maya se bate cu un deget în bărbie.

— Bănuiesc că e ceva legat de fusurile orare. Şi nu de cele din Tokio.

Eu scot un sunet echivoc.

— N-ai decât să scoţi ce sunet vag vrei tu, dar de ştiut, se pare că ştii o groază.

— De când lucrezi aici? o întreb eu, ca să nu mai fiu în centrul atenţiei.

— E al doilea an de când sunt aici. Toată chestia asta e un curs cu proiecte la care am convins-o pe Nomura-sensei să-mi dea voie să particip.

— E interesant.

— Şi incredibil de greu de înţeles şi câteodată plictisitor. Chiar îmi place. Dar, ridică ea o mână, să *LUI*-mi ceri să explic ceasul bio, pentru că o să greşesc. Şi devine greu să măsori timpul când asta e *tot* ce încerci să faci. Se schimbă ideea de secundă ori de minut. Acum mă întreb: cum a zburat secunda? Un minut pentru cine? Aşa că da, e interesant şi merită să cercetezi realitatea.

— Deci tu crezi că timpul are legătură cu ce simţi?

Un aliat.

— Da... cel puţin, parţial.

— Naomi – adică Nomura-sensei – nu pare să fie de aceeaşi părere.

— Zice că nu. Dar n-ar trebui să fie exclus.

Maya se duce la cuşca şobolanului.

— Vrei să ne saluţi?

Deja deschide uşa. Şobolanul se năpusteşte spre ea, ea îl ridică în braţe şi îl mângâie. Se aşază lângă mine, cu ei în poală. Mâinile ei brune şi alinătoare alunecă pe blana lui netedă.

întind mâna şi el mă adulmecă. Mă amuşină şi ochii lui strălucitori mă judecă.

— Cred că ai dreptate… Dar atunci nu putem măsura nimic, dacă e vorba despre adevărul *individual.* Şi, oricum, asta e ftlosofie, nu ştiinţă, corect?

— Studiez şi asta, dar nu sunt atât de

bună. îmi pune şobolanul în poală.

— îl cheamă Moehi.

E o cărămidă.

— Daifuku Mochi?

— E un băiat mare şi frumos şi îl iubesc.

N-aş putea spune că am iubit vreodată şobolanii, dar Mochi e iscoditor şi blând şi mă miroase în ureche.

Ea se lasă pe spate în scaun.

— Primii oameni de ştiinţă se numeau filosofi ai naturii, ştii.

— Eu am avut mereu senzaţia că ştiinţa e opusul filosofiei. Vrea răspunsuri, iar filosofia nu are răspunsuri şi există o luptă între ele.

Mă gândesc la Soo-jin, la Aristotel, la Hisakawa şi la budism.

— Dar acum văd că sunt cam acelaşi lucru.

îl mângâi pe Mochi, care se pare că deja trage un pui de somn pe umărul meu.

— Amândouă pun o grămadă de

întrebări, totuşi, aşa că pornesc din acelaşi loc. Dar sfârşesc în locuri diferite. Şi poate că nici nu sunt atât de diferite. Cine ştie? Am luat 8 la ultimul test, deci nu e cazul să stai să mă asculţi.

— îmi place să te ascult, mă împotrivesc eu.

Un zâmbet îi luminează faţa.

— Ce drăguţ să aud asta!

Mă uit în jos şi ridic din umeri. Mişcarea îl trezeşte pe Mochi, care chiţăie indignat.

— Scuze!

Mi se urcă în cap.

— Dă-te jos!

— Nu, stă comod, l.asă-l să se liniştească, râde Maya. Ţi se potriveşte.

— OK, OK.

Mochi e o povară caldă, picioarele lui îmi gâdilă pielea capului.

— Dar asta, numai pentru că în general nu-mi stă bine cu pălărie.

— Deci vii să studiezi aici? întreabă ea tot un zâmbet.

— Poftim? Nu.

Cât pe ce să clatin din cap, dar îmi aduc aminte de Mochi.

— Unde studiezi?

— Nicăieri. Mi-am luat liber un an. Ca să lucrez. Dar prietenul meu, Koki, învaţă aid şi m-a luat la o prelegere.

— Prietenul, repetă ea, sau iubitul?

— Nu iubitul, mă reped eu.

— Ciudat! Eu am venit încoace din cauza unei... prietene, spune Maya. Mă rog, nu era o prietenă, înţelegi? adaugă ea, accentuând vag cuvântul *prietenă.*

Mă prind după o clipă. Ea se uită atent la

Daifuku, după care mă urmăreşte cu coada ochiului. îmi aşteaptă reacţia.

Eşti lesbiană, mişto, nu par cuvintele potrivite, aşa că mă rezum la:

— F. fosta ta?

Ea izbucneşte în râs.

— Uau! Simt o speranţă în tonul tău?

— Nu, eu nu, adică eu nu sunt!

Simt că-mi ia foc faţa. Poate am febră. Poate mor de jenă.

— Relaxează-te, te rog! Nu mă face să mă simt nasol că te-am luat peste picior, îmi zice.

— Poţi să mă iei peste picior, e în regulă. Mă bag şi eu. Mă pricep.

— Acum *chiar* mă simt prost.

— Ţi-am zis că mă pricep.

— Niciodată nu m-am îndoit de tine, mă consolează ea. Da, e fosta mea. Dar a fost prima mea iubită. Cred că oamenii rămân cu primul sau cu prima doar în manga pentru adolescenţi şi în comediile romantice.

— în comediile romantice *ajungi* să fii cu prima iubire la sfârşit. Mai ales dacă eşti femeie de carieră şi în vacanţă te întorci în orăşelul natal, unde te ciocneşti de tipul de care erai îndrăgostită în adolescenţă.

— Da. Sau când eşti la volan, ai o pană şi te salvează iubirea de altădată.

— Ori cazi în zăpadă şi te ajută să te ridici, da. Ori poate o sa fiţi iar împreună peste vreo zece ani.

— Uf! Am o groază de timp la dispoziţie.

Brusc, îmi dau seama că suntem foarte aproape una de alta şi că ea nu mă scapă din ochi. Clipesc şi zic repede:

— Oricum, Nomura-sensei doar s-a gândit că mă interesează toate astea.

Maya se ridică.

— Şi te interesează?

— Clar.

— Te interesează într-atât încât să le studiezi?

Tac câteva clipe.

— Dar asta nu înseamnă că *pot.*

— Poţi, îmi răspunde cu o încredere absolută, neîntemeiată. Namura-sensei te-ar ajuta, pun pariu. Pe mine m-a ajutat – în general, un student din anul al doilea nu se apropie de genul ăsta de cercetare, dar ea chiar m-a ascultat când am vorbit.

— Profesorii de aici nu ascultă de obicei?

— Aproape că ascultă, dar pe femei mai puţin, pe o „străină” mai puţin, pe o *fată* de culoare şi mai puţin.

Felul în care subliniază cuvântul *fată* mă face să mă gândesc că citează pe cineva.

— Trebuie să mă lupt tot timpul. Şi tu.

F, adevărat. Dau din cap aprobator şi de data asta chiar uit de Mochi, care chiţăie şi mi se agaţă de păr.

— Au!

Maya se întinde şi-l descurcă din părul meu.

— Copilaş îndrăzneţ, ia dormi tu la tine în pat!

îl pune la loc în cuşcă, de unde el, care se simte trădat, ne străfulgera cu privirea.

îmi trec degetele prin păr.

— Cred că e timpul să plec. Mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine.

— Bineînţeles. Stai...

îşi scoate telefonul.

— Ai Line?
— Da.

îmi scot telefonul şi facem schimb de coduri QR.

— Mersi.

Mă îmbrăţişează. Sigur simte că mă încordez, fiindcă îmi dă drumul până să o iau şi eu în braţe. E caldă. E drăguţ. Mă relaxez lângă ea, poate puţin cam mult.

— Oricum... îmi

iau geanta.

— E al tău? întreabă Maya, ridicând ghiveciul pe care l-am primit cadou.

îl iau.

— Mi l-a dat Naomi. Un experiment, îi explic. Dar eu nu pricep mare lucru.

— Cel puţin, o să ai ceva care contribuie la mersul lumii, deşi nu contribuie la ştiinţă, comentează ea.

— Tu ştiai că pomii vorbesc unul cu altul? o întreb din senin.

Dă din cap aprobator.

— Am auzit. Au un fel de reţea subterană,

nu? îmi mai vine o întrebare:

— Ai măsurat vreodată timpul copacilor?

— Da, dar nu cine ştie ce. Timpul lor e *foarte* încet, la un nivel diferit.

— Interesant...

Mă scutur înainte să-mi vină şi alte întrebări.

— Mă duc.
— Pa! Pe curând?

Eu zâmbesc.

— Da, răspund. Pe curând!

Persoană pe jumătate de origine japoneză, pe jumătate de altă etnie (în japoneză în orig.).

蚕起食桑

VIERMII DE MĂTASE SE OSPĂTEAZĂ
CU FRUNZE DE DUD

Mă întorc ia apartamentul lui Koki, gândindu- mă şi iar gândindu-mă, dar fără să-mi limpezesc deloc mintea.

— în sfârşit!

Sar.

— Eşti surprinsă să mă găseşti în ceea ce e, de fapt, casa mea?

Koki se sprijină de tocul uşii.

— Nu eram atentă...

— Mai ales nu la telefon.

Mă pipăi şi-mi descopăr telefonul. îl ţin triumfătoare.

— E mort. Scuze.

— Dar e bine că te-ai întors înainte să mor şi eu. Mi-e foame. Ştiu pe-aici un local unde pizza e cinci sute de yeni.

— Perfect. Toppingul meu preferat de acum e „ieftin”.

Sigur e mort de foame, din moment ce aproape aleargă spre restaurant, unde găsim bună dispoziţie şi aglomeraţie. Imediat ce dăm comanda, începe să-mi chiorăie stomacul.

Koki aude.

— Şi ţie ţi-e foame.

— Cred că da. Cum a fost la cursuri? La studiu? La muncă?

El întinde braţele.

— Totul bine. Dar sunt epuizat. Şi tu pari epuizată.

— Am avut o zi interesantă.

Koki mă priveşte printre gene.

— Ce-ai făcut?

— De ce eşti aşa de suspicios?
— Ai făcut *ceva,* nu?

Vine pizza. Nu mai scoatem o vorbă.

— Pizza, anunţă el scurt.

Nu răspund pentru că am gura plină. Mai rămâne câte un sfert din fiecare pizza înainte să ne liniştim cât să vorbim din nou.

— OK. Deci ce ai făcut? mă întreabă el, lăsându- se pe spate în scaun.
— Am fost în vizită la unul dintre laboratoarele tale. Am fost invitată, adaug. La cel cu... ceasul bio?
— Poftim? zice el puţin uimit. L-ai văzut?
— Tu nu?

E clar că nu l-a văzut.

— Sunt în anul întâi, deci nu facem aşa ceva. Cum naiba ai ajuns acolo?
— E o poveste cam lungă...
— Să nu sari nimic! Zi-mi-o pe toată, se apleacă el spre mine.
— Ţii minte când ţi-am spus că am dat de bucluc, dar *nu* sunt însărcinată?

Trebuie să mă întorc la excursiile în fusurile orare cu Naomi şi să încep de acolo. Trec peste boala tatei şi las deoparte ciudăţeniile cele mai mari. Koki îşi mănâncă pizza, uitându-se la mine ca la un ecran pe care mlează un film.

— ...iar acum îmi cam doresc un animal de companie, conchid eu.
— Ha! Evident, zice el. Nomura-sensei e înspăimântătoare şi ciudată. Nu e de mirare că te place.
— Nu ştiu dacă mă place.
— Nu cunosc pe nimeni care să fi avut parte de un tur al laboratoarelor şi eu *particip*

la curs.

— Dar nu i-am cerut eu, Koki. Oricum, credeam că tu vrei să mă înscriu aici.

— Vreau, se relaxează el. Doar că nu mă gândeam că o să fie aşa. Ai scutit-o de multă bătaie de cap, cred – ar fi fost rău dacă ar fi fost prinsă furişându-se ilegal în zone. F, clar că ţi-e datoare.

Eu nu văzusem aşa lucrurile. Ar fi fost la fel de amabilă dacă ne-ar fi prins pe amândouă lângă micuţa fermă a firmei?

Koki şterge o dâră de sos cu o coajă de pizza.

— E bine de ştiut că unii studenţi din anul al doilea pot intra în proiectele alea. Poate încerc la anul.

Poate că n-ar fi trebuit să-i spun. Atât am fost eu de discretă.

— Să nu zici că ţi-am povestit toate astea, da? Pentru că...

— Nu zic.

Un strat cu totul nou de griji mi se depune în stomac.

— V-aţi împrietenit repede, comentează el.

— Nu ştiu dacă ne-am împrietenit încă. Doar că... şi ea *e lui fu.* Avem chestia asta în comun. Şi cam e o mare chestie.

— Da. La liceul nostru nu mai era niciun *iuifu.*

— în primele clase de liceu era Rin Shimizu. îl ţii minte?

— Era *hâfu?*

— Mama lui era thailandeză.

— Habar n-am avut.

— Nu cred că-i plăcea să vorbească despre asta. Zicea că în gimnaziu toată lumea

îl făcea străin şi nu mai voia să fie aşa.

— Unde s-a dus? întreabă Koki.

— Nu-mi aduc aminte. Departe.

— Atunci, pune mâna şi împrieteneşte-te cu Maya.

— Îhî... Păi, cum să fac s-o manipulez?

Glumesc doar pe jumătate. Poate doar pe sfert.

— O găseşti online. Te prinzi ce-i place şi zici că- ţi place şi ţie.

— E sinistru.

— Tu ai spus *s-o manipulez*!

Dau ochii peste cap, dar deschid imediat Instagram şi scriu numele Mayei. Nu durează mult s-o găsesc. Koki se apleacă peste umărul meu în timp ce mă uit ia fotografiile ei. Uite-o cu nişte prieteni, nişte poze cu mâncare şi flori de cireş, o marc albastră sclipitoare, care trebuie să fie la Okinawa.

— E drăguţă, nu? întreabă Koki.

— E frumoasă.

— Ah, uite..., îmi arată el o poză.

E Maya cu o japoneză foarte frumoasă. Se ţin de mână şi zâmbesc. Pe obraji au desenate curcubeie. Sub ele scrie *Happy Pride!* în engleză şi în japoneză.

— A, îi plac *fetele,* observă Koki.

— Da. Mi-a zis.

— Serios? Nu mai spune!

— Treaba ei, răspund, simţindu-mă dintr-odată într-o stare defensivă.

— Poate te place, Sora.

— De ce m-ar plăcea pe *mine*? E amabilă. Iar eu sunt...

îmi dau seama că nu ştiu cum să termin propoziţia.

El îmi aruncă o privire ciudată.

— Ce? îl întreb.
— E doar o glumă.
— Da, mormăi eu. Şi totuşi.
— Te porţi ciudat, spune el.
— Tu te porţi insensibil.

Pufnim unul la altul. Hotărât, el scoate telefonul şi se apucă să caute ceva. Eu mă întorc la contul Mayei. Nu are cum să mă *placa* pe mine. Ar fi jenant. Şi imposibil. Şi...

— Vrei să mergem acasă? mă întreabă Koki.

Lui întotdeauna îi trec nervii mai repede decât mie.

La întoarcere ne oprim ia un magazin *conbini* şi luăm nişte cutii cu *chuhai*[M]. Tipul de la casă nici măcar nu catadicseşte să ridice capul când bat în geam să spun că am peste douăzeci de ani. Ne plimbăm, bem şi ne distrăm iar. Aerul e cald şi îl simt greu pe piele. Şoselele înguste şi firele de telefon duc în nenumărate locuri diferite, fac legătura între milioane de oameni. Totul ar putea fi OK.

Odată ajunşi înapoi la el acasă, chicotim şi terminăm ultima cutie, ne ciocnim când întindem saltelele. în libertatea pe care o oferă întunericul şi chercheleala, ne găsim unul pe altul. Koki se smuceşte şi alunec pe salteaua lui. E aşa o alinare să-l sărut, să reduc tensiunea care a tot crescut între noi, peste care s-au aşezat în straturi atâtea lucruri.

Dar încetinim, după care ne oprim. O clipă se face linişte, o linişte plină de cuvinte care îmi amintesc de prima oară când ne-am întâlnit.

— Nu cred că e... Nu chiar acum, îi şoptesc.
— Ştiu. Da, ştiu.

Vocea îi e moale ca petalele unei flori.

— Putem să dormim, pur şi simplu?

— Bineînţeles. Cum vrei tu.

Se desprinde uşor de mine.

Şi totuşi, ce vreau? Nu mă duc înapoi pe salteaua mea, fiindcă e liniştitor să ai pe cineva aproape.

*

Printr-o gaură din perdele soarele luminează florile-de-la-ora-patru pe care i le-am dat lui Koki parcă în urmă cu ani.

El se întoarce spre mine.

— Te-ai trezit?

— Acum, da.

Stăm aşa o vreme. încerc să mă adun şi să-mi analizez sentimentele, dar sunt într-un haos total.

Mă chiorăsc la ceas. E şase dimineaţa.

— Ai cursuri azi?

— Da. Dar în partea a doua.

închid ochii, gata să adorm din nou.

— Tu-ţi iei vreodată liber?

— Dar tu îţi iei vreodată *neliber?*

Deschid iar ochii.

— Mă scuzi, da, îmi iau. însă acum sunt într-o mică vacanţă.

— Şi ce-ai de gând să faci azi? Să fii animăluţul profei din nou? mă întreabă Koki.

— Nu sunt *animăluţul* lui Naomi.

îi dau un pupic pe braţ.

El râde.

— Tu vrei să iei nota 10 la un curs la care nici măcar nu te duci. Nu ştiu dacă asta te face o studentă bună sau slabă.

— Eu doar am întrebări, asta e tot.

Koki se ridică.

— Şi eu. De-asta am venit aici.

— Pentru ce ai nevoie de răspunsuri?

Sunt curioasă. Cumva, nici n-am vorbit despre asta cu adevărat.

— Când eram mic, credeam că pot... să rezolv fusurile. Să le unesc pe toate la loc.

îşi freacă faţa cu o mână.

— O prostie.

— Nu eşti singurul care credea asta. Care crede asta.

îmi aruncă o privire.

— Tu mai crezi?

— Nu. Adică... nu chiar, zic eu. Dar sunt atâtea chestii pe care nu ie ştim. Nu prea ştim nimic.

— E prea mult. Adică – e *timpul.* Ce am putea schimba? Pe cine ar...

închide gura şi strânge din buze.

Pe cine ar aduce înapoi? Asta vrea să zică.

— .Ai văzut vreodată chestii în fusuri, Koki?

Ei clatină din cap.

— Stafii?

— Umbre, mormăi eu.

Răsuflă adânc.

— Nu, răspunde în cele din urmă.

— Atunci, ce ai văzut?

— Nimic real, Sora! Acolo nu mai există nimic. N-a mai rămas nimic.

Se ridică brusc şi rămâne în picioare în faţa mea, cu braţele atârnându-i pe lângă corp.

— Nu-i adevărat. E casa noastră, sunt familiile noastre...

— Pentru tine, e altfel, îmi spune.

— *Cum?* mă reped eu.

— Tu nu eşti ca noi. Tu ai putea să te întorci la casa ta *adevărată.*

Cuvintele lui mă fac să mă hotărăsc. Nu mă

înfierbânt cum se întâmplă de obicei când mă apucă furia. îmi păstrez calmul.

— Sunt japoneză, şoptesc eu, şi e casa mea. N-o fi adevărată, dar în altă parte n-am unde să mă duc.

El se aşază lângă mine.

— N-ar fi trebuit s-o zic.

— Dar ai gândit-o.

Văd pe faţa lui că am dreptate. Nu contează că îi e ruşine.

— Ai fi putut alege să pleci. Eu n-aş fi putut niciodată, spune el.

Clatin din cap.

— N-am avut de ales. Nu puteam sa fac nmic. Mama rugându-mă s-o ajut să aerisească saltelele. Eu spunând nu. Mergând, în schimb, la supermarket. Şi apoi...

— N-aş fi putut face nimic, zic eu.

Koki mă ia de mână. Tace, dar respiraţia lui e neuniformă. îl înconjor cu braţele.

— Nu ştiu de ce ne certăm pentru asta acum.

Are vocea răguşită.

— Fiindcă asta facem mereu.

Dă din cap aprobator, relaxându-se puţin. Ne ţinem unul de altul în continuare, deşi ştiu că, de fapt, am început să ne îndepărtăm unul de celălalt.

^Băutură alcoolică.

Mă trezesc în momentul în care Koki se desprinde uşor de mine.

— Am adormit iar, trebuie să plec, îmi şopteşte.

Trage pătura pe mine.

— Pa, îngaim eu.

îmi ascund faţa în pernă până pleacă, pentru că habar n-am ce expresie aş avea dacă m-aş uita la el.

Moţăi până când foamea mă împinge să ies din pat. Pregătesc cafea şi pâine prăjită şi mă întreb ce-ar trebui să fac azi. Poate ceva distractiv, fără legătură cu ştiinţa ori cu fusurile orare. Să merg la cumpărături. Să stau într-o cafenea simpatică. Alte idei nu-mi mai vin.

Ceva nu-mi dă pace de ieri, ceva despre copaci şi timp, şi dintr-odată simt că trebuie neapărat să ajung într-o pădure. Nu în Yoyogi, unde există o anumită distanţă între copaci, ci

într-un loc liniştit din natură. Scot telefonul să caut copaci din Tokio şi observ că Maya mi-a trimis un ursuleţ care face cu mâna, după ce fiecare a acceptat-o pe cealaltă la „prieteni” în reţea.

Iar degetele mele, parcă posedate, îi scriu *ştii vreo pădure în Tokio?* şi apasă pe „Trimite”.

şi bună dimineaţa, adaug.

După aceea mă holbez la telefon, întrebându- mă dacă mesajul meu o fi ciudat şi dacă Maya o să mă creadă obsedată de pomi.

'neafa! nu sunt sigură că c pădure, dar la Meiji Jingu sunt o groază de copaci, e un loc mai împădurit decât altele.

super, mulţumesc! o să verific. îmi plac copacii!

dar nu într-un fel ciudat!!! adaug.

Drept răspuns ea îmi trimite un emoji imposibil de descifrat, cel care râde şi plânge.

După care îmi scrie pot să te duc eu daca vrei? n- ai mai fost la Tokio şi eu am ceva timp liber.

serios? ar fi minunat, îi răspund, dacă eşti sigură.

da, bineînţeles.

Stabilim în ce staţie şi la ce oră să ne întâlnim şi, deodată, îmi fac speranţe pentru ziua de azi.

Atâtea speranţe, că îl sun iar pe tata, hotărâtă să fiu veselă şi prietenoasă. Telefonul lui sună şi tot sună. De obicei e deja treaz la ora asta. Fac un duş şi mă schimb. îl sun iar. Niciun răspuns. îmi aranjez părul, mă machiez şi mă întreb dacă arăt OK. îl sun iar. Nimic.

Mă apucă o nelinişte care parcă a stat adormită în mine după ce i-am văzut faţa obosită, confuză, ultima oară. A ieşit din casă şi şi-a uitat telefonul. Probabil că e bine. însă neliniştea aceea s-a trezit complet acum şi se răsuceşte ca un şarpe.

Mă apuc să-l sun din nou, dar văd cât e ceasul. Va trebui să alerg ca să prind trenul. îmi trag fermoarul ia geantă, căutând Googie Maps cu mâna cealaltă şi ieşind pe uşă val vârtej. Neliniştea mă urmează pe furiş.

Ca să-mi distrag atenţia, urmăresc noile secvenţe difuzate de minitelevizorul aflat deasupra uşii în tren. Inundaţii, atacuri cu bombă, scurgeri de petrol. închid ochii până ajungem la staţia care mă interesează. Maya e deja la ieşire, cu cozile împletite prinse într-

un coc înalt, alambicat şi aranjat cu pricepere. Când mă zăreşte, îmi face cu mâna, cu gesturi largi.
— Salut! îmi strigă şi energia din vocea ei mă face să mă simt puţin mai bine.
— Bună! Scuze, aştepţi de mult?
— Nu, am ajuns acum un minut. Ce faci? mă întreabă.
— Sunt OK, îi zic eu.
Ea tace o clipă.
— Chiar eşti?
Mă străduiesc să arăt ceva entuziasm în tonul pe care îl folosesc.
— Da, sunt bine. Un pic obosită, atât.
— Tot vrei să mergem? mă întreabă ea.
— Clar! O plimbare o să mă trezească.
— Bine. Să pornim.
Maya o ia înainte şi eu trebuie să merg iute ca să ţin pasul. îmi arata nişte magazine şi nişte clădiri, mă întreabă dacă am fost acolo, dacă ştiu cutare sau cutare loc. Mă simt o idioată când răspund „nu” la orice, dar Maya îmi dă răspunsuri de genul *nit te obosi sa te duci* sau *să încerci o dată!* şi îmi povesteşte chestii haioase.
Până ajungem la Meiji Jingu, nu trebuie să mă mai forţez să par veselă.
— Gata, spune ea.
Porţile *torii* dinspre Meiji Jingu sunt masive, din lemn argintiu. Aleea de dincolo e mare şi înţesată de oameni. Pe măsură ce ne îndepărtăm de trafic, vacarmul scade, aerul se înmoaie şi se face mai uşor. De o parte şi de alta, pomii sunt înalţi şi senini. Inspir şi expir.
— Meiji Jingu e cel mai divers loc împădurit din Japonia. Poate că de asta mă

simt acasă aici, explică Maya, coborând vocea.

— Ce fel de pădure au vrut să facă? o întreb eu la fel de încet.

— Tokio a ars aproape în întregime în timpul războiului, inclusiv altarul. Când l-au reconstruit, prefecturile din toată Japonia au trimis copaci, de aceea e atâta diversitate. A răsărit o pădure cu totul nouă, cu copaci meniţi să crească laolaltă.

Ne plimbăm liniştite. Mă întreb dacă i-o fi dor de casă vreunuia dintre copaci.

— E minunat. Aveam impresia că e mai bătrână. Mă uit de jur împrejur, privind în adâncime printre copaci, căutând un fus, dar găsind un fel de încremenire în timp. Sau cea mai treptată mişcare. Aici ar putea exista spirite.

— Pare mai bătrână. Simt un alt fel de timp – sau ca şi cum ce trăieşte aici s-ar mişca încet. Adică nu lucruri, ci...

Mă opresc brusc, sperând că Maya n-o să mă întrebe despre *lucruri.*

Ea se uită la mine cruciş.

— Păi, e ceva normal la păduri, nu? Habar n-am la ce chestii te referi, dar... în Okinawa avem puişori de demoni roşcaţi, care trăiesc în baniani, rânjeşte ea. Nu sunt cu adevărat nici copii, nici demoni. Kijimuna. Sunt ce sunt ei. Nu mănâncă oameni, doar peşte – doar ochiul stâng al peştelui, sunt foarte pretenţioşi.

— De ce ochiul stâng? mă interesez eu, de parcă ar fi o întrebare raţională.

— Nu i-am întrebat niciodată, zice Maya impasibilă.

— Tu i-ai văzut?

— Când eram mică, bineînţeles, îi vedeam tot timpul. Tu ce ai văzut?

întrebarea ei mă prinde cu garda jos.

— Am văzut...

Pe Koki îndepărtându-se de mine, spunându- mi ce nu e real. Pe Ryosuke la cafenea, vorbind prea încet, pe tata nefiind sigur în ce timp se află. Mă cuprinde iar neliniştea, cu viclenie şi frison. Mă tem că o iau razna.

— Nu pe ei, reuşesc să articulez. Dar n-am fost niciodată în Okinawa.

Maya râde şi pare eliberată ori pentru că are emoţii în ceea ce priveşte propriul talent comic, ori fiindcă eu arăt, din senin, pe punctul de a ceda nervos. Ceea ce e mai probabil.

— Vrei să discutăm despre ceva anume? mă întreabă ea şi pare îngrijorată.

Deschid gura şi o închid la loc.

— Nu e absolut nicio problemă dacă nu vrei, îmi zice.

— Vreau, doar că... Doar că nu ştiu de unde să încep. E... mult.

Maya mă priveşte atent.

— Pune-mă la încercare! Ascult.

Mă uit în ochii ei care mă fixează, după care îmi îndrept privirea înainte, spre următoarele porţi *torii.*

— Versiunea scurtă e că tata nu se simte bine şi are legătură cu fusurile orare. îl lasă memoria, ceea ce e de înţeles, chiar e. Dar sunt şi alte chestii... Şi nimeni nu pare să aibă habar cum să- 1 ajute. M-am gândit că o ştii Naomi, care a zis că dă o mână de ajutor, dar...

Maya îmi pune mâna pe braţ.

— Nomura-sensei e un geniu, dar nu le ştie pe toate. Acum pricep de ce întreba de el zilele trecute. E grozav dacă o să-l ajute.

Trecem pe sub porţile *torii.*

— Crezi că o să-l ajute?

— Dacă aşa a zis, da, răspunde ea ferm. Probabil că o să facă o obsesie pentru chestia asta şi tatăl tău o să fie obligat să-şi revină numai ca să-l lase în pace.

— Eu asta aş face, dacă aş fi în locul lui.

— Ai încredere în Nomura. E greu şi să ceri ajutor, iar tu deja ai făcut-o.

Vocea ei e moale şi liniştitoare şi parcă nimeni nu mi-a mai vorbit aşa de o sută de ani.

Nu pot să-i spun că l-am părăsit, că nu răspunde la telefon şi că mi-e frică. Dar spaima s- a mai domolit puţin.

— Mulţumesc, îi zic. Te pricepi să calmezi lumea.

Ea zâmbeşte pe jumătate, ridică privirea spre altarul la care aproape am ajuns.

— Ştii ce e PTSD?

— Vag. Când cineva suferă o traumă şi nu-i trece. Sau nu-şi revine, dacă e mai bine zis aşa?

— în principiu, da. Poate afecta creierul într-un anumit fel. Uneori amintirea traumei persistă, de parcă ar reveni în buclă. Poţi să te blochezi.

Se întoarce spre mine.

— Eu am fost doar în fusurile din Tokio, dar mai ales fusul încet mi-a dat senzaţia asta.

— Ne putem bloca în timp şi timpul se poate bloca în noi, răspund eu pe gânduri.

— Nu e tocmai o teorie, ridică ea din umeri, dar, din punctul meu de vedere, are sens.

— Şi din ai meu.

După o clipă de tăcere, adaug:

— Atunci, ştii cum e să suferi de PTSD?

Privirea îi devine circumspectă.

— Da, îmi răspunde sec. Poate o să-ţi povestesc altă dată.

— Evident.

Mă cert în gând pentru că sunt atât de lipsită de sensibilitate.

Stăm la coadă să intrăm pe poarta altarului, după care aruncăm monede în cutie.

Mă înclin şi îmi lipesc palmele. *Să fie tata bine. Să fie total bine,* mă rog.

— Vrei un *omikuji-?* mă întreabă Maya.

— Nu cred că vreau să aflu ce-mi rezervă viitorul, îi răspund suspicioasă.

— înţeleg. Eu l-am tras pe cel mai norocos acum un an şi de-atunci n-am mai luat niciun *omikuji.* Deci încă am noroc.

— Aşa funcţionează?

Eu n-am crezut niciodată că aşa merge.

— Aşa funcţionează pentru mine, răspunde ea hotărâtă.

— Rămâne pe data viitoare, replic eu.

— Bine.

îmi zâmbeşte.

— F. OK să ne întoarcem? Ar trebui să-mi fac tema, îmi spune.

— Sigur! Te rog să nu pici la vreun examen din cauza mea!

— Dar cine a zis că o să *pic*? Oricum, voiam să... iau o pauză.

Pare stânjenită.

Eu o fac să se simtă aşa? O fi bine? Sau

rău? Insist în tăcere pe subiectul ăsta până când, din fericire, începe să se plângă de unele cursuri, drept care o întreb ce studiază şi discuţia se leagă cu uşurinţă până ajungem înapoi, la intrare.

— Te întorci în staţie? se interesează ea.

— Cred că o să mă plimb puţin pe-aici, îi zic. Stăm acolo stângace.

— Mă duc..., spune ea.

— Mulţumesc că ai vorbit cu mine, mă reped eu să-i mărturisesc. M-am descărcat o groază la tine, deşi abia ne-am cunoscut.

Clatină din cap.

— Şi totuşi, nu pari o străină.

— Ştiu ce zici, îi răspund, deşi, înainte s-o zică, nu mai avusesem niciodată senzaţia asta.

— A fost o bucurie să te ascult.

Mă priveşte în ochi cât îmi bate inima de câteva ori.

înăuntrul meu e un fel de căldură, aşa că fac un pas înapoi ca să-mi ascund nedumerirea şi fiorul.

— Mulţumesc încă o dată, îi spun.

Ea dă din cap aprobator.

— Să-mi trimiţi mesaj dacă ai nevoie de ceva.

îmi face cu mâna, apoi pleacă, pierzându-se pe
strada plină de oameni.

O urmăresc îndepărtându-se, după care mă pun în mişcare şi eu.

Mă întorc pe sub porţile *torii,* pe alee, dar ies de pe drumul principal de îndată ce pot. Vreau să simt copacii cum se înghesuie în jurul meu. Mă îndrept spre ceea ce sper că e zona

cea mai adâncă a pădurii, împinsă de o nevoie stranie, urgentă de a fi printre frunze şi crengi. E aşa o tăcere, că e greu să-ţi aduci aminte de zgomotul pe care-l fac oamenii, trenurile, străzile şi oraşul.

întind mâinile şi ating copacul cel mai apropiat, apăsându-mi palmele pe coaja lui tare. Ajung la următorul trunchi pestriţ, apoi ia următorul, care e neted, cu noduri ce ies în relief, după aceea la următorul şi tot aşa. Pentru ei, sunt o făptură micuţă, o pasăre, o molie sau un şoricel alergând de la unul la altul. îmi pun obrazul pe scoarţa crestată adânc şi trag în piept un parfum îndepărtat de lămâi. Ridic ochii spre ramurile şi frunzele lui. *Hinoki.* Chiparos. Se foloseşte la făurirea de obiecte sacre: altare, palate. Căzi.

Mă aşez jos acolo unde trunchiul se uneşte cu pământul. Sub mine apare imaginea în oglindă a copacului, rădăcinile răspândindu-se în pământ ca ramurile în aer. Las capul pe spate şi-mi odihnesc mâinile pe pământ. Asemenea copacilor, respir. Nu e nevoie să număr minutele şi secundele şi să-mi fac griji. în faţa mea e o creangă căzută, lemn scobit, care se face praf şi pulbere. Are puieţi de la un capăt la altul, frunzuliţe ce se leagănă şi rămurele firave ce se împleticesc ca orice bebeluş. Aproape că le văd cum se întind şi cresc; uitasem că pădurile nu sunt atât de încete pe cât par.

Şi comunică – *vorbesc* – tot timpul. Despre mine ce ar spune? Nimic, probabil. Nu sunt atât de importantă încât să devin subiect de discuţie, nici măcar pentru copaci. *Mai ales* pentru copaci. Şi cum ar suna limba lor? Ascult. Frunzele foşnesc mişcate de vânt,

crengile trosnesc, scoarţa se întinde. închid ochii. Firişoare de rădăcină absorb minerale, negoţul dintre insecte, păsări, animale.

Pământul e străbătut de un tremur; oare mă urmăresc cutremurele? Simt cum timpul se mişcă un pic, ceea ce mă surprinde, dar, la urma urmei, nu suntem departe de fusul rapid Shibuya...

... să mergi, nu, să curgi, să creşti, să semeni, să ştii, oh, oh, oh...

Mă ridic, scutur din cap ca să-mi limpezesc gândurile, mă frec la ochi. S-au auzit şoapte? Dar nu e nimeni pe-aici. Am gura uscată. îmi caut ceaiul în geantă, îl deschid, îl beau. Mă întremp pentru că lăstarul din punga de hârtie e alături, uitat şi lăsat în întuneric de ieri. Şi totuşi, a reuşit să crească; frunzele s-au înmulţit, tulpina s-a îngroşat. Mă holbez ia el, nevenindu-mi a crede. A crescut, cum-necum, atât cât să nu mai încapă în ghiveci.

Bănuiesc că au vorbit copacii. Nu m-am gândit niciodată că nu înţeleg limba. Mă ridic, cu tot cu geanta şi punga de hârtie. în cap mi se încâlcesc vise şi amintiri. Ating fiecare trunchi de copac pe lângă care trec, până mă întorc la cărare şi la oameni.

Cimentul şi străzile mă zăpăcesc din nou, dar observ o florărie şi-l conving pe vânzător să-mi vândă un ghiveci mai mare, cu pământ. El transplantează lăstarul, fixându-l cu degetele în pământ.

— Să fii cuminte, îi spune, de parcă ar vorbi cu un nepot.

îmi cere o sută de yeni şi mă trimite la plimbare.

Brusc, sunt mai obosită decât am fost vreodată. Mă târăsc până în apartamentul lui

Koki, desfac salteaua şi-mi întind corpul confuz şi epuizat.

[M] La altarele şintoiste şl la templele budiste din Japonia, bileţel de hârtie pe care e scris viitorul. Cei care doresc să şl-l afle fac o mică donaţie şi aleg, la întâmplare, unul dintr-o cutie plină cu astfel de bileţele.

VINE VREMEA RECOLTEI DE GRÂU

Mă trezesc când aud telefonul vibrând alături. Mă frec la ochi, pipai cu mâna să-l găsesc şi răspund.

— Alo?

Sunt răguşită pentru că sunt somnoroasă.

— Sora-san?

Vocea îmi sună cunoscut, dar nu ştiu de unde s-o iau.

— Da. Cine e la telefon?

— Eiko Fujiwara. Mama lui Koki.

Mă ridic şi îmi dreg glasul.

— A! Totul în regulă? Koki e în regulă?

îmi apar imagini cu Koki care se prăbuşeşte pe o cale ferată sau... o fi sunat-o pe mama lui să vorbească despre mine? Groază.

— Koki e bine. Dar am trecut să-l vizitez pe tatăl tău şi nu e acasă.

— OK...

Habar n-am de ce frebuie să mă sune pe mine să-mi zică asta.

— Uşa era deschisă şi am intrat pentru că n-a răspuns nimeni când am sunat. Locul e cam... Nu arată cum ar trebui.

— E murdar?

Dacă se aşteaptă să fiu o fiică bună şi să fac curăţenie, o să urlu.

Ea tace.

— Arată ca după un... dezastru. Poate o fi spart cineva casa, dar şi televizorul, şi calculatorul sunt la locul lor, aşa că mi s-a

părut puţin ciudat.

îmi transpiră mâna în care ţin telefonul.

— Am aşteptat destul, dar nu ştiu cum să iau legătura cu tatăl tău, aşa că m-am gândit că ar fi cel mai bine să te sun. Poate îl suni tu ori suni la el la serviciu?

— îl sun imediat. Poate a ieşit să se plimbe ori la cumpărături.

— Sigur, mă linişteşte ea.

Dar în mine se strânge ceva care spune *Poate, dar nu e aşa.*

— Fujiwara-san, ştiţi că eu sunt la Tokio, da?

— Da. Treceam pe lângă casa voastră şi mi-am zis să mă opresc să-l salut.

Tace o clipă.

— L-am văzut săptămâna trecută şi părea..., ezită ea. Confuz.

— Ce amabil din partea dumneavoastră să treceţi pe la el!

— îmi cer scuze dacă deranjez, îmi spune.

— Nicidecum. îmi pare rău că v-am dat motive de îngrijorare.

îi mulţumesc până închidem.

După aceea încerc să respir regulat. îl sun pe tata. Ar fi trebuit să încerc ieri. Nici măcar nu sună, se aude doar *beep* şi intră căsuţa vocală. Mai formez o dată şi încă o dată. Las un mesaj: „Unde eşti, tată? M-a sunat Pujiwara-san şi mi-a spus că la noi acasă arată de parcă s-ar fi dat o spargere. Eşti OK? Ce se întâmplă?”

îi mai las unul: „Şi să mă suni!”

Trag nădejde să mă adun înainte să dau telefon la firmă. Mă duc la toaletă, apoi mă spăl pe faţă.

Vorbesc pe cel mai politicos ton, sperând că nu mă vor recunoaşte.

— Bună ziua. îmi cer scuze pentru deranj. Aş dori să vă întreb ceva: Campbeli-san este la sediul dumneavoastră? Este un fost angajat, dar poate se află în incintă, la o... întâlnire.

O voce rece mă întreabă cum mă numesc.

— Sora Campbell, răspund eu supărată.

Vocea, de o răceală care te paralizează, îmi cere
să aştept.

Fixez cu privirea un petic de albastru ivit printre norii de afară.

Vocea revine.

— îmi pare rău, dar nu este aici.

— A fost recent?

— Mă tem că nu.

— înţeleg. Vă mulţumesc.

Şi închide. Simt telefonul fierbinte lângă faţă. Nu, obrajii mei sunt fierbinţi.

Mă ridic şi deschid fereastra. Ating florile-de- la-ora-patru, petalele lor portocal ii-roşii-albe. Florile ca nişte trompete încep să se deschidă, prea repede, prea devreme. Oare eu sunt cea care le grăbeşte?

Fac un pas în spate.

Mă plimb de colo-coio în faţa uşii ce dă în clădirea în care se află sala de curs a lui Koki. Telefonul tatei tot nu sună.

— Bună! mă strigă cineva.

Maya e în spatele meu şi-i piere zâmbetul când îmi vede faţa. Sigur arăt cu dracu'.

— Salutare, orăcăi eu.

— Eşti OK? mă întreabă ea.

Eu înghit în sec.

— Nu. Tocmai am primit o veste

proastă – mă rog, nu chiar proastă. Neliniştitoare. E vorba despre tata.

Maya se încruntă imediat, îngrijorată. Ochii îi cad pe bagajul meu.

— A, nu! Deci te întorci acasă?

— Da.

— Pot să te ajut cu ceva?

E posibil ca *nimeni* să nu mă poată ajuta.

— Nu, dar îţi mulţumesc. O să mă întorc la Tokio. Nu ştiu când, dar...

Ea dă din cap aprobator, cu hotărâre.

— Ştiu că o să te întorci. Când vii, să mai aduci plante. îmi place că ai plante pe post de accesorii.

Arborez un zâmbet.

— E semnătura mea. Lăstarul pe care mi l-a dat Naomi ieri.

Maya se lasă pe vine lângă bagaj.

— E... de cinci ori mai mare.

Sună clopoţelul, semn că ora a luat sfârşit.

— Habar n-am cum s-a întâmplat, spun eu neajutorată, am luat-o la o plimbare şi poate că pur şi simplu i-a plăcut aerul proaspăt. Am mai umblat pe lângă Meiji Jingu după ce ai plecat şi m-a cam luat somnul sub pomi.

Maya studiază în continuare planta.

— Ai avut-o cu tine ieri?

— Era în geantă. Uitasem total de ea.

— De-asta voiai să fii lângă copaci? mă întreabă ea.

— Mă gândeam la ce am discutat cu o zi în urmă.

Mă uit ţintă la lăstar.

— Acum n-am niciun răspuns, ci doar mai multe întrebări.

— Aşa e mereu în ştiinţă, îmi spune

Maya, ridicându-se. O să te vezi cu Nomura-sensei?

— Nu.

Nu mă gândisem s-o caut pe Naomi, dar ea oricum nu putea face nimic.

— îmi iau la revedere de Ia prietenul meu. îl cunoaşte pe tata.

— Starea lui s-a... înrăutăţit? mă întreabă ea ezitând.

— Nu ştiu, îi răspund, simţindu-mă ciudat de departe. A dispărut.

Maya duce mâna la gură, uluită.

— Vai, e îngrozitor! îmi pare rău.

Dau din cap.

— Mă duc acasă.

— Evident. O să fii bine?

— Da, clar. Mulţumesc.

încerc să zâmbesc, dar îmi simt faţa fragilă, ca şi cum s-ar putea sparge în bucăţi, dacă mă mişc prea mult.

— De ce să nu merg şi eu cu tine? propune ea din senin.

— Unde? La staţia de autobuz?

— Nu. *Cai* tine. Să-l căutăm pe tatăl tău.

Rămân cu gura căscată cât timp procesez sugestia ei.

— Scuze, m-am băgat prea mult? N-am vrut să mă invit singură la tine acasă. Şi oricum, probabil că ai o groază de alţi oameni care ar vrea să te ajute, adaugă Maya în grabă.

îmi revin din şoc imediat.

— Nu, nu e cazul. N-o să fie... distractiv.

— Sora, tu *chiar* îţi faci griji, zice ea uimită, că, dacă *plecam în căutarea tatălui tău care a dispărut,* o să mă gândesc că nu e

o vacanţă drăguţă?

— Cred, da, îmi fac griji şi pentru asta, şi, în acelaşi timp, îmi dau abia acum seama cât de bizar sună.

Ea clatină din cap că nu, dar cu zâmbetul pe buze.

— Nicio problemă. Hei, ce-ar fi să pleci acasă şi să vezi care-i treaba? Eu pot să vin mâine, dacă ai nevoie de mine.

— OK, consimt eu. Are logică. Tata poate că o să fie deja acasă când ajung. Nu vreau să-ţi pierzi timpul.

— Nu-mi pierd nimic, mă contrazice ea ferm. Mâine, în caz că e nevoie, o să fiu gata. Promiţi să-mi dai mesaj?

— Promit, încuviinţez eu, cu toate că nu pot să mă imaginez făcând asta sau pe ea venind într- adevăr.

îl zăresc pe Koki, care se îndreaptă spre noi.

— Uitc-l pe prietenul tău.

Maya mă îmbrăţişează brusc şi mă strânge tare.

— Totul o să fie în regulă, îmi şopteşte.

O clipă ameţitoare simt că-mi vine s-o sărut, dar după aceea îmi dă drumul din îmbrăţişare.

— Bună, zice Koki în japoneză.

— Oh, bună, răspunde Maya, trecând şi ea la japoneză. Eu sunt Kinjo Maya.

— Fujiwara Koki. Mă bucur să te cunosc, spune el.

— Şi eu mă bucur să te cunosc. Scuze, dar trebuie să plec ca să nu întârzii la curs.

Maya se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

— Să-ţi ţii promisiunea!

— Mi-o ţin. Ah, şi... poţi să-i spui lui Nomura- sensei că am plecat? Te rog!

— Sigur.

îmi aruncă o ultimă privire îngrijorată, după care pleacă în viteză.

Koki ridică din sprâncene, uitându-se la mine.

— Deci ţi-a reuşit manipularea.

— Poftim? Nu! Habar n-am.

Mă las pe bancă, pe jumătate căzând.

— Mă duc acasă.

— Mi-a dat mama mesaj. Ce se întâmplă? mă întreabă el preocupat.

— Tata e bolnav, Koki.

Tot răsucesc între degete cureaua de la geantă.

— Probleme cu memoria şi... cred că a dispărut.

îl urmăresc cum trece de la îngrijorare la spaimă şi de la spaimă la nedumerire.

— Doar n-a fost *răpiţi* zice în cele din urmă, pe nepusă masă.

— Nu, nu cred. O fi hoinărit până departe ori poate o fi plecat într-o excursie de o zi, ce ştiu eu...

— N-a zis nimic neobişnuit ultima oară când ai vorbit cu el?

Stau cu ochii în pământ.

— N-am vorbit cu ei de câteva zile.

— Sau în mesaje, continuă el precipitat.

Clatin din cap.

— Ne-am certat, mi-a zis că ar trebui să plec şi eu am venit încoace. N-a încercat nici să mă sune, nici să-mi dea mesaje, îi explic eu.

Koki ridică braţele.

— Eu n-am zis nimic!

Dar i-am văzut expresia.

— Pot să te ajut cu ceva? mă întreabă.
— Deja rn-ai ajutat. Mersi că rn-ai lăsat să stau cu tine. Ştiu că a fost greu şi aseară...
Koki îşi masează ceafa.
— Mda.
Simt că-mi arde faţa.
— Tu eşti cel mai bun prieten al meu, Koki. Mi-a plăcut... tot. Dar noi suntem *prieteni,* nu? Cred că asta ar trebui să fim.
El se uită lung la mine, apoi zâmbeşte.
— Suntem. Şi, da, cred că poate ai dreptate. Prieteni, dar *întotdeauna* prieteni. îmi placi foarte mult, Sora.
Mă simt cât se poate de matură.
— Ar trebui să-ţi zic, începe el.
îşi freacă telefonul între palme agitat.
Ce proastă sunt!
— Deja ai o... iubită? aproape că ţip eu.
— Nu! răspunde el. Sincer! E doar... cineva cu care am ieşit de câteva ori. Dar nu s-a întâmplat nimic.
Maturitatea mea se transformă în altceva.
— E OK.
— Poate când vii ia Tokio data viitoare o s-o cunoşti, îmi sugerează. Putem să ieşim la o întâlnire dublă.
Trag adânc aer în piept, aşa că nu-i spun ce idiot e, ci îi zic:
— Nu te las să mă cuplezi cu vreun ratat.
— Adu-o pe prietena ta Maya, mă provoacă el.
— Atunci, n-ar fi o întâlnire. Ar fi... ieşit în oraş. împreună. De ce te uiţi aşa la mine?
El ridică din umeri.
— Plec, îi zic brusc.
F.1 mă ia de mână.

— îmi pare rău. Să mă anunţi dacă ai nevoie de ajutor. Sau să-i zici mamei, ea e acolo şi de fapt ţi-ar fi mult mai de folos decât mine.

— Ştiu.

încă îmi ţine mâna. Mă sprijin de el şi-mi las capul pe pieptul lui, iar el mă ia în braţe. Mă desprind în clipa în care simt că începe să mă podidească plânsul, dar faţa lui e atât de aproape de mine, că nu pot să mă abţin şi-mi lipesc gura de a lui, doar o clipă. Ce m-a apucat de vreau dintr-odată să sărut pe toată lumea? Imediat fac un pas înapoi, sunt înfierbântată şi-mi vine să intru în pământ de jenă.

El mă strânge de mână şi, când ochii ni se întâlnesc, văd că-şi muşcă buza, ezită, e nesigur, îmi trag mâna dintr-a lui, nedorind să-mi pară rău.

— Pa, Koki!

— Să-mi dai mesaj când ajungi acasă.

— Da.

îmi adun bagajul. Când mă uit la Koki din nou, ochii i s-au limpezit.

— Să ajungi în siguranţă! Ai grijă! îmi spune.

O iau pe bulevardul larg, îndepărtându-mă. înăuntrul meu totul se mişcă, tremură, se înalţă, coboară. La porţile facultăţii, privesc înapoi. El îmi face cu mâna.

Pe Koki o să-l mai văd, dar există o parte din el pe care nu o s-o mai văd. Dacă ar fi fost altfel... Dar nu e. Ridic mâna şi îi fac semn, luându-mi la revedere.

芒種

Se seamănă semințele de orez și de grâu

21

în casă e mai rău decât mi-am închipuit. Pe hol e taimeş-balmeş, hainele şi genţile sunt trântite pe jos, *pantofii înăuntru.* Pantofii mei de şcoala. îi pun în pantofarul de lângă uşă.

— Tată?

Ştiu deja că nu e nimic viu aici.

Doar un gândăcel negru, cu două pete roşii pe spate, în bucătărie. Deschid geamul şi-l ţin pe vârful degetului până-şi ia zborul. Biroul tatei e pe jumătate distrus. în dormitorul lui sunt haine peste tot, iar patul e nefăcut. Uşa de la camera mea e deschisă. Şi dulapul la fel. Hainele mele au fost date la o parte, iar fotografia mamei e în altarul ei improvizat. Tata sigur a căutat aici habar n-am ce.

— Hi unde e? o întreb în şoaptă.

Pe drumul înapoi de la Tokio i-am sunat pe tata din zece în zece minute. Mama lui Koki mi-a zis că nu-l zărise, dar că întreabă în stânga şi-n dreapta. De-acum o să afle tot oraşul că a dispărut şi nu ştiu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău. Ar trebui să mă duc la poliţie, probabil, dar parcă e prea devreme. Ar putea să apară acasă diseară, ceea ce înseamnă că aş fi făcut gălăgie pentru nimic. O să mă apuc să- 1 caut eu însămi. îmi iau bicicleta. O sa încep cu vecinii.

Cel mai aproape de noi stă familia Uchimura. Nici n-apuc bine să sun, că se şi deschide uşa.

— Uchimura-san, mă înclin eu.

— Sora-chan, vai, am auzit despre tatăl dumitale, ce îngrozitor...

Risa, fiica ei, a fost cu mine în clasă. Niciodată nu m-a băgat în seamă.

— Nu cumva l-aţi văzut recent? Ieri sau azi?

Uchimura îşi duce mâinile la obraji.

— Nu, dar îl sun pe soţul meu, poate l-a văzut el.

Soţul ei are o slujbă pe care n-o înţeleg la un birou, aşa cum nu înţeleg nicio slujbă la birou. Dacă află el, o să afle tot personalul. Bănuiesc că asta mă scuteşte să-i anunţ eu.

— Mulţumesc, îi spun.

— Pentru nimic. Ne suni dacă afli ceva, da?

Ochii ei neliniştiţi mă urmăresc când plec.

Mă îndrept spre următoarea casă, apoi spre alta şi cei care locuiesc în ele deja au auzit că tata a dispărut. După aceea nu mă mai deranjez. Vestea o să se răspândească din gură în gură şi o să afle toată lumea. Aproape că mă aştept să se difuzeze un anunţ prin boxe.

Mă îndepărtez de case, mergând pe bicicletă, spre ocean. Urmez gardul despărţitor, arunc o privire, încerc să vad dacă e vreo mişcare, dar nu zăresc nimic kilometri întregi. Mă obişnuisem cu găurile, cu absenţele, cu locurile în care au trăit oameni, cu spaţiile în care au fost cândva oameni. După Tokio, uite că le observ din nou. Nu e tocmai pustiu, fiindcă încă văd ce a fost acolo înainte. îmi aduc aminte.

Ar trebui să mă duc acasă. Ar trebui să caut mai departe. Ar trebui să merg la poliţie. Nu ştiu cum e cel mai bine, cum e corect. Dar mi-e sete, drept care intru în cel mai apropiat *conbini.* Aerul condiţionat bate în mine şi mi

se răceşte transpiraţia pe spate. Ţin capul în frigider cât se poate şi cumpăr un ceai verde rece.

Afară, un bătrân în pantaloni de lucru largi stă sprijinit de rastelul pentru biciclete. Bea cafea neagră dintr-o cutie şi se şterge pe frunte cu batista. Mă sprijin lângă ei şi beau. El se uită la cer, la nori, la păsări.

— L-aţi văzut cumva pe tatăl meu? îl întreb după o vreme.

— Dacă l-am văzut vreodată sau dacă l-am văzut recent?

— Recent.

Bea încet o gură de cafea.

— Nu.

— Lipseşte.

îi urmăresc ochii fixaţi pe o doară care dă din aripi.

— Cine-i lipseşte?

— Habar n-am, mint eu.

El dă din cap. Stăm acolo până terminăm ce avem de băut. După aceea mă urc iar pe bicicletă.

— Oamenii se întorc, îmi zice bătrânul.

— Unii, spun eu.

— Dar tot se întorc.

îşi ridică faţa spre cer.

Mă îndrept spre familia Eujiwara.

— Sora!

Mama lui Koki mă invită înăuntru imediat ce mă descalţ.

— Tatăl tău?

Clatin din cap.

— îl caut, dar...

— Ar trebui să bei ceva. Ţi-e foame?

Mă duce repede la bucătărie.

— Nu, nu mi-e, îi zic, prăbuşindu-mă pe

un scaun de la masă.

Ea nu se oboseşte să mă ia în seamă, îmi pune ceai de orz rece într-un pahar şi mă studiază.

— Ar trebui să mănânci.

— Am mâncat enorm la Tokio. Koki ştie o groază de restaurante bune.

— Da? mă întreabă neîncrezătoare.

— Am fost într-un loc unde totul costă 365 de yeni.

— Atunci, e student, râde ea.

— Da.

Beau. F, aşa de rece, că mă doare capul.

— Un motiv în plus pentru mine să-ţi pregătesc cina.

— Mi-ar plăcea să mă duc acasă cât mai repede, în caz că se întoarce tata.

— înţeleg. îţi fac ceva ce poţi să iei acasă.

Cedez şi îi zic „mulţumesc”.

Pare uşurată, se duce la frigider, apoi deschide uşile dulapului.

— Ai vorbit la poliţie?

— Nu.

— Cred că ar trebui, Sora-chan.

— Da, încuviinţez eu rezervată. O să vorbesc.

— Pot să vin cu tine, dacă vrei.

— Mă descurc. Mulţumesc.

— Bine.

Ascult sunetul liniştit pe care cuţitul ei îl scoate constant. Pe perete e o fotografie de familie pe care n-am mai observat-o niciodată. Tatăl lui Koki stă drept şi mama lui arată exact ca în clipa asta, doar cu o coafură puţin diferită. Koki e scund, dar e suficient de mare să nu-ţi mai vină să zici că e „drăgălaş”.

Şi fratele lui. F mai înalt decât Koki cu un cap, un adolescent slăbănog, care sigur l-a studiat pe taică-său, pentru că şi el stă foarte drept. Seamănă cu Koki, dar are părul mai drept, gura mai mare – pare serios, dar şi mai inocent, cumva. Koki şi cu mine sigur suntem mai mari acum decât e el în fotografie.

Fujiwara-san se întoarce, iar eu îmi mut imediat privirea, dar a văzut că eram cu ochii la fotografie. Zâmbetul i se stinge pe buze şi dispare, iar fără el faţa ei pare vulnerabilă şi goală. îmi întinde o cutie *bento.*

O iau şi mă ridic cu stângăcie.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră.

îmi pune o mână pe umăr, apoi se apleacă şi
mă îmbrăţişează cu atâta grijă, că pare aproape îngrozită. Vreau să-mi lipesc faţa de a ei şi să plâng, dar strâng din dinţi şi-mi ţin respiraţia.

— Odată, după aceea, îmi povesteşte în şoaptă, a venit la uşă. Era ud leoarcă şi a cerut ceva uscat să se schimbe. Am vrut să-l întreb cum ajunsese în apă. Dar nu l-am întrebat. După ce i-am adus haine, s-a făcut nevăzut.

îmi dă drumul din braţe.

— Te rog să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Nu eşti singură, Sora-chan.

Nu pot decât să dau din cap, în semn că am înţeles.

Când mă întorc, casa e la fel de goală şi de îngrozitoare cum am lăsat-o. Fac curat pe coridoare, în bucătărie, în living. îi scriu lui Koki un mesaj că are o mamă minunată, că pentru moment totul e OK. Deschid cutia

bento: trei *onigiri,* una lângă alta. Muşc dintr-una şi simt gustul amărui de prună murată. E aşa o prostie ca din desene animate să mănânci o minge de orez şi să plângi, că mă apucă râsul când îmi dau lacrimile. Mai iau una: *shiso* şi *tniso* maro-roşu. Mă satur, sunt un pic mai bine şi capabilă să mă duc la poliţie. Iau şi cutia cu mine, pentru confort, ca să mănânc dacă mă simt din nou slăbită.

în timp ce merg cu bicicleta, apune soarele, cerul prefăcându-se într-un violet agitat când soarele se scufundă în ocean. La secţia de poliţie e înghesuială, iar cei doi poliţişti parcă m-ar fi aşteptat.

— Trebuie să anunţ că a dispărut o persoană, le zic.

Mă aşez şi le răspund la întrebări. Pe pereţi sunt afişe cu infractori căutaţi şi copii dispăruţi. O să pună un afiş şi cu tata?

— De când lipseşte?

— De trei zile, cred.

Ei îngaimă ceva şi îşi notează.

Dar c posibil să lipsească de mai mult timp, până acum ar fi putut ajunge la Hokkaido sau la Okinawa, într-un bar vechi sau pe o plajă cenuşie.

Mai răspund la alte întrebări despre tata şi, când mă întreabă despre slujba lui, le spun numele companiei, dar şi că, de curând, a încetat să mai lucreze acolo.

— O să luăm legătura cu dumneavoastră, îmi spun ei, dacă aflăm ceva.

— O să-l căutaţi? îi întreb.

Ei se uită unul la altul.

— O să alertăm reţeaua poliţiei.

— Dar n-o să-l *căutaţi,* de fapt? îi întreb.

— Doar în anumite împrejurări. în acest caz...

Nu e împrejurarea potrivită. Aveam în minte imaginea unei misiuni de căutare, oameni cu lanterne şi waikie-talkie, dar, în atmosfera aceasta banală de la secţia de poliţie, imaginea se întoarce în filmele şi emisiunile de televiziune din care a venit.

Pe drum spre casă, îmi dau seama că mama lui Koki m-a minţit: la urma urmei, sunt singură. E aproape prea întuneric ca să văd. Mă opresc şi mă dau jos de pe bicicletă să-mi iau lanterna, dar n-o găsesc în geantă şi cum o să ajung acasă?

Mă împiedic pe pietriş. Şoseaua asta e îngustă şi liniştită. Sunt atât de epuizată, ca aş putea să dorm şi aici. îmi trec mâinile peste faţă şi văd artificii în spatele pleoapelor, iar când le ridic rămân înmărmurită, fiindcă a răsărit luna, radioasă şi aproape plină. Luminează un altar aflat la câţiva paşi mai încolo pe drum, iar pădurea e de un palid argintiu şi ar putea fi alcătuită şi ea din lumina lunii.

Altarul e lung şi plin de şiruri de *jizo* din piatră. *Jizo* veghează copiii şi drumeţii, fiind un zeu mic şi bun al vieţii de zi cu zi. Statuile sunt aliniate pe trei rânduri, de la cele mai mici la cele mai mari, de parcă ar urma să facă o fotografie cu clasa. Unele au mici jachete sau chimonouri, unele şterse, altele în culori vii, toate cu motive vesele. Sunt şi câteva jucării. Dulciuri şi gustări. Flori.

în faţă, în mijloc se afla un *jizo* tocit, cu acoperământ de cap şi bavetă roşii, cum cere tradiţia. Surâde răbdător, ca şi cum ar fi profesorul acestei clase. Acum observ că

ceilalţi *jizo simt* copil – sau, cel puţin, le sunt devotaţi copiilor. Câte unul pentru fiecare copil pierdut când a avut loc Teroarea. Optsprezece sau douăzeci din zona asta, luaţi de cutremur, de valuri sau de acele crăpături şi fisuri ale timpului. Nu m-am mai oprit niciodată aici până acum.

Cel mai vechi *jizo* din mijloc are alături un *mikan*— ofilit şi un sake One Cup. Pun ultima *onigiri* în cutia pentru hrană de pe altar.

— *O-jizo-sama,* şoptesc, *onigiri* e absolut delicioasă. Aşa că, te rog, ajută-mă!

Mă înclin şi-l las să se bucure de orez în linişte. Ceilalţi //zocopii îl înconjoară, aşteptând în tăcere. Luna străluceşte îndeajuns de tare ca să văd drumul până acasă, dar, odată ajunsă, singurătatea mi se furişează iar pe sub piele.

îmi vibrează telefonul. E un mesaj de la Maya.

ce faci?

nu extraordinar, îi răspund.

înghit tare în sec.

ai vorbit serios când ai zis că ai veni încoace?

Trimit mesajul înainte sa mă răzgândesc.

Maya răspunde imediat.

da.

— Doar tună, mi-a spus mama, dar asta nu înseamnă că mi-a trecut frica.

în casă pârâia totul, ceea ce nu era de mirare, fiindcă locuinţa lui *obaachan* şi *ojiichan* era veche şi tradiţională, construită în principal din lemn şi hârtie. Eu aveam şase sau şapte ani, e primul sezon ploios din Japonia pe care îl ţin minte.

— Ascunde-ţi buricul ca să nu-l mănânce Raijin- sama, mi-a zis *ojiicban.*

Eu am izbucnit în lacrimi.

— Ai uitat că povestea asta mă speria când eram mică? a ţipat mama la *ojiichan.*

— Of, ce mai semeni cu *okaasan-,* Sora-chan!

Ojiichan a rânjit, mi-a luat o mână şi mi-a pus-
o pe buric.

— Aşa. Raijin-sama n-are cum să-l vadă acum.

— Cine e Raijin-sama? am suspinat eu.

— A, nu-l cunoşti? E zeul tunetului. El face toată gălăgia asta, el cântă la *taiko'.*

Ojiichan s-a ridicat, şi-a luat o faţă supărată şi a bătut în nişte tobe invizibile.

— Bambambam-BAM!

Mama a râs şi am chicotit şi eu.

— Nu eşti de părere că eu cânt bine la tobe?

M-a bătut cu degetele în burtă, făcându-mă să
râd şi mai tare.

Tunetul brăzda cerul şi vuia.

— Raijin-sama e mai bun decât mine, dar are şi tobe mult mai mari. N-o să-ţi facă niciun rău. Tunetul e bun pentru orez, ştii. Poţi să suporţi vuietul dacă el înseamnă că o să fie orez gustos, nu? mi-a explicat *ojiichan.*

Eu am dat din cap aprobator.

Mama a deschis uşa ca să urmărim ploaia biciuind trotuarul şi să simţim tunetul în atmosferă. M-a luat la ea în poală.

— Când eram de vârsta ta, mă speriam atunci când tuna. Dar tunetul e ceva natural, ca norii, zăpada ori lumina soarelui. Doar mai

mare.

— Precum cutremurele? am întrebat eu, căci şi ele mă speriau.

— Cutremurele, mi-a răspuns ea, nu sunt decât tunete sub pământ.

*

Tremurai pământului mă trezeşte, dar, când clipesc şi mă ridic, e linişte. Poate că l-am visat. Poate că am visat tot şi, asemenea poveştilor prost scrise, trezirea asta este o întoarcere a normaiităţii.

îmi iau telefonul şi îl sun pe tata. Aud acelaşi ton ca un zumzet, care acum mi se pare aproape o alinare, fiindcă nu se schimbă niciodată. Deci nicio normalitate. Răspund la un mesaj de la Koki şi-i zic că sunt bine. Sun la poliţie, care pare surprinsă că dau un semn. încă nu l-au găsit pe tata. Mă caută ei dacă apare ceva. O sun pe mama lui Koki.

Am nevoie de ceva?

Sunt sigură?

Am pe cineva care să stea cu mine?

Ar trebui să ştie că răspunsul e „nu”, dar tăcerea e atât de jenantă, că zic „da” ca să scăpăm amândouă. Ea susţine că ar trebui să-mi sun apropiaţii, în caz că...

Amândouă puteam auzi toate finalurile posibile pentru propoziţia asta, deci bănuiesc că niciuna dintre noi nu simte nevoia să le articuleze în cuvinte când ele se răsucesc în aerul dintre noi, întinzându-se ca nişte fire telefonice care zbârnâie.

îi spun că trebuie să închid şi înţelege.

Am un gust de fier în gură fiindcă mi-a dat sângele la degete, pentru că mi-am ros unghiile. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să am logică. Consistenţă. Să adun informaţii. Mă

duc în biroul tatei.

Studiez haosul. Cărţi, caiete, hărţi – teancuri de hârtii. Laptopul lui e mort şi nu-i ştiu parola. Exerciţiile cu kanji din numele meu au dispărut. Poate că n-a observat niciodată că luasem foaia. Pe perete, acolo unde erau hărţi, sunt spaţii goale. Pe birou, pe jos – bucăţi de hărţi, schiţe a ceea ce ar putea fi rute, numere care ar putea fi ecuaţii.

Fac un pas important când găsesc o listă cu cifre ce se dovedesc a fi coordonate şi lângă fiecare scrie *fără semne, nimic măsurabil* sau *nicio diferenţă.* Jos e mâzgălit: *Dar cum pot şti?* Acelaşi gând care mi-a venit când m-a întrebat Naomi dacă am simţit vreun efect secundar. Măcar aş reuşi să spun? Deci tata încearcă să vadă dacă poate măsura acele şocuri şi alunecări în timp pe care le-am simţit, fiindcă sunt o proastă, fiindcă, dintT-un motiv sau altul, am crezut că asta o să-l oprească şi n-o să mai meargă în fusuri. Dar a făcut exact invers.

încerc să mă adun. Reasamblez hărţile ca pe nişte puzzle-uri. Bucăţi din ele au fost smulse şi, când le aliniez, descopăr ce s-a luat: tot din fusurile nordice, în special părţile mai vestice ale acestora. îmi iau hărţile mele şi le întind pe jos să le compar, ca să găsesc ce lipseşte. E un loc pe care l-am explorat doar parţial, fiindcă timpul şi- a crescut viteza, apoi a scăzut-o pe măsură ce înaintam, iar tata nu voia ca eu să continui. Neam întors. De atunci nu m-am mai dus acolo.

Deci tata a pătruns într-una dintre cele mai periculoase, cele mai necunoscute teritorii din fusul încet. E o uşurare stranie, chiar dacă îmi bubuie inima. Cel puţin, e de înţeles, e ceva ce

ştiu. Un ioc unde pot să mă duc.

Sună cineva la uşă.

Deschid şi, incredibil, în faţa mea se află Maya.

Chiar a venit.

— Bună! îmi zice. Am reuşit.

— Bună! îi zâmbesc eu.

— Pot... să intru?

— A, da. Scuze! Vino, mă fâstâcesc eu, întrebându-mă cât oi fi rânjit aşa la ea. Vrei un ceai, o cafea?

— O cafea ar fi grozavă, îmi spune şi intrăm în bucătărie.

— Sigur eşti obosită. E încă devreme. Poţi să tragi un pui de somn, dacă vrei, îi propun.

Maya stă la masa din bucătărie de parcă ar fi stat aşa de o mie de ori şi ar fi ceva absolut normal să străbată Japonia pe jumătate ca să ajute o necunoscută să-şi caute tatăl dispărut.

— De fapt, eu dorm chiar bine în autobuzele de noapte. N-am nici cea mai vagă idee de ce, îmi explică ea.

— Este un talent rar. Mulţumesc ca ai venit.

— Mă bucur că m-ai chemat... dar îmi pare rău că ai fost nevoită s-o faci, adaugă ea repede.

— Totuşi, tata ar putea să apară în orice ciipă, spun eu, prea veselă.

— Sigur, aprobă Maya. Dar îţi poate da cineva vreo informaţie? Vreun indiciu despre direcţia în care a plecat?

Clatin din cap. Apa fierbe şi mă concentrez să fac cafeaua, întrebându-mă dacă să-i povestesc ce am descoperit. îi pun o cană plină in faţă.

— Mulţam.

Ridică ochii la mine.

— Ce e?

— Am găsit un indiciu, îi răspund.

— Asta e bine!

Nu sunt sigură că e, dar îi zic:

— O să-ţi arăt. Poţi să-ţi iei cafeaua.

O duc în biroul tatei. Face ochii mari când observă haosul de hârtii, apoi fixează cu privirea schiţe, notiţe şi ecuaţii prinse cu ace de perete.

Expiră prelung.

— Tatăl tău studiază fusurile. De-asta ştii atâtea...

— E cercetător. *Era,* mă corectez eu.

Maya e deja ia biroul lui, examinează hărţile, iar când se întoarce spre mine, văd că ştie deja care e indiciul.

— Da. Sunt sigură că e în fusuri. Aici, cred, îi arăt.

Ia o gură de cafea.

— Atunci, acolo mergem.

Clipesc nedumerită.

— *Mergem?*

— De-asta am venit. Ca să caut împreună cu tine.

— Dar nu în fusuri, totuşi. Nu credeam...

Dar am crezut, într-o anumită măsură, pentru că ăsta chiar e cel mai previzibil lucru pe care l-ar fi putut face tata.

— Nu m-am gândit că o să cauţi *acolo,* cu mine. E periculos...

— încă un motiv să nu te duci singură, mă întrerupe Maya. Dacă nu cumva se duc alţii. Cum ar fi... poliţiştii?

— Mă îndoiesc.

— Exact.

— Dar eu sunt obişnuită cu fusurile, protestez. Le cunosc. Tu ai mai fost în vreun fus înainte?

— Bineînţeles că am fost! îmi strigă. Fac cercetări în fusurile de la Tokio în fiecare săptămână, practic.

— Astea nu sunt ca fusurile de la Tokio – nu poţi să intri pur şi simplu şi să cumperi suveniruri!

— Doar să le iei, nu?

Soarbe calm din cană.

— Caz în care, continuă ea, eşti omul perfect cu care să mergi.

O fulger cu privirea.

— Asta e altceva. Va trebui să intru mult mai mult. O să ţi se facă rău.

— Ştiu ce poate să se întâmple, dar nu mi s-a mai făcut rău.

— Niciodată? întreb eu suspicioasă.

— Sincer, nici măcar prima dată când am intrat într-un fus. încet *şi* rapid, îmi răspunde.

— Astea sunt altfel, îngaim eu fiindcă îmi doresc cu disperare să vină cu mine.

— Hei...

Ochii noştri se întâlnesc.

— ...sunt conştientă de ce pot face fusurile. Vreau să te ajut. Şi – dezvăluire totală, OK? – chiar vreau să văd cum e înăuntru. Asta studiez, în definitiv. Ai uitat că ne-am cunoscut într-un laborator adevărat?

Vocea ei exprimă şi iritare, şi amuzament în acelaşi timp.

— Dacă intrăm, trebuie să mă asculţi. E clar că tu cunoşti mai multe studii ştiinţifice, mai multe teorii şi mai multă filosofie, dar eu

ştiu mai mult despre fusurile propriu-zise. Trebuie să ai grijă.

îi susţin privirea până când ea aprobă, dând din cap hotărâtă.

— înţeleg, zice. Acum de ce avem nevoie?

& Fruct originar din China, din familia citricelor, asemănător cu mandarina.

— „Mamă” (în japoneză in orig.).

蟷螂生

Călugărițele depun ouă

22

Înainte să trecem de gardul despărţitor, o rog pe Maya să verifice încă o dată dacă am luat tot ce ne trebuie: mâncare, lanterne, fluiere şi alte lucruri esenţiale pentru supravieţuire, de care sper că n-o să avem nevoie. După aceea mă îndepărtez puţin de ea, îmi fac curaj şi sun la firmă.

— *Trebuie* să vorbesc cu Yamagata-san, îi spun vocii glaciale care răspunde. Sunt Sora Campbell.

— Mă tem că nu se...

— Ziceţi-i că nu încalc nicio proprietate lângă el.

Se lasă tăcere. Se aude un click.

— Alo?

— Yamagata-san?

— De ce mă

sunaţi? li nervos.

— Am declarat deja, îmi zice, că nu ştiu unde se afla tatăl dumneavoastră.

— Ştiu că nu ştiţi. De aceea o să-l găsesc eu. Dar am nevoie să-mi spuneţi cât de departe a ajuns cu cercetarea de teren în nord.

— în nord? întreabă el.

— în fusul încet. Nord, nord-vest.

— Nimeni nu se duce acolo. Nici dumneavoastră n-ar trebui să vă duceţi.

— Dar tata a încercat, nu?

— Nu l-am sfătuit s-o facă.

— Aţi ştiut.

— Nu dinainte.

— într-adevăr?

— Ce părere aveţi despre mine, Campbell-san? Că sunt un director care le ordonă angajaţilor fără creier să se îndrepte spre moarte? se răsteşte el.

Angajat fără creier n-a fost niciodată în CV-ul tatei.

— Nu.

Yamagata expiră regulat, ca şi cum s-ar calma pe el însuşi.

— Trebuie să vă avertizez să nu vă duceţi acolo.

— Ar trebui să ştiu ceva despre teritoriul respectiv? mă încăpăţânez eu.

E singurul om care cred că mi-ar putea spune ceva şi am nevoie de toate informaţiile de care pot face rost.

— Nu e sigur. Trebuie să treci în diferite fusuri. Timpul e prea... subţire.

— Subţire, repet eu.

— Ca aerai la altitudine mare. Oamenii se îmbolnăvesc. Au halucinaţii. Te rog...

Acest *te rog* mă descurajează.

— Cât de departe au ajuns oamenii? insist eu.

El ezită.

— Există – exista – un sat numit Nakagawa... E într-un fus rapid, iar apoi începe fusul încet. De acolo mai sunt vreo opt-zece kilometri spre nord, atât cuprind hărţile. După ei, pe o sută de kilometri, nu se ştie dacă urmează o zonă sigură. Sora...

— Apreciez faptul că mi-aţi dat această informaţie, intervin eu cât pot de senină şi închei conversaţia.

Mă întorc la Maya şi amândouă ne trecem bicicletele printr-o gaură din gard. O

urmăresc cum şovăie când se aşază în şa.

— E în regulă, îmi spune.

— Eu n-am scos niciun cuvânt.

— Dar îţi văd faţa, mormăie ea.

Sunt foarte bucuroasă că e aici şi foarte îngrijorată.

— Oricând ai nevoie de o pauză, îmi zici, da? Sau dacă nu te simţi bine. Sau dacă vezi ceva ciudat.

— Cum ar fi? mă întreabă ea.

Mă urc pe bicicletă şi pornesc, aşa că nu trebuie să răspund. Linia albă de pe drum s-a şters, dar nu a dispărut. Se estompează ca un fir şi simt cum se desfăşoară tremurul timpului. Scrutez drumul, împrejurimile. Tata ar putea fi oriunde; poate trage un pui de somn pe undeva unde nu ajunge nici privirea şi niciuna dintre noi nu şi-ar da seama în veci că am trecut pe lângă el.

— Tată! Tată! strig.

Maya recurge la un fluier care scoate sunete ascuţite, puternice.

Face parte din rutina mea de cercetare, dar e ceva groaznic de diferit, fiindcă nu mi-a trecut prin cap niciodată că va trebui să-l caut pe *acest* părinte. Şi de data asta am mai mult decât o speranţă minusculă; am o nevoie cumplită, înfricoşătoare.

Ghicesc pe ce traseu ar fi mers tata, pentru că e cel mai direct drum care n-o ia pe autostradă. El nu s-ar fi dus pe autostradă, pe lângă liniile drepte, plictisitoare, separate prin garduri de case, grădini şi alte rămăşiţe de viaţă omenească.

Ne oprim în următorul sat, unde Maya îşi scutură picioarele şi se chiorăşte pe geamurile

unor case în ruină.

— Deci asta e zona rapidă, îngaimă. E linişte.

— Dar la ce te aşteptai? o întreb eu.

— E mai paşnic şi mai puţin sinistru decât mi-aş fi închipuit.

— Cred că... E ca şi cum ai *ţine* timpul sub control strict. S-ar putea mpe ori ar putea scăpa din nou, în orice clipă. Dar, dacă îl pot ţine sub control, atunci, o să ştiu dacă se întâmplă asta. Şi n-o să mă rătăcesc.

— înţeleg, rosteşte ea încet. Ai nevoie să deţii controlul.

— Doar că timpul nu poate fi ţinut sub control! Aşa că ştiu că n-ar rost, dar nu mă pot opri.

— Pentru moment, are rost, subliniază Maya.

Reuşesc să schiţez un zâmbet.

— Cred că da.

Mă ridic şi o iau pe lângă zid, privind de jur împrejur. Mă blestem în gând că n-am un binoclu. Valurile îşi păstrează aceleaşi ritm.

— Tată! strig. Taaată!

Pătrundem din ce în ce mai adânc, strigând şi fluierând. Pedalăm mai încet, cotim la întâmplare pe drumuri şi cărări mărunte, dar îndreptându-ne mereu spre locul acela necăutat de pe harta mea. *Ajută-nc să-l găsim curând, te rog, te rog,* îmi zic în sinea mea în timp ce dau din pedale.

în următorul oraş ne odihnim pe o bancă şubredă de lângă oficiul poştal. Maya închide ochii şi se sprijină cu spatele de zid. Eu încerc să măsor timpul, luându-mi pulsul la încheietură cu degetele, urmărind cum o ia

înainte a doua limbă de la ceasul meu. Tot în fusul rapid, dar timpul a încetinit o fracţiune. Scrutez cutia poştală de lângă mine şi zăresc marginile unei scrisori sau ale mai multora. Aş putea să le pun la poştă când mă întorc, iar oamenii ar primi felicitări de ziua lor cu întârziere şi facturi ce ar fi trebuit achitate... Dar tot ce vor fi aşteptat ei de- acum sigur a trecut de mult. Au mers mai

— Câteodată ambele pot fi valabile deodată.

Dăm din pedale pe câteva străzi pline de crăpături, strigând şi fluierând în continuare. Deranjăm rândunicile care-şi au cuibul în streşinile unui *sento*- vechi, pe a cărui firmă de pânză se mai desluşeşte kanji pentru „baie”. îmi cer scuze şi ne vedem de drum.

Soarele arde şi aerul e greu ca lâna. Sper că tata are suficientă apă şi suficientă minte să găsească umbră. Dacă, pe lângă toate celelalte, mai face şi insolaţic... E o eliberare când drumul coteşte spre mare şi simt pe limbă gustul sărat al acrului. O aud pe Maya cum gâfâie şi mă întorc să-i văd faţa strălucindu-i ca un alt soare când se holbează la apă.

— Bună ca la Okinawa?

— Nici pe departe, surâde ea. Dar de frumoasă, e frumoasă.

Ne oprim şi ne aşezăm pe faleză să bem apă şi să privim nuanţele de albastru ale oceanului şi ale cerului.

— Cât a trecut în timp normal?

Ea se uită insistent la ceasul digital.

— Cred că s-a stricat.

Mă uit la ceasul meu, apoi la soare, apoi îmi

verific pulsul.

— Cam patru ore, dar aici, înăuntru, aproape şase.

— Cum *pop* calcula timpul cu atâta acurateţe? mă întreabă. Când ai făcut testele în laborator... N-am mai văzut la nimeni aşa ceva înainte şi sunt sigură că nici Nomura-sensei n-a văzut.

— Habar n-am, răspund sincer. Eu merg în fusuri de ani. Eram pe-aici când a venit Teroarea, deci îmi aduc aminte ce sentiment am avut când s-a schimbat timpul. Când s-a schimbat tot.

Ea nu mă slăbeşte din ochi, aşteptând.

departe, fără îndoială. Nu e nevoie să răscolim trecutul.

O înghiontesc pe Maya cu umărul, iar ea se trezeşte tresărind.

— Scuze.

— E OK. N-am intenţionat să adorm.

Se freacă la ochi.

— Cât de obosită te simţi? o întreb, privind-o cu atenţie.

— Atât de obosită pe cât te simţi-când-nu-eşti- obişnuită-să-mergi-pe-bicicletă-ore, îmi răspunde.

îi dau un baton energizant.

— Bine. Ar trebui să mănânci.

îl desface şi se apucă de molfăit, în vreme ce eu verific harta, care îmi arată că Nakagawa e cam la o oră de mers. Şi după încă zece kilometri... Mă ridic, mă întind, îmi scutur picioarele istovite şi încerc să nu număr câte ore mai avem până se întunecă.

Maya se ridică şi ea.

— Putem să facem câţiva paşi?

Când plecăm, mă uit după umbre. Jumătate din mine ar vrea să apară una ca să văd dacă ea ar observa-o şi ce ar face.

Ea se opreşte în dreptul unui acvariu din vitrina unui restaurant.

— Ce s-a întâmplat cu peştii?

Recunosc acvariul. Am mai fost aici, o dată, cu ani în urmă.

— Au murit, îi răspund.

Maya scrutează apa tulbure.

— S-au descompus şi oasele?

Nu-mi place acvariul. Mă duc mai departe de
el.

Ea îmi aruncă o privire.

— E vreo problemă?

Ridic din umeri, simţindu-mă stânjenită.

— Eu i-am scos.

Expresia feţei i se îndulceşte.

— Drăguţ din partea ta!

Sigur îi plac animalele, chiar şi şobolanii şi peştii ciudaţi.

Nu pot s-o privesc în ochi.

— Nu tocmai. Le-am dat drumul în râu. Dar erau peşti de apă sărată. Şi...

— Ce s-a întâmplat?

— S-au... s-au făcut praf. S-au descompus.

Când îmi aduc aminte, mi se face rău, deşi s-a
întâmplat cu ani în urmă. Solzii lor argintii au devenit roşii, apoi a început să li se vadă albul oaselor subţiri.

Şi Maya simte la fel, evident, fiindcă-şi ia o mină dezgustată.

— F. ciudat. Râul e departe?

E la nici o sută de metri de aici. De aceea luasem peştii; păruse atât de uşor să-i eliberez. Ne oprim pe pod şi ne uităm în jos ia râu, nu departe.

— Apa proaspătă, îmi explică ea, n-ar distruge peştii de apă sărată. Nu sunt expertă în peşti, dar sigur a fost altceva.

— Cam de coşmar. Ar fi trebuit sa-i las în pace. Sau doar sa le dau de mâncare.

— Ar fi murit oricum, zice ea direct.

îi simt mâna uşoară pe umăr.

— Cel puţin, mai întâi au ieşit din acvariu.

— Cred.

Mă simt puţin mai bine.

Maya îşi ia mâna de pe umărul meu şi-mi atinge obrazul. Eu stau nemişcată, suspendată într-o clipă de speranţă confuză, înainte ca ea să- şi coboare mâna.

— Ar trebui să mergem mai departe, îi şoptesc.

De o parte şi de alta a drumului spre Nakagawa, se află copaci şi bambuşi care mă însoţesc cu un foşnet, ca valurile. Fluieratul Mayei începe să semene cu ciripitul păsărilor. Când se iveşte un fir de apă care curge de-a lungul drumului, ne oprim şi ne stropim pe faţă. Printre pomi se-aude un sunet scurt, clipesc ca să-mi iasă din ochi picătura de apă şi văd că două căprioare mă privesc încordate, de la câţiva metri distanţă. Lângă mine, Maya amuţeşte până când fac un pas înapoi încet, după care face şi ea la fel. Căprioarele nu se clintesc până nu începem să dăm din pedale, după care sar pe picioarele lor delicate, nu departe de noi, în paralel, până când drumul o

coteşte şi o luăm în direcţii diferite.

Nakagawa e un sat la fel de liniştit precum celelalte prin care am trecut, care se fărâmiţează ca şi ele, dar are mai multă vegetaţie decât am văzut înainte. O tufă de tomate atârnă peste zidul unei grădini, împovărată de roadele mici şi roşii. Mănânc unul şi, când îmi explodează pe limbă, gustul e mai dulce şi mai înţepător decât al oricărei roşii pe care am mâncat-o vreodată. Maya gustă şi ea o roşie, ezitând, şi o urmăresc să-i văd reacţia – râde când întinde mâna imediat, să mai ia una. în şanţurile din stradă cresc lotuşi. Acoperişul de paie al unui altar s-a transformat în strat de flori. Satul miroase ca o grădină şi aş vrea să mă întind în mijlocul străzii şi să las roadele să-mi pice în gură.

Dar ziua se duce, umbrele se alungesc şi printre casele de altădată, devenite acum sere, am senzaţia că mă urmăreşte cineva, că simt mişcări periferice ale unor lucruri despre care nu *cred* că-mi vor face niciun rău, dar care mă urmăresc cu atenţie. Nu ştiu dacă Maya bagă de seamă ceva, dar vine mai aproape de mine.

Yamagata a zis că timpul se poate face subţire, dar aerul e atât de bogat aici, că mi se învârte capul. La altarul plin de flori aud clipocitul apei.

— O să verific dacă e bună apa, îi şoptesc Mayei, care încuviinţează din cap şi se aşază jos, recunoscătoare.

Nu întreabă de ce vorbesc în şoaptă.

Eu mă înclin, mă duc sub poarta *torii* îngustă, de un roşu şters şi găsesc bazinul, unde poţi să te speli pe mâini şi la gură, unde

apa curge regulat în şuvoi, dintr-un robinet de metal, în formă de broască-ţestoasă. Mă spăl pe mâini şi îmi clătesc gura. Apa e rece şi curată şi, după ce mă gândesc o clipă dacă o fi o profanare, umplu două sticle, în faţa altarului, care are la capete două vulpi din piatră, cu feţe înguste, îmi unesc paimele şi mă înclin.

— Te rog, ajută-mă să dau de tata, şoptesc. Şi mulţumesc pentru apă.

Cozile vulpilor zvâcnesc.

Mă întorc cu atenţie şi mă îndepărtez, simţind fiori pe ceafă. Poarta *torii* are crengi ca pomii; or fi fost acolo dinainte?

Maya e în picioare când mă întorc, cu ochii mari.

— Locul ăsta e ciudat, îmi şopteşte răguşit.

Eu doar dau din cap aprobator.

Picioarele îmi sunt în suferinţă când apăs pedalele bicicletei, dar măresc viteza şi Maya ţine ritmul, lăsăm în urmă satul cât putem de repede. Când rămâne în spatele nostru, ne apucăm iar să strigăm şi să fluierăm. Suntem pe un drum umbrit de copaci, când simt că timpul începe să se schimbe.

— Nu merge atât de repede! îi fac eu semn cu mâna, agitată. Intrăm într-un fus rapid acum şi s- ar putea să fie intens.

Ea îşi face curaj şi pedalăm în voie câţiva metri, apoi dăm de un prag abrupt. îmi pocnesc urechile şi sar de pe bicicletă împleticindu-mă, cu stomacul la gură. înghit în sec şi mă întorc când o aud pe Maya gemând, cu mâna la ochi.

— Rahat, zic când sunt sigură că n-o să

vărs.

Ea ridică palma încet şi deschide un ochi pe jumătate.

— Doamne, a fost o migrenă ca un trăsnet sau ceva de genul ăsta, şuieră prin dinţii strânşi.

Scot din geantă un şerveţel şi torn apă pe el, apoi îl storc şi i-l pun uşor în jurul gâtului. Tremură şi, dintr-un motiv sau altul, şi eu la fel. Maya deschide şi celălalt ochi negru.

— E mai bine, îmi spune.

încerc să-i răspund, dar creierul mi s-a golit de gânduri.

Ea face ochii mari, buzele i se deschid de încântare, iar eu mă aplec până îmi dau seama că nu se uită la mine, ci la ceva din spatele meu.

— Uite, şopteşte ea.

Mă răsucesc în grabă şi mă rog să nu-mi fi observat privirea concentrată asupra ei. Apoi văd ce îmi arată, fiindcă în faţa noastră se află primăvara. Drumul cu pomi înverziţi s-a prefăcut în bulevard de cireşi înfloriţi, o mare de petale de sakura roz şi albe, ca nişte nori ancoraţi de pământ cu rădăcini şi ramuri.

Ne venim în simţiri amândouă şi ne îndreptăm cu bicicleta spre ele, fără să vorbim cu adevărat, ci doar îngaimând întruna *aşa de drăgălaşe, aşa de frumoase.*

— Cum? întreabă ea într-un târziu.

— Suntem în fusul încet. Aici e *hanarni*îi răspund.

— Deci cu câteva luni în urmă faţă de ce e normal.

Se vede acum că devine prudentă, că i se face frică.

— N-am crezut că se poate întâmpla asta.

— îşi arată propriul lor timp, îi zic.

Ajungem la capătul bulevardului şi ne trezim în vârful unui deluşor. Drumul se îndepărtează de noi, şerpuind prin câmpuri pe care orezul a crescut prea mare, iar mai departe apare un pâlc de copaci – poate cei mai înalţi copaci pe care i- am văzut. Soarele coboară, aurind atmosfera ca un dar de sfârşit, iar trunchiurile roşiatice ale copacilor strălucesc ca bronzul. Graţie luminii aurii, ochiul meu surprinde un licăr sus, în faţă, un metal care sclipeşte şi reflectă sfârşitul zilei.

— Tată! Tată! urlu. Vezi chestia aia, Maya?

Ea nu răspunde, după care observ că nu mai e lângă mine, ci prăbuşită peste bicicletă, respirând sacadat.

— Maya!

O cuprind cu braţul pe după umeri şi aproape că o car până la cel mai apropiat copac, unde o aşez jos şi o las să se sprijine de trunchi. Ţine ochii strâns închişi şi şi-a muşcat buzaatât de tare, că văd un firişor roşu de sânge.

— Zi-mi ce ai! Unde te doare?

îmi tremură mâinile când îi pipăi fruntea, când încerc să prind pulsul ce i se zbate la încheieturile mâinilor.

— Mă doare, gâfâie ea. Capul, ah, tot corpul.

— E OK, e OK.

îi duc la buze sticla mea cu apă, îi dau un calmant, îi pun un bandaj rece de frunte şi mi

se face frică, pentru că n-ar fi trebuit s-o aduc atât de departe.

O urmăresc nerăbdătoare în timp ce respiraţia îi devine regulată, iar ridurile de durere de pe frunte se mai netezesc.

Deschide ochii cu greu.

— Cred că trece. A fost... urât.

Răsuflu uşurată.

— Parcă ţie nu-ţi era rău niciodată, comentez rece.

— Da, niciodată până acum. Eşti *supărată* pe mine sau ce? mă întreabă neîncrezătoare.

Mă ridic.

— Nu, îi răspund supărată foc. N-ar fi trebuit să te las să vii, fiindcă era evident că asta urma să se întâmple.

— Mă simt mult mai bine acum, protestează ea.

— *Nimeni* n-ar trebui să meargă atât de departe. Cum ar putea cineva să mai fie aici...

Mă opresc. Mă holbez la sakura ca să-i evit ochii.

După o clipă, îmi spune:

— Tatăl tău o să fie OK. Putem să-l găsim.

Eu nu mă gândesc doar la tata acum; mă gândesc la mama.

— *Ţie* nu ţi-e rău, constată ea. Dar de ce nu?

— Nici eu nu ra-am simţit bine când am trecut în fusul încet, îi amintesc.

— Adică o secundă, zice ea.

Ridic din umeri.

— Eu am cam crescut în fusuri.

Mă opresc.

— Pentru mine, ele înseamnă acasă.

îi arunc o privire Mayei, pe faţa căreia văd suferinţă şi bunătate.

— Du-te tu, mă îndeamnă. Eu o să aştept aici.

— Nici gând...

Ea nu mă ia în seamă.

— Nu mi-e atât de rău, dar în niciun caz n-o să urc pe bicicletă. Tu cauţi mai departe, iar eu fluier mai departe.

întinde o mână spre mine. O iau.

— Am ajuns până aici, continuă ea, iar tu poţi sa mergi mai departe. Ziceai că ai văzut ceva, nu?

Mă întorc spre licărul pe care-i zărisem.

— Da. Dar dacă... se întâmplă ceva...

Mă gândesc la *kitsune,* la *tengu-,* la celelalte spirite iscoditoare. Nu mi-au făcut niciun rău niciodată, cu toate că acum mi-aş dori să existe un *jizo* mic, care s-o vegheze pe Maya, doar preventiv.

Ea mă trage de mână suficient de tare cât să mă las în jos şi faţa mea să fie la acelaşi nivel cu a ei.

— Să te întorci înainte să se întunece, bine? Te rog.

Mă sărută, repede şi uşor. Gura ei are gustul tuturor celorlalte fructe pe care le-am mâncat în timp ce hoinăream prin fusuri – dulce, şi îmbătător, şi neaşteptat, ca secretele sau ca darurile.

Ne despărţim, eu trag adânc aer în piept şi îi răspund:

— O să mă întorc.

— Baie publică (în japoneză în orig.).

— Obiceiul de a admira florile, în special florile de cireş, atunci când acestea înfloresc la sfârşitul lunii martie sau începutul lunii aprilie.

— Fiinţe supranaturale, zei sau spirite, în credinţa şintoistă.

Cobor dealul în viteză, vântul răcorindu-mi obrajii înfierbântaţi. Merg repede, strigându-l pe tata până când mă dor plămânii şi răguşesc.

încerc să calculez distanţa pamursă – câţi kilometri de drum distrus?

Scrutez orizontul, căci nu mai e mult şi apune soarele. Nu văd licărul acela pe care l-am observat de pe deal decât atunci când drumul o ia în sus din nou, după care îmi atrage atenţia o sclipire.

E cadrul de metal al unei biciclete şi, lângă el,
0 siluetă întinsă pe jos, jumătate în drum, jumătate în iarba mare de pe margine, la umbra unui pom firav.

— *Tată!*

Dau din pedale cu furie, ocolind brazdele adânci, atât de repede, că trec de el, aproape căzând de pe bicicletă.

El clipeşte şi înalţă capul să se uite la mine, dar priveşte în gol. O clipă am impresia că e altcineva, nu e nicidecum tata – dar după aceea
1 se limpezesc ochii şi pare să mă recunoască, doar că numele pe care-l rosteşte nu e al meu. E al mamei.

Nu ştiu ce să fac, dar cad în genunchi lângă el, luându-i mâinile, atingându-i faţa, ajutându-l să se ridice în capul oaselor. Mă aştept să simt un şoc, dar nimic.

— Sunt eu, îi zic. Nu sunt... Sunt Sora.

Tata clipeşte şi se strâmbă de parcă aş fi o lumină fluorescentă ce tocmai a fost aprinsă.

— Rezultatele cercetărilor mele sunt neconcludente, zice el cu glas răguşit. Nu reuşesc să înţeleg, Sora.

Când îmi pronunţă numele, sunt atât de uşurată, că mă prăbuşesc jos, lângă el. Răsuflu adânc.

— Ce rezultate?

— Timpul merge mai repede şi mai încet...

Arată de parcă n-ar fi dormit de zile bune.

— Da. Cum te simţi?

El tace şi dă din cap.

— Obosit.

Are un rucsac murdar şi mototolit, ce pare aproape gol.

— Aici timpul e...

— încet?

Deschid geanta să iau sticla cu apă şi i-o dau.

El o apucă delicat.

— Pe oameni îi sperie timpul. Sau vor timp.

Deschid sticla şi i-o ţin la gură.

— Bea!

Când apa îi atinge buzele, îşi aduce aminte ce e setea şi bea cu lăcomie până goleşte sticla. îşi recapătă suflul.

— Astea sunt rezultatele.

SiguT delirează, dar cel puţin vorbeşte. Intru în jocul lui, căci aşa cred că trebuie procedat ca să ajuţi pe cineva să nu-şi piardă cunoştinţa.

— Ce e neconcludent?

— De ce.

— Pentru că vreau să ştiu.

— Adică asta e neconcludent. *De ce* le e frică oamenilor de timp sau de ce vor timp.

Nu înţeleg, clatină el din cap.

Nici măcar n-a întrebat cum l-am găsit şi nici nu mi-a mulţumit.

— Din pricina morţii, îi răspund tăios. Oamenii nu vor să moară. Nu de asta fac o groază de lucruri?

Expresia de pe chipul lui este cea mai bună întruchipare a uimirii pe care am văzut-o în viaţa mea. Ar putea figura într-un dicţionar ilustrat, în dreptul acestui cuvânt.

Verific dacă are vreo rană, dar nu găsesc niciuna.

— De ce nu vor să moară? întreabă. Asta nu înţeleg.

— Adică?

Vocea mi-e subţire şi speriată.

El stă cu ochii în iarbă.

— Au fost aici toţi, înainte să vii.

— Cine?

— Bine, nu toţi. Dar ea a fost...

Mă aplec şi-l cuprind de umeri.

— Ai văzut oameni? îl întreb şi îl strâng mai tare. Mama a fost aici?

El mă priveşte în ochi.

— Acum s-a dus, Sora, a plecat.

— Unde s-a dus?

— în altă parte. Unde sunt copaci. îmi răspunde răguşit.

îşi lasă capul în jos şi umerii îi tremură sub mâinile mele.

Mă uit la pomii înalţi şi frumoşi din depărtare, gata să mă urc pe bicicletă iar, dar el tot tremură, îi simt oasele.

— E în regulă, tată, îl liniştesc cu blândeţe. Dar trebuie să mergem acasă.

Mă ridic şi, pentru că el nu se urneşte, îl trag eu în sus. îi iau rucsacul.

— Când ai mâncat ultima oară? Sau când ai băut?

— De dimineaţă.

Se sprijină de mine cu totul.

— Care dimineaţă?

— Care?

— Eşti plecat de zile întregi!

Mă opresc şi rămân chiar în faţa lui.

— Uite-te la mine! Tată, eşti bolnav.

— Nu-mi aduc aminte! ţipă el, atât de brusc, că mă dau în spate, împiedicându-mă.

Mă apucă nervii.

— Nu ai notat?

El notează întotdeauna.

— Ba da, am notat. Deşi poate că notiţele au fost luate... Nu ştiu dacă ele pot atinge ceva, totuşi, nu chiar, mormăie el. Sunt doar umbre, dar unde sunt restul... Cine face umbrele?

Simt cum mi se face pielea de găină, ca şi cum un fir de apă rece mi s-ar prelinge de la gât în jos.

— Habar n-am, tată. Ţi-e foame?

îi dau o *onigiri* înainte să mai adauge ceva. îi ţin bicicleta sus cât mănâncă. îi e foame, aşa cum îi era şi sete.

— E mai bine? îl întreb.

— Da, mult mai bine.

E mai prezent, dar nu mă întreabă nimic, nu cât timp l-am căutat ori dacă sunt în regulă sau ce s-a întâmplat cât a lipsit el.

— Poţi să mergi? îl întreb. A venit şi prietena mea, ne aşteaptă...

— O prietenă? Da, da, pot să merg.

Dar e stângaci. împing eu bicicletele, cu o mână pe fiecare, îmi fixez privirea pe dealul roz şi mă rog ca Maya să fie bine. Şi-i aud

fluieratul ascuţit, de parcă ar şti la ce mă gândesc.

Mă aşteaptă în vârful dealului, dar ezită o clipă înainte să vină în fugă.

— *Chiar* eşti tu! exclamă ea şi mă ia în braţe.

— Păi, cine altcineva? îi zic, lăsându-mi capul pe umărul ei. Ai văzut ceva?

— Cine e? întreabă tata.

— E Maya, a venit ca să mă ajute să te găsesc...

— Maya, spune tata, gata, m-aţi găsit.

Se trânteşte pe pământ.

— Ce bine îmi pare! răspunde ea cu căldură, dar îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Cum te simţi? o întreb mai încet.

— OK. M-am adaptat puţin, cred. Tatăl tău e bine? mă chestionează mai în şoaptă.

— Nu extraordinar. Trebuie să ieşim de aici.

Ea dă din cap, aprobând cu hotărâre:

— Să pornim!

Mergem toţi trei pe jos, spre Nakagawa. Apune soarele.

Maya şi cu mine ne împleticim când trecem înapoi în fusul rapid, dar tata n-are nicio reacţie. Dintr-un motiv sau altul, asta mă sperie. Iuţesc pasul.

La altarul din Nakagawa, îi zic tatei să stea jos când sprijin bicicletele de un perete. Maya se aşază fără s-o invite nimeni.

— Mă duc să iau apă, îi spun tatei. Ai o sticlă pe care s-o umplu?

— în rucsac.

îl deschid. în afara de o sticlă goală, mai are o lanternă, un caiet, nişte foi de hârtie îndoite şi hărţi rupte.

— Aşteaptă aici, cu Maya, îl rog.

Trec de poarta *torii.* Totul e nemişcat. Umplu sticla, fac o plecăciune şi o iau înapoi.

Tata stă pe bordură, cu ochii la locul în care mă oprisem eu în picioare, iar Maya îl urmăreşte nedumerită.

Tata vorbeşte.

— Apa e bună doar dacă n-avem vreo bere rece şi drăguţă, Sora-chan. Nişte *yakitori*[a] ar merge perfect cu berea. Dar, dacă nu poţi să faci rost, mă mulţumesc cu apa şi imaginaţia.

Râde la propria lui glumiţă.

— Atunci, rămânem la imaginaţie, îi spun.

Se răsuceşte imediat.

— A fost rapid, nu erai aici?

Se uită înapoi la locul în care stătusem, locul cu care el vorbise. Nu bea din sticla pe care i-o dau.

— S-a întâmplat ceva... F.rai acolo, apoi aici...

— Te-ai deshidratat, tată.

— Eu n-am văzut nimic, îmi şopteşte la ureche Maya. E cam dezorientat.

Mă duc în locul cu care vorbise.

— Nu simt nimic.

— înseamnă că a dispărut. Dar de ce?

N-am nici cea mai vagă idee cui îi pune întrebarea, dar e clar că nu mie.

— Ai mai simţit asta înainte? îi întreb.

Acum se hotărăşte să bea apa.

— A început recent. Mă apucă şi îmi trece şi...

— Dar n-ai spus niciodată, observ eu.

— Mă apucă şi îmi trece şi...

Se opreşte din nou.

Nu e bine.

— Trebuie să mergem acasă. Toată lumea pe bicicletă!

El se urcă şi se chinuie să-şi găsească echilibrul. Maya tresare când se aşază în şa. Eu merg în faţă, mai încet decât aş vrea, dar probabil prea repede pentru amândoi. Pedalăm în tăcere vreo două ore chinuitoare, fiindcă se pare că ei rămân fără suflu, iar eu habar n-am ce să spun.

Tata cere să facem o oprire. Suflă greu. îi dau un baton proteic. Ar fi trebuit să aduc mai multe.

îl mănâncă şi nu mă întreabă de ce nu am nimic. Maya împarte cu mine o *onigiri* şi mi-aş dori s-o sărut din nou, aşa, pur şi simplu.

Acum s-a făcut întuneric beznă, deşi luna e din nou rotundă şi strălucitoare. Avem lanterne. O să urmăm drumul. O să fie bine.

— Să mergem, propun eu când tata termină de mâncat.

— De ce atâta grabă? întreabă el. Facem şi noi o frumoasă plimbare cu bicicleta, nu...

Chiar nu-mi dau seama dacă glumeşte sau nu.

— Nu-ţi prea pasă că ai lipsit atât. Ai idee cât de îngrijorată am fost? N-ai întrebat absolut nimic despre mure! Ori despre Maya, care a bătut atâta drum până aici ca să te caute!

Ea mă atinge pe braţ, clătinând din cap.

— Ştii care a fost lucrul cel mai aproape de *frumos* care ni s-a întâmplat până acum? mă reped eu.

Faţa lui arată că nu vrea să ştie.

— Că te-am găsit în viaţă, tată. Ăsta.

Maya tresare şi se uită în altă parte, o ceartă în familie la care e martoră pare cea mai nasoală chestie ia care am supus-o până acum.

F,1 se urcă iar pe bicicletă. Când e dar că n-o să scoată niciun cuvânt, mă aşez în şa şi lovesc cu picioarele în pedale de parcă ar fi un sac de box. După aceea o las mai încet. Sunt obosită, mi-e foame şi bineînţeles că nu mă simt bine. Şi mi se mai întâmplă ceva. Mi se învârte capul, dar încă îmi menţin echilibrul. Parcă totul se estompează în jur şi nu ştiu de ce, fiindcă, atunci când îmi apropii mâna de faţă, văd bine, cu toate că e aproape beznă. Mă mişc, dar mă trage ceva în spate şi o clipă mi se pare că nu mai dau din pedale, dar, când verific terenul de sub cauciucuri, constat că merg înainte.

Brusc Maya este lângă mine, mă strânge cu putere de umăr. Bicicletele noastre se clatină şi aproape cad, dar îmi recapăt echilibrul, aşezându-mă din nou în şa. Scutur din cap, clipesc.

— Am adormit cumva?

îl urmăresc pe tata cum vine meticulos spre noi pe bicicletă şi mi se face puţin ruşine.

— îmi pare rău că ai asistat la cearta noastră. Şi că ai auzit ce chestii groaznice am zis.

— E OK. în situaţii extreme, oamenii fac chestii pe care nu le-ar face în mod normal.

— Mai devreme te-ai simţit într-o situaţie extremă? nu mă pot abţine să nu întreb.

— Dar *tu?* mi-o întoarce ea.

— Nu. Adică, da, în ceea ce priveşte

situaţia extremă, dar nu, nu am făcut ceva ce n-aş fi făcut în mod normal, îi răspund.

Deşi e prima dată când am sărutat o fată, ceea ce intră în categoria lucrurilor pe care nu le fac în mod normai, chiar dacă pe moment nu sfinţisem aşa. Nu-i văd faţa atât de bine, încât să-mi dau seama ce crede ea, dar începe să chicotească şi îmi revin la viaţă. îmi doresc să o sărut din nou, numai că e tata lângă noi şi, pe deasupra, chiar atunci zăresc ceva la distanţă.

înceată cum sunt, îmi dau seama despre ce e vorba după o vreme, prea târziu ca să mă furişez pe o stradă lăturalnică ori să mă ascund într-o casă.

— Ce e? întreabă tata, aproape în aceeaşi clipă.

Se apropie: două furgonete, cu faruri ca nişte
ochi galbeni în vârful unor tulpini.

— Cred, îi zic, că e o patrulă de căutare.

— Pentru..., începe el, după care exclamă: Oh!

— Ţi-am zis că lipseşti de zile întregi, nu?

— Ce-ai făcut? mă întreabă.

— Eu? Ce am făcut *eu?* Te-am dat dispărut la poliţie!

— Aia nu e poliţia.

Are dreptate. Nu e.

— Ai anunţat şi compania?

— Ce companie? intervine Maya.

— Compania la care am lucrat. Ei bine, bănuiesc că n-au cum să mă dea afară iar, răspunde tata şi scoate un mic hohot de râs sarcastic.

— Eşti groaznic!

Sunt atât de supărată, că aş putea să izbucnesc în lacrimi şi exact asta nu vreau să fac.

în sfârşit, tata se uită la mine cum se cuvine, cu un fel de înţelegere, cu un fel de compasiune.

— Nu ştiam nici măcar de când ai dispărut. Casa era...

Mă sufoc.

— Bineînţeles că a trebuit să anunţi. Nu sunt supărat pe tine. N-am vrut să sune aşa. îmi pare rău, zice el, întinzând mâna şi atingânclu-mă pe umăr. Vreau să spun doar că... tu n-ar trebui să fii aici. Nici eu. Nici prietena ta.

— Ce-o să se întâmple? întreabă Maya.

— N-o să ne facă niciun rău, stai fără grijă, îi răspunde el pe un ton liniştitor.

Maşinile prind viteză. Ne-au văzut. Maya nu arată foarte liniştită.

Farurile se fixează pe noi, lumina puternică dând la iveală faţa tatei. Până acum n-am băgat de seamă că are tot părul grizonant.

Furgonetele opresc şi din ele coboară trei persoane în salopetă albă, largă, cu mască şi cască.

— V-am găsit.

E Yamagata. Nu pare foarte încântat.

Aş vTea să subliniez că e limpede că *eu sunt* cea care l-a găsit pe tata, dar îmi ţin gura.

— Dar *tu* cine eşti? o întreabă el pe Maya.

— O studentă dintr-un program de schimb, răspunde ea sec, în japoneză, iar eu trebuie să strâng din buze ca să nu chicotesc.

— îmi pare rău, Yamagata-san, se

înclină tata.

Eu îmi dreg glasul:

— Vă mulţumesc. Nu trebuia să...

Ochii lui se îndreaptă spre mine.

— Ştiu. Vă rog să urcaţi în camion, toţi. Nu e înţelept să mai rămâneţi pe-aici.

Şoferul deschide portiera uneia dintre furgonete şi ne face semn să urcăm. Şoferul celeilalte maşini ne trânteşte bicicletele înăuntru. Urcăm, Yamagata în faţă, lângă şofer. Abia după ce ne punem centurile, îmi dau seama în ce hal duhneşte tata a transpiraţie şi a murdărie. îmi pare bine că stau între el şi Maya. Maşina se pune în mişcare.

Yamagata se întoarce să se uite la tata.

— De când sunteţi în fusul acesta?

— Poate... De trei zile? zice ei, evident încercând să nimerească răspunsul.

— Şi dumneata, Sora-san? Bănuiesc că studenta din programul de schimb a venit cu tine ori întâmplarea a făcut s-o găseşti aici?

Mă uit la ceasul de la mână. Ticăie haotic, limbile arătând ora zece.

— Treisprezece ore, zic eu.

Din afară, or fi vreo optsprezece-nouăsprezece ore, însă nu vreau să arăt câte ştiu.

Yamagata se uită la ceasul meu:

— E de încredere?

— E un ceas bun, îl asigur eu.

El mă priveşte indiferent.

— Dacă ai intrat în fus după ce m-ai sunat înseamnă că eşti aici de aproape treizeci şi şase de ore.

Maya respiră adânc lângă mine.

— Ţi-am spus, continuă Yamagata

glacial, că e periculos.

— Dar aţi venit...

— Poliţia n-a vrut să vină. Nu poate. Din aceleaşi motive din care nici tu n-ar fi trebuit să vii, răspunde Yamagata.

— De aceea *am venit.*

— Se pare că eşti mai capabilă decât poliţia, oricum ar fi. De unde ai ştiut unde să-l găseşti?

— Am avut un vis, îi răspund impasibilă.

F.l ridică din sprâncene şi, după cum văd în oglinda retrovizoare, şi şoferul la fel. Simt că Maya tremură lângă mine şi ma bucur că e rândul ei să-şi stăpânească râsul.

— Serios.

Nu, Yamagata nu pune o întrebare.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să intru aici, dar îmi făceam atâtea griji pentru tata. înţelegeţi, nu? Doar pe el îl mai am.

Cu toate că pledoaria mea funcţionează, mă simt stânjenită când mă trezesc că mi se umplu ochii de lacrimi adevărate.

— Bineînţeles că înţeleg, răspunde Yamagata şi nu simt nici pic de compasiune în vocea lui. Deşi Campbell-san nu mai este angajatul nostru în momentul de faţă, încă aveţi o legătură cu compania. Mai ales în acest context.

Bineînţeles. Ar fi fost prea mult să cred că a făcut-o din bunătate, pur şi simplu.

— Păi, vă mulţumim că ne-aţi adus acasă.

— Pe tatăl dumitale îl ducem la un spital. De fapt – şi ochii i se opresc la Maya – , cred că ar trebui să mergeţi toţi ia spital.

— Fu sunt bine, se încordează tata.

— Probabil doar o zi-două. Trebuie să fiţi ţinut sub observaţie, Campbell-san. Nu mulţi au reuşit să pătrundă atât de adânc într-un fus şi să stea acolo aşa de mult.

— Nu sunt un experiment, i-o taie tata.

— Trebuie să te duci.

Vocea îmi e aspră. Dacă el crede că e un experiment, bine. N-are decât sa afle cum e.

Tata se întoarce spre mine, dar eu mă uit pe geam. Furgoneta înaintează în tăcere. Tata adoarme aproape imediat. O ţin de mână pe Maya până o ia somnul. La ce viteză avem, o să ieşim din fusuri peste câteva ore. Din maşină, lucrurile par altfel. Mai părăsite, mai degradate. Poate pentru că mergem atât de repede şi e atât de întuneric, nu văd niciunul dintre lucrurile acelea mici care fac ca totul să fie mai frumos.

Trecem de un gard despărţitor când se iveşte soarele pe cer, apoi o luăm pe drumuri cunoscute spre spital. Parcăm. îl mângâi pe umăr pe tata ca să-l trezesc, apoi şuier printre dinţi. Nu mai simt un şoc atunci când îl ating; acum se simte un zumzăit constant, ca de electricitate statică. O ating pe braţ pe Maya, dar, spre uşurarea mea, nu percep nimic, doar căldura ei şi mişcarea în clipa în care se trezeşte.

Yamagata coboară înainte să apuc să zic ceva. Portiera trântită îl face pe tata să tresară în somn.

— Am ajuns deja.

După voce, îţi dai seama că e obosit.

— Când am trecut graniţa? Nu ţin minte să-mi fi arătat paşaportul.

Lu îmi frec mâna.

— Paşaport? întreb.

El mă fixează cu privirea, apoi se uită pe geam. Se freacă la ochi.

— Visam. Chiar trebuie să merg la spital?

— Nu te simţi bine, tată. Ai uitat mai mult decât oricând...

Yamagata e acum la geamul de pe partea tatei, făcându-ne semne.

— Nu, bălmăjeşte tata. Mai degrabă îmi amintesc...

— Hai, vă rog! deschide Yamagata portiera.

O iau de mână pe Maya din nou, pentru că e ameţită, tăcută şi cu ochii umflaţi. Spitalul e aproape gol. Verific ceasul din sala de aşteptare. E aproape şase dimineaţa. Yamagata vorbeşte cu recepţionera, care se holbează la noi alertată. Habar n-am ce-i spune, dar suntem duşi la etaj, într-o sală privată. Mă aşez şi toată oboseala pe care n-am luat-o în seamă parcă mi se lasă în poală.

Yamagata apare din nou, însoţit de o doctoriţă, care ne anunţă că ne vor ţine sub supraveghere ca să monitorizeze efecte ca dezorientare, stare de rău, surescitare.

— Eu vă las acum, se înclină Yamagata.

Pare obosit.

Eu şi tata ne înclinăm, la rândul nostru.

— Vă mulţumesc, îi spun şi chiar sunt sinceră.

— Sper, îmi răspunde el, că am făcut ceva ce dumneata consideri că e *corect.*

— Nu corect, recunosc eu, ci bun.

El încuviinţează din cap, îmi aruncă o privire ce ar fi putut fi un avertisment, apoi pleacă.

Maya este dusă în altă cameră, dar eu

rămân cu tata.

Doctoriţa îi ia temperatura şi tensiunea arterială, îi pune o lumină strălucitoare în ochi şi-i verifică reflexele. Par încete, dar ea nu face niciun comentariu. îl supune rapid unei rafale de întrebări despre dureri de cap, crampe stomacale, ameţeală, la care el răspunde împiedicat.

— Respiraţi adânc şi relaxaţi-vă, îi cere ea. Vă rog să mă anunţaţi când credeţi că a trecut un minut.

Se aşază calm într-un fotoliu din spatele lui şi mă invită să fac la fel.

Interesant. Urmăresc spatele tatei, prăbuşit de epuizare ori de slăbiciune. îi văd coloana vertebrală curbată prin tricoul murdar. Trec cincizeci de secunde. Doctoriţa se uită ia ceasul ei tăcută. Aş vrea ca tata să spună ceva, dar se fac şaizeci şi cinci de secunde, apoi şaptezeci, optzeci, nouăzeci... Acum ea îl urmăreşte cu mai multă atenţie.

în sfârşit, în sfârşit, după o sută zece secunde, tata vorbeşte:

— Poate un minut?

Nu e sigur.

— Mulţumesc, îi răspunde doctoriţa pe un ton indiferent şi-şi notează ceva.

Se duce în faţa lui şi îl anunţă că urmează nişte analize de sânge şi că o să-i pună o perfuzie.

Eu nu-i scap din ochi şi mă străduiesc să fiu la fel de calmă şi de neim plică tă ca ea, dar, când îmi aruncă o privire, tata are altă expresie, cu un licăr de ceva ce ar putea fi disperare. Poate că e o oglindă pentru expresia de pe faţa mea. Mă chinui să etalez

un zâmbet.

Un asistent medical îi dă o pijama de spital şi-l conduce spre baie, iar când se întoarce de acolo, e mai curat şi poate că are şi mintea mai limpede. Se urcă în pat şi instantaneu arată ca un pacient.

— Ar trebui să pleci acasă, Sora-chan, îmi zice.

Doctoriţa apare din nou.

— înainte să plecaţi, vă fac repede un control, îmi zice.

Aproape că nici nu aşteaptă să-mi dau consimţământul înainte să mă supună la toate testele la care l-a supus pe tata, după care declară că mă aflu într-o stare decentă.

— Serios?

Căci cum să nu devin ca tata, uitucă şi rătăcită în timp?

Mă priveşte îndelung, evaluându-mă.

— *Analizele* nu arată nimic ieşit din comun.

Accentuează vag cuvântul *analizele.*

— Sunteţi tânără. Dar, oricum, trebuie să aveţi grijă.

— Ştiu.

Ea oftează, de parcă ar anticipa că n-o să schimbe mare lucru faptul că ştiu. Se întoarce spre tata şi-şi pune nişte mănuşi de cauciuc.

— O să iau o mostră de sânge.

— Te rog, Sora-chan! Acasă. Somn. Te sun mâine, îmi spune tata.

Şi, dintr-odată, nu-mi doresc să văd cum i se ia sânge, nu-mi doresc să văd cum dispare acul în braţul lui sau cum se umple seringa cu un lichid roşu.

— Promiţi? îl întreb.

— Promit, promit, promit, îmi

răspunde.

— Mă întorc imediat dacă ai nevoie de ceva, îi zic şi mă ridic.

Doctoriţa ţine acul în mână cu calm, aşteptând să plec. îmi iau geanta şi ies. îl aud foarte vag cum sâsâie când acul îi alunecă sub piele.

O găsesc pe Maya în sala vecină. Deja s-a băgat în pat, mult mai liniştită şi mai curată decât tata.

— Ştiu ca urma să stau la tine, dar patul ăsta e foarte comod, îmi spune.

Mă aşez pe scaunul de alături.

— Şi eu l-aş alege pe ăsta. La noi, în camera de oaspeţi, nu ai un buton pe care să apeşi dacă-ţi trebuie ceva.

Nu-i zic că nici măcar nu aveam o cameră de oaspeţi.

— îmi pare rău, turui eu, şi mulţumesc.

— Cu plăcere. Eu am vrut să vin cu tine, OK? A fost hotărârea *mea,* nu a ta.

Arată cu degetul spre mine.

— A fost o excursie interesantă şi s-a terminat cu bine, nu?

Dau din cap că da, însă tata, cu părul lui argintiu şi cu confuziile lui, nu pare un sfârşit fericit.

— După povestea asta, Nomura-sensei va trebui să mă lase să cercetez mai mult, zice Maya.

— O să-i spui? întreb eu alarmată.

— Mda, probabil că n-o să-i spun, ezită ea. Adică, nu tot. N-o să suflu o vorbă despre tatăl tău.

— Şi despre mine?

— A, despre tine ştie, rânjeşte Maya.

— Vrea să plantez lăstarul ăla într-unul

dintre fusuri, fiindcă face nişte teste cu apă. Probabil că ar fi trebuit să-l iau cu noi, pentru că nu vreau să mă mai întorc acolo o vreme.

— Apele pe care le foloseşte sunt amândouă din acelaşi râu aflat într-unul dintre fusuri, dar una e clin amonte şi una din aval. Habar n-am dacă e vreo diferenţă, ceea ce e interesant, fiindcă am crezut că apa de la adâncime mai mare dintr-un fus are un efect anume sau altul.

Maya cască şi continuă:

— Ca bieţii tăi peşti din acvariu.

Eu tresar. Ea mă strânge de mână.

— Ai spus că au murit fiindcă apa n-a fost bună pentru ei... Dar dacă timpul apei pur şi simplu era diferit de timpul peştilor? mă întreabă şi îmi face cu ochiul. Măcar are sens aşa ceva? Am impresia că am stat trează toată noaptea ca să termin un eseu şi tocmai mi-a venit o idee super ori una incredibil de stupidă.

— Să nu te bazezi pe mine că ştiu care ar fi diferenţa! Ambele în acelaşi fus, totuşi. Dar...

Şi mă opresc, îngândurată.

— Mă bucur că am văzut fusurile. Au fost atât de stranii, atât de extraordinare, sună glasul Mayei parcă dintr-un vis. Când ai plecat şi am rămas să aştept, mi-am tot adus aminte lucruri. De parcă ar fi plutit amintiri prin aer.

— Ştiu, îi şoptesc. Mi se întâmplă şi mie.

Mă aplec în faţă, îi dau timid o sărutare şi buzele ei se rotunjesc sub ale melc.

— Te las să dormi.

— Noapte bună! îmi spune.

Plec de la spital, îmi bate inima şi mă doare, de iubire şi de frică.

[12] **Preparat din bucătăria japoneză, pe bază de carne de pui.**

梅子黄

Se îngălbenesc prunele

24

Lumina soarelui pătrunde plină de speranţă pe fereastra mea. Trilul lin, armonios al unei păsări se furişează de-afară. Mă uit la ceas, pe care încă îl am la mână fiindcă am adormit înainte să apuc să-l scot. Limbile parcă se mişcă încet, dar când compar ora cu cea pe care o arată ceasul deşteptător, văd că merge bine. Nouă dimineaţa – am dormit doar o oră? Mă uit în telefon şi sar în tavan. Am dormit douăzeci şi cinci de ore! M- apuc să scotocesc după numărul de telefon de la spital şi îngaim numele tatei când îmi răspunde o voce calmă.

— Sora?

— Tată! Am dormit mult mai mult decât am avut de gând. Eşti bine?

El pare obosit şi amuzat.

— Nu-ţi face griji! Nici eu nu m-am trezit de mult.

Cad la loc pe pernă.

— Deci am folosit bine timpul.

— Ca întotdeauna.

— Acum o să vin în vizită la tine. Ai nevoie de ceva?

— Fructe şi flori, cum se obişnuieşte, cred. A, adaugă el, şi baloane.

— Eu credeam că baloane se aduc doar când se naşte un bebeluş.

— Ce nedrept! în cazul ăsta, nişte pijamale ar fi de apreciat.

— Cât mai stai acolo?

Urmează o pauză.

— Nu sunt sigur. Dar ştiu sigur că pijamalele din spital nu sunt foarte comode.
— îţi aduc unele de-ale tale.
— Mulţumesc, Sora-chan. Pe curând!

Mă gândesc s-o sun pe Maya, dar, nici măcar după tot ce s-a întâmplat, nu ştiu dacă am ajuns în faza telefoanelor. Poate după următoarea experienţă pe viaţă şi pe moarte prin care o să trecem împreună?

bună dimineaţa, te simp bine? îi scriu într-un mesaj.

Fac un duş, mă îmbrac şi ciugulesc ceva la micul-dejun. Le trimit câte un mesaj lui Koki şi mamei lui, anunţându-i că l-am găsit pe tata şi că e în recuperare. Fujiwara-san îmi răspunde cu un şir de emoji ce exprimă uşurare, iar Koki mă sună, dar resping apelul şi îi scriu că vorbim mai târziu. Adaug câteva inimoare ca să îndulcesc situaţia.

De la Maya tot niciun răspuns, dar probabil că încă doarme – o să-i ia mai mult să-şi revină. Mă apucă îngrijorarea. Dar o s-o văd curând, imediat după ce mă duc la tata.

La el în cameră, caut pijamale cu frica aceea pe care o simţi când cauţi prin lucrurile părinţilor. Chiar ar trebui să-i cumpăr flori? Trec pe lângă bucătărie – lăstarul tânjeşte după lumina de la fereastră. îl ridic şi-l iau cu mine.

Când ajung la spital e linişte şi nu mă întreabă nimeni de ce car un pomişor cu mine. Când intru în salon, tata deschide ochii. Nu mai e aşa de palid, e mai în putere, dar tot obosit. Din cauza părului grizonant, pare mai bătrân cu zece ani.
— Cum te simţi?

— Mi-e somn, dar sunt în regulă. Medicament pentru trup, somnul.

Pare preocupat de ceva, îmi vorbeşte, dar e concentrat pe altceva din mintea lui.

Mă aşez lângă el. Mi-e frică să-l ating.

— îmi pare rău că am lipsit atât de mult.

— Aveai nevoie de odihnă.

— Când am fost la Tokio, vreau să zic.

— Ştiu.

— De asta nu mi-ai dat niciun mesaj?

Se uită în jos, la mâini. în stânga are un tub conectat la o perfuzie.

— E...

încerc însă altă întrebare:

— Ce făceai acolo?

— Trebuia să investighez ce mi-ai spus.

Tresar. El nu vede.

— Eu n-am observat niciodată *şocurile,* m-am dus într-un fus şi m-am întors să văd dacă le simt. Dar nimic, aşa că m-am gândit că trebuie să merg mai departe.

— Departe, tată, dar nu *până a col ol*

— N-am avut intenţia. într-un anumit punct, a început să se simtă altfel. Ar fi mai potrivit să zic că urmăream ceva, răspunde el sacadat. Trebuia să merg mai departe. Să pătrund mai în adânc.

încerc să-i vorbesc blând.

— Ce urmăreai?

— Mai ţii minte partea aceea din mijlocul altarului? Am crezut că e timp normal, dar nisipul era suspendat. între timpuri, serios. Am cumpărat o clepsidră şi tot verificam. Şi erau...

întoarce capul pe pernă, spre fereastră.

— ... parcă mă strigau oameni. Dar eu nu găseam. Nu puteam decât să mă iau după urme. Era acolo un loc bizar...

Devine absent, după care îşi revine puţin.

— Halucinaţii, cred. S-au mai semnalat şi înainte.

Strâng mânerul de metal de pe marginea patului.

— Unde încercai să te duci?

— Nu sunt sigur.

— Aveai hărţi în rucsac... unde e?

El se întoarce cu spatele la mine:

— în dulapul de lângă pat, cred.

Iată-l acolo, murdar şi mototolit. Tata deschide fermoarul şi scoate hărţile ferfeniţă. Le întinde şi face ochii cât cepele, îngrozit. Eu le parcurg în tăcere. Sunt hărţile aceleiaşi părţi din nord, realizate la scări diferite, dar fără niciun traseu marcat pe ele.

— în caiet? îi sugerez eu.

El deschide caietul. înăuntru, doar liniuţe oblice şi bucle trasate cu violenţă; habar n-am dacă e ceva scris ori sunt desene. îl închide şi se lasă iar pe spate.

— Poate îl studiem mai atent mai târziu, spun el fără vlagă. Descoperim noi ceva, fără îndoială.

— Nu.

Brusc, mă apucă o furie oarbă.

Tata mă mângâie pe mână.

— Ştii că pun mare preţ pe inteligenţa ta.

— Inteligenţa mea, părerea mea, motivele mele? Nu pui niciun preţ pe ele!

— Sora-chan, noi ne...

— Eu nu mă refer la ştiinţă, tată. Mă

refer ia... la viaţă şi, habar n-am, la *noi,* chestii care nu sunt măsurate şi dovedite, urlu eu.

El se holbează când la şirul de hărţi, când la mine.

— Explică-mi, te rog, spune încet.

— îmi răspunzi la toate întrebările când e vorba despre logică sau gândire, dar nu vrei să vorbeşti cu mine când întreb de...

Duc mâna la inimă.

Face o mică strâmbătură.

— Despre lucruri care s-au pierdut şi pe care nu le putem explica, pentru care nu există motiv, şoptesc eu. Despre mama.

Tata închide ochii, dus pe gânduri.

— E greu.

— Dar uiţi chestii. Dacă nu vorbeşti despre ele, cum o să-ţi aduci aminte? Cum o să-mi aduc *eu* aminte?

îmi evită ochii şi se uită în rucsac. Sunt cât pe ce să urlu de frustrare când se opreşte, dar scoate ceva subţire, care sclipeşte.

F. un lănţişor de aur, cu un pandantiv plat, rotund. Captează şi încălzeşte luminile reci, de spital, reflectă o sclipire din altă viaţă. Mi-l dă mie.

Eu îl ridic, minunându-mă.

— Uitasem de el.

— Mama ta îl purta tot timpul.

Da. Băgat în cămaşă, ca să n-o deranjeze când grădinărea. Vara avea cam aceeaşi culoare precum ceafa ei bronzată. Iar pe pandantiv... îl ţin aproape ca să desluşesc mica figură, ştearsă de la atâta purtat.

— Un somon, îmi spune tata. *Somonul hrăneşte copacii,* aşa zicea ea. De aceea n-a mai mâncat somon.

— Mânca orice alt peşte.

Frec uşor pandantivul cu mâna, ca să-l curăţ.

— Nu era perfectă.

Dar asta nu conta, adaugă expresia de pe faţa tatei.

Peştele are corp ondulat, gură mare, mustăţi.

— Nu e un somon, zic eu, e un somn.

— Serios? Eu am crezut întotdeauna că e un somon.

— Da, răspund în şoaptă. Şi eu. Mama de unde îl avea?

— De ia mama ei. Un dar de despărţire, primit când a plecat în Canada.

Un dar de despărţire. îi dau lănţişorul înapoi.

El îi ia şi mi-l pune la gât cu grijă. E uşor, aproape că nu-l simţi, e ca o ancoră, o mână care mă linişteşte.

— L-ai avut tot timpul? îl întreb.

El dă din cap că da.

— Dar de ce nu-l purta în ziua aceea? Era în maşină, în torpedou. Când l-am găsit, m-am gândit că nu se poate ca ea să fi dispărut, iubeşte lănţişorul ăsta. Nu i-ar lăsa niciodată. O să...

O *să se întoarcă.* Stăm tăcuţi.

— Am crezut că ai aruncat tot.

El clatină din cap, fără cuvinte.

— Ai încercat, îl acuz. Şi ai încercat să uiţi.

— Da. Am vrut. N-am putut.

— *Nu poţi* să te faci pe tine însuţi să uiţi, ţip eu.

— Trebuie să depăşeşti momentul.

Sora! vorbeşte el peste mure. Nu poţi să rămâi blocată în toată povestea asta. Nu e bine pentru tine şi nici măcar nu e posibil.

Plâng atât de tare, că trebuie să se oprească.

— E greşit! Tu greşeşti! Evident că n-avea cum să se întoarcă, dacă tu n-ai vrut să rămâi cu ea. N-ai mai căutat-o.

Tata gâfâie. Clatină din cap, pieptul i se ridică şi coboară prea repede şi e din ce în ce mai palid.

— A, nu, rah...

îl apuc de umeri.

— Nu asta am vrut să zic, îmi pare rau.

Pun capul pe pieptul lui, încercând să nu-l apăs prea tare. Zumzăitul acela îngrozitor dinăuntrul lui, ca de curent electric, ca de timp, s-a întors ori n-a încetat niciodată. Inima i-o ia la trap, fuge şi apoi o iasă mai moale. El mă mângâie pe păr. Mă ridic şi mă şterg pe faţă. încercăm să ne zâmbim unul altuia convingător şi facem o treabă groaznică.

Mă apuc să-i mărturisesc ce simt, dar la ce bun? Ating lănţişorul.

— îţi mulţumesc pentru el, îi zic.

El îşi drege glasul. Mă mângâie pe mână.

— Iar asta e pentru mine?

— Poftim?

— Prietenul tău din ghiveci.

— F, folositor să ai un prieten care să nu fugă de tine.

îi întind ghiveciul. El îl adulmecă.

— De unde l-ai luat?

— A fost un cadou.

— Ceva mai practic decât un buchet de trandafiri. Poate o idee prea mare ca să stea

lângă pat.

— Clar.

El ridică din sprâncene.

— Mi-l dai sau mi-l prezinţi?

Plănuisem să i-i dau, dar îmi aduc aminte ce m-a rugat Naomi.

— De fapt, da, l-am adus ca să te salute.

— Cadourile tale sunt jalnice.

— Lasă că aduc ceva mai bun mâine.

— Oricum, văd pe fereastră toţi pomii. Sunt departe, dar puţin mai impresionanţi decât amicul tău. Fără supărare.

îmi arată ceva pe fereastră.

Pâlcul de copaci e bogat, de un verde intens, încrezător. Copacii nu sunt atât de aproape, sunt doar foarte înalţi.

— Nu i-ara mai observat până acum.

— Au crescut cât ai fost plecată.

— N-am fost plecată aşa de mult.

După aceea mă apucă aşa o frică teribilă, că îl iau de mână.

— Sau *am fost*?

— Nu, nu! îmi răspunde ţinându-mă de mână. Glumesc.

— F. o glumă proastă, îi spun şi mă ridic în picioare. Te las să te odihneşti până vii cu unele mai bune.

— Ai dreptate. Nu sunt în formă.

îi pică pleoapele. îmi dă drumul la mână ca să atingă una din frunzele fragede.

— Un arţar? N-ar trebui să se facă roşu acum?

— Nu încă. Peste câteva luni.

Tata încuviinţează din cap, absent.

— A, da. E abia primăvară.

îmi stă inima.

— E aproape iunie.

Tata nu-şi dezlipeşte ochii de frunze.

— Nozomi.

— Ce?

— Numele în japoneză.

— *Momiji.* Arţar. Nozomi e...

E numele mamei.

— Mă ia somnul, Sora-chan.

îmi întinde ghiveciul.

— Da, ai nevoie de un pui de somn.

Tata zâmbeşte şi încuviinţează. Aştept până începe să respire regulat, după care mă duc să vorbesc cu asistentul medical.

— Nu, clatină el din cap. Nu îi dăm drumul. Trebuie să-l monitorizăm, încă e slăbit.

Nu spune. Nu spune. Nu spune. Dar spun:

— O să fie bine?

— Tatăl dumneavoastră se recuperează bine de când l-am preluat, îmi răspunde el grijuliu. Pe termen lung, n-aş putea zice. Cel mai bine ar fi să discutaţi cu doamna doctor...

— Aş putea vorbi cu ea mâine?

O să-i povestesc despre şocuri, care acum au devenit vibraţia aia groaznică dinăuntrul tatei. Dacă o fi de vreun folos.

— Da, puteţi, aprobă el.

— Mulţumesc.

Mă duc în salonul Mayei, sperând că nu arăt ca o epavă după atâtea emoţii. O găsesc îmbrăcată şi aranjată, tastând ceva pe telefon.

— Te-ai trezit, spun eu, dintr-odată timidă.

Ea se uită la mine, zâmbind.

— îţi scriam ceva, Sora.

— Şi iată-mă. Cum te simţi azi?

Ea se ridică în picioare.

— Mult mai bine. Am dormit *enorm.* Totuşi, corpul meu e încă mort. Cum e tatăl tău?

— E... OK. Crezi că poţi ieşi din spital astăzi? schimb eu subiectul. Putem...

Ce *am putea* face?

Maya clatină din cap.

— îmi pare rău. De-asta îţi scriam un mesaj. Trebuie să mă întorc la Tokio.

— Deja?

Regret că n-a sunat mai puţin disperat.

— Am pierdut mult timp în fus, aşa că, atunci când m-am trezit, mi-am adus aminte că azi am un test, o tâmpenie, dar e important. Şi urma să stau doar o noapte.

— A, nu! Nici măcar nu m-am gândit!

— E în regulă. O să pot să dau testul, dar o să-l şi iau? O să vedem.

Eu râd şi-mi vine să plâng.

— îmi pare rău că nu pot să rămân.

Se apleacă şi mă sărută cu delicateţe.

— Dar a ieşit OK, nu?

Eu fac semn că da, dar nu ştiu încă. Aş vrea s-o mai ţin cu mine, s-o întreb ce înseamnă asta, ce o să se întâmple.

— Trebuie să plec. Ne auzim curând, îmi spune.

— Baftă la test! îi urez eu, făcând un efort. Şi mulţumesc.

Ea pleacă şi eu rămân într-o cameră de spital goală. în curând Maya o să se întoarcă la Tokio, la viaţa ei normală, departe de mine.

Scutur din cap, încercând să alung gândul, dar în capul meu e haos. Ating cu degetul peştişorul de aur de la gât. Parcă ar fi o promisiune, dar habar n-am ce promite.

— Care e problema? m-a întrebat mama.

— Au râs de mine la oră.

Mi-am aruncat ghiozdanul pe jos, m-am trântit pe canapea.

— De ce?

Mama s-a aşezat pe braţul canapelei şi m-a privit îngrijorată.

— învăţam despre somon şi trebuia să desenăm unul, eu l-am desenat pe asta şi tuturor li s-a părut o idioţenie.

Eram clasa a doua.

Mama a măsurat din ochi foia îndoită pe care o ţineam în mână şi a netezit-o.

— L-ai desenat pe Kirimi-chan? a chicotit ea.

— Şi tu râzi! am ţipat eu.

— Dar e de bine! a protestat ea. Eu cred că e un desen foarte bun.

Kirimi-chan era un personaj japonez, ca Hello Kitty. Spre deosebire de cea din urmă, o fată care *arăta* ca o pisică, Kirimi-Chan era o creatură cu un file de somon în loc de cap. Ceilalţi copii de la mine din clasă şi profesoara, după cum s-a dovedit, nu cunoşteau personajul.

— O să-l pun pe frigider, a promis mama.

— Nu-l pune. Acum trebuie să desenez o plictiseală de somon adevărat. Sunt urâţi.

Am scuturat din picioare şi am alunecat pe podea, în semn de protest.

— Poate că nu sunt cei mai simpatici. Te ajut eu. De ce învăţaţi despre somoni?

Mama m-a înşfăcat de braţe cu mâinile ei mici şi aspre şi m-a tras după ea.

— Toţi somonii urcă pe râu. Urşii îi mănâncă şi oamenii la fel. Asta e. O plictiseală.

— **Hmmm...**

Mama s-a aşezat la laptop şi s-a apucat să tasteze.

— O! Uau!

Era tăcută, făcea ciick, tasta şi a durat atât de mult, că m-am apucat de piciorul ei şi m-am strecurat la ea în poală.

— Somon! a exclamat. N-am ştiut niciodată. Sunt frumoşi somonii.

Eu am gemut şi m-am prăbuşit peste ea. Mi-a citit rar, trecând la engleză:

— „Somonii vin din mare şi se întorc în apele şi râurile în care s-au născut. Pe drum, sunt prinşi de urşi şi de oameni. Pentru băştinaşi, au reprezentat hrana de bază generaţii întregi. Somonul este la mare cinste deoarece a fost primul animal care s-a oferit să devină hrană ca să-i ajute pe oameni”.

— Prostul de somon! De ce ar face aşa ceva? am îngăimat eu.

— Pentru că e bun. A vrut să-i ajute pe oameni să trăiască. Acum îi pare rău, probabil, a explicat mama. Ascultă! Când mănâncă somon, urşii lasă resturile lângă cursuri de apă, păsările şi alte vieţuitoare le devorează, iar apoi – Sora-chan! – ceea ce rămâne se absoarbe în sol şi apoi în *copaci.* Somonul ajută copacii să crească!

— Ciudat!

Mă plictisisem.

— E frumos, Sora-chan. N-am ştiut niciodată...

Mama era fascinată.

— Poţi să-mi dai o poză cu un somon, ca să-l copiez? am întrebat-o.

— Stai un pic!

Citea chestii în japoneză pe care eu nu le înţelegeam, chiorându-mă la imagini cu pomi lângă râu.

— Tu iubeşti copacii mai mult decât mă iubeşti pe mine! am spus eu dramatic.

— Păi, a răspuns ea, ei nu sunt aşa de gălăgioşi.

Am ţipat, ei i-a sărit ţandăra şi mi-a cerut să încetez.

— Care e problema? a întrebat tata din uşă.

— O, ai venit! a exclamat mama. învăţăm despre somon. Somonii sunt foarte importanţi.

— Aflaţi abia acum?

Tata a lăsat un teanc de cărţi pe blatul din bucătărie. A râs.

— De când eşti aici, Nozomi? Aşa se şi defineşte toată zona din nord-vestui Pacificului, ca orice loc în care poate ajunge somonul.

Am simţit că mama se încordează.

— învăţ acum. Ca Sora.

— Evident că Sora învaţă. Ea e un copil, a zis tata.

Mama s-a ridicat şi aproape că m-a trântit jos.

— Ajut-o *tti* să deseneze un somon.

— Am o grămadă de treabă...

— Şi eu.

Mama a ieşit în grădină.

L-am urmărit cum se duce după ea şi apoi cum dau din gură amândoi, certându-se. Am desenat singură somonul.

Când ajung acasă, mă apuc să ascult piese *enka,* dar casa e tot prea tăcută şi prea pustie. Singurul lucru însufleţit de aici e pomişorul, care s-a îngroşat, care acum are mai multe crenguţe ca să reţină aerul, mai multe frunze cu care să-l absoarbă, îl ating.

— Ce e cu tine?

îl ud şi urmăresc cum intră apa în pământ, cu gândul la Naomi şi la experimentele ei.

înainte să-l simt, aud cutremurul; lemnul şi sticla care scârţâie şi clincăne mă avertizează chiar înainte să-mi tremure genunchii de la zgâlţâială. Mă apuc de chiuvetă cu o mână, iar cu cealaltă de ghiveci. încă o zdruncinătură. Zgâiţâielile sunt nemiloase, puternice, sus-jos, nu dreapta-stânga, cum se întâmplă la majoritatea cutremurelor. Dar se opresc înainte să mă adăpostesc sub masă.

Mă uit la ceas, la a doua limbă care sare înainte. După aceea, la ceasul de mână. Se grăbeşte, dar nu atât de mult precum ceasul din perete. începe să se stabilizeze. Ceasul din perete nu. E bizar. O turbulenţă şi mai mare, pentru ca diferenţa dintre ele să fie atât de clară. Mâna la care am ceasul e tot încleştată pe ghiveci, iar privirea nu mi se dezlipeşte de trunchiul subţire – de ce? Mă uit fix. Mă apropii, ca să fiu sigură. Observ că trunchiul se umflă. Ceasul meu de mână merge mai încet.

Sună o alarmă în telefon, prea târziu. îl

înşfac şi îl opresc. Un cutremur de şase. Unul scurt, dar mai mare decât oricare dintre cele recente. Mă apucă o frică groaznică şi trebuie s-o alung, s-o gonesc. Nu acum, nu cu tot ce se întâmplă.

A doua limbă a ceasului de perete se stabilizează. Trunchiul s-a oprit din creştere sau, cel puţin, ochii mei asta văd. îmi ticăie ceva în creier.

Mi-aduc aminte ce-a spus Maya despre apă şi sărmanii peşti cărora le dădusem drumul în ea – s-ar putea ca timpul lor să fie diferit. Nu era vorba exact despre zone diferite, ci despre râu, despre apă. Căci ce înseamnă timpul şi distanţa pentru un râu, veşnic în mişcare? Imposibil să păşeşti în acelaşi râu de două ori. Şi totuşi, poate el să cuprindă şi timp? Poate el să absoarbă însuşi timpul şi, dacă da, timpul se împuţinează? în pietricele, în stânci, în sol s-ar putea să existe un timp capturat. Mă uit ţintă la pomişorul care se desface. în copaci. Nu în lucruri făcute de om, prea şubrede şi nefireşti. Nu în animale sau oameni, prea subiective şi trecătoare. Corpul tatei nu poate să absoarbă şi să reţină timpul – niciun corp nu poate. Dar o să se facă praf tot încercând.

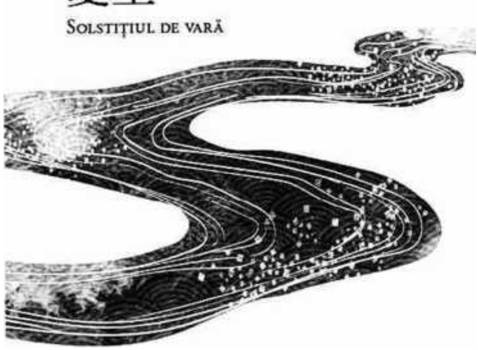
Mă gândesc la pâlcul acela înalt pe care l-am văzut de la fereastra spitalului, de un verde aproape sclipitor. Cu trunchiuri şi ramuri ca bronzul. Tata a zis că mama e undeva unde sunt copaci. Şi pământul se cutremură mai des, mai violent, din ce în ce mai mult. Secunde şi minute alunecând şi sărind.

Tata se face fărâme şi mama poate – doar poate – e aproape. Trebuie să plec.

夏至

Solstițiul de vară

25

La altarul lui Hisakawa, mă opresc la *kitsune.* Mesagerii zeilor, spusese Hisakawa, dar eu n-am niciun mesaj de trimis. Stau cu ochii la copacul străvechi.

— A, bună!

Tresar şi mă răsucesc. Bineînţeles că e Hisakawa. Probabil că e legat direct de vulpi.

— Bună, răspund cât pot de normal. Eu doar o să...

Arăt vag spre partea din spatele altarului. Hisakawa dă din cap gânditor.

— Se schimbă iar timpul, nu? Simt. Am verificat clepsidrele, cum a insistat tatăl tău.

— Ce fac?

— Cea din mijloc, s-a spart.

Hisakawa a ridicat mâna şi şi-a unit degetul mare cu arătătorul.

— De la prea multă presiune. S-a făcut praf.

Nu ştiu cum s-ar fi putut întâmpla, dar mă ia tremuratul când mă gândesc la adâncul mării, unde greutatea apei se va spulbera.

— S-a dus echilibrul? întreb eu.

— Poate.

— Trebuie să... verific.

— Nu există decât acum, aşa zic unii, continuă Hisakawa.

E discuţia pe care am avut-o ultima dată când am fost aici. E şi el dezorientat?

— Fiecare clipă, totul este acum, iar şi iar, continuă el.

Seamănă cu ce mi-au zis tata şi Soo-jin cu ani în urmă, că timpul se opreşte şi porneşte.

— Tot nu înţeleg, îi mărturisesc lui Hisakawa.

— Nici eu, îmi răspunde, făcându-mi cu ochiul.

Habar n-am ce vrea să spună, dar nu pot să nu
zâmbesc.

Faţa îi devine serioasă.

— Ai grijă, Sora-san!

îi sclipesc ochii.

— Multe lucruri s-au rătăcit şi multe caută.

— Lucruri periculoase? înghit eu în sec.

— F,u sunt periculos? Tu eşti? mă întTeabă.

— Câteodată, îi şoptesc.

F.1 dă din cap aprobator.

— *Kitsune* o să te apere, cred.

De asta nu mă îndoiesc.

— OK. Mulţumesc.

Ridică o mână şi mă priveşte când plec.

Merg mai departe până când Hisakawa nu se mai vede de altar, până ajung la cele trei statui străvechi, înfăţişând trei vulpi. Rămân în picioare în faţa celei din mijloc. Mă mişc înainte şi înapoi până îl găsesc: locul acela straniu dintre fusurile rapide şi cele încete. Nu e timp normal, acum simt chiar mai clar. E altceva. Apoi merg de-a lungul lui, ţinându-mi echilibrul de parcă aş merge pe sârmă. Dau o luptă cu bicicleta mea, dar o iau pe calea ce mă scoate dintre copaci, pe drum, care, ca prin minune, e paralel cu ea.

Simt încotro se îndreaptă: spre nord. Spre pâlcul de copaci înalţi pe care l-am văzut de la fereastra salonului în care e internat tata,

aproape de locul în care l-am găsit. A zis că mama ar fi undeva unde sunt copaci. Ăsta sigur e un semn. Aici e cărarea, iar copacii sunt busola. îi urmez cât pot de direct. Simt că ceva mă trage şi mă las pradă. Nu-mi număr bătăile inimii şi nici nu ţint socoteala minutelor sau a orelor. Măsurarea timpului nu mai e importantă. Oare tata o fi simţit asta şi o fi încercat şi el s-o urmeze?

Soarele străluceşte cu putere în înaltul cerului, neumbrit de niciun nor. Picături de transpiraţie cad de pe mine pe frunzele pomişorului şi pământul uscat le absoarbe. Uf, of. Probabil că sarea nu e bună pentru el. Mă opresc şi îi pun nişte apă, apoi beau şi eu. N-a mai rămas multă apă. Drumul din faţă e pustiu, se vede doar o casă curată, cu un acoperiş din ţigle albastre, care sclipeşte ca un miracol.

Când ajung acolo, sprijin bicicleta de zid şi ridic ghiveciul. Mă strecor pe uşa de la intrare, înăuntru, surprinzător, nu e praf. Mă descalţ şi o iau pe coridorul mic, spre bucătărie, şi ea curată şi pusă la punct. îmi încrucişez degetele, deschid robinetul de la bucătărie şi curge apă, ca atunci când ţi se îndeplineşte o dorinţă. O las să curgă şi ochii îmi zboară pe fereastră. Aici stătea cineva şi spăla vase şi ochii îi zburau pe fereastră ca şi mie, la copii, sau la păsări, sau la legumele care creşteau. Ţin pomişorul sub apă, apoi îmi apropii buzele de jet şi beau. Mă şterg ia gură şi ridic gfiiveciul.

— Ar trebui să foloseşti un pahar, spune o voce, iar eu sunt cât pe ce să fac atac de cord.

Mă întorc ca arsă.

— Bună!

— Bună.

E glasul unei bătrâne fără chip, până o reperez în camera următoare. îngenunchează şi chipul i se conturează în profil. Nu se întoarce spre mine şi mă apucă o frică pe care o am de la poveştile cu fantome – dacă mă apropii, o să văd că nu are faţă deloc. E un giumbuşluc pe care l-ar face un *tanuki* sau o vulpe.

— Hai încoace!

Nerăbdarea duioasă din vocea ei are aceeaşi putere să mă pună în mişcare precum cea a unei bunici.

încă îmi bate inima când ies din bucătărie şi merg pe tatami, spre silueta ce stă în genunchi în *engawa-,* cu uşile deschise spre strălucirea soarelui. O mână ridată îmi face semn: *vino, vino.* Ţine ochii închişi şi capul pe spate de parcă ar sorbi razele soarelui. Netezeşte pernele de alături, dar eu nu mă aşez. Nu m-aş fi aşteptat niciodată ca, după toate căutările mele, să găsesc un om atât de normal, stabil şi fără griji.

— Sunteţi... reală? o întreb.

Bătrâna deschide ochii, care sunt pătrunzători şi strălucitori ca ochii de pasăre.

— *Dumneata* eşti reală?

Clatin din cap, fiindcă în acest moment e prea filosofică întrebarea ca să răspund.

— încerc să fiu.

întinde mâna spre mine, cu palma în sus. Eu ezit, după care îmi pun mâna în a ei. Are pielea zbârcită, aspră şi caldă.

— Să încerci mereu, îmi spune.

E reală şi vie. îi studiez faţa, însă nu ştiu cum să-mi dau seama când cineva a îmbătrânit natural ori ca urmare a vreunui efect ciudat creat de fusuri.

— Sunteţi singura? Mai sunt alţi oameni? o întreb.

— Pe-aici nu sunt decât eu.

— Caut pe cineva, îi spun. Poate aţi văzut-o.

Ochii îi capătă o strălucire plină de milă. Mângâie iar perna.

— Stai jos!

Mă supun, îmi aduc aminte de bunele maniere şi mă înclin.

— Sper că nu v-am speriat. Credeam că e o casă goală.

Bătrâna ridică din sprâncene uşor amuzată, ca şi cum ar spune că ea nu s-a speriat în viaţa ei.

— De unde ştii că o casă e goală, dacă nu ciocăneşti?

— Uneori ciocănesc. Dar n-a răspuns nimeni niciodată.

— A! Nici mie nu mi-a răspuns nimeni, îmi zice. O fi căutat şi ea? Ori mai caută încă? E atât de micuţă şi de fragilă.

— Sunteţi bine? Aveţi nevoie de ceva? o întreb. Ea înclină capul spre grădina din faţa noastră.

— N-am nevoie de nimic.

în pomi se văd mere, portocale, piersici colorate, ca nişte decora ţi uni agăţate de crengi. Tulpini lungi, bănuiesc că de cartofi-dulci, morcovi, ***gobo.*** F. şi un heleşteu mare, în care apa intră şi iese. Apa clipoceşte,

mişcându-se cu eleganţă.

— ***Koi-,*** îmi răspunde fără s-o întreb. Mulţi nu mai sunt foarte coloraţi. Revin la culorile lor naturale după câteva generaţii. Fiindcă nu sunt oameni care să-i pescuiască şi să-i aleagă.

— Nu ştiam.

— Nu sunt prea frumoşi, îmi explică ea, dar nu se lasă pradă păsărilor foarte des.

— De când sunteţi aici? o întreb.

— De când, repetă ea. în Japonia, timpul se măsoară după domniile împăraţilor, dar aici nu există împăraţi. Mie nu mi se pare că sunt de amar de vreme, dar pentru peşti, pentru *koi,* pentru meri, habar n-am cât pare. înţelegi, nu?

Nu ştiu dacă înţeleg.

— Păreţi... sănătoasă, zic eu. Nu vă e rău de când aţi ajuns atât de departe în fus?

— Sunt *foarte* sănătoasă, mă corectează ea. Şi trăiesc aici dintotdeauna.

— Deci şi alţi oameni ar putea supravieţui şi probabil chiar mai departe în fus, chiar...

— Ia să-ţi văd planta, îmi întrerupe bătrâna turuiala.

Tonul ei nu admite nicio împotrivire.

îi întind ghiveciul. Priveşte pomişorul îndeaproape, plimbându-şi ochii de la pământ la vârfurile frunzelor. Inspiră adânc.

Deschid gura să o trag de limbă şi mai mult, dar mi-o ia înainte:

— Cum te cheamă?

— Ah, am uitat. Scuze. Sora, mă prezint eu, înclinând capul.

Ea mă scrutează intens, apoi spune:

— Miyuki. Pe copacul acesta cum îl cheamă?

— **E** un aTţar.

— Da, dar cum îl *cheamă*?

— Nu... nu ştiu.

— Asta e proastă-creştere, mă apostrofează ea.

— Dar nici copacul nu m-a întrebat pe mine cum mă cheamă.

Asta o face să zâmbească.

— Copacul e un copilaş, deci tu eşti *senpai*[M] pentru el. Ar trebui să preiei controlul. Nu ştii?

— Nu mi-a trecut prin cap niciodată că aş fi *senpai* pentru un copac.

— Asta, pentru că se întâmplă destul de rar. Dar, când se întâmplă, trebuie sa te porţi cum se cuvine.

Morala pe care mi-o face îmi aminteşte de *obaachan* atât de tare, că sunt copleşită de o groază de amintiri, de bluza ei de casă, de un albastru şters, de tonul ei de om ocupat.

— Sora-chan?

Ochii ei îi caută pe ai mei.

— Ţi-a fugit gândul departe?

— Scuze. Vă rog să mai spuneţi o dată.

— Prezintă-te!

Nu sunt sigură că vorbeşte serios până când nu dă din cap spre mine nerăbdătoare, de parcă aş face-o de râs în faţa unui public important. Care, în situaţia de faţă, e copacul, evident. Renunţ la ce mi-a mai rămas din demnitate. Mă ridic, mă înclin şi vorbesc cât pot eu de bine în japoneza formală ca să mă prezint, după care mai fac o plecăciune adâncă. Apoi îmi îndrept spatele şi o găsesc

pe bătrână înclinând ghiveciul spre mine, dar nu pot să nu observ că e o plecăciune mai puţin adâncă. Ajunge cu atâta *senpai.*

— Foarte drăguţ! comentează Miyuki aprobator.

— Şi totuşi, cum îl cheamă pe copac? Eu tot nu ştiu.

— Ascultă mai departe, zice ea. O să-l auzi, în cele din urmă.

Ne uităm amândouă la copac până când acesta se clatină în mâinile ei. Mă întind şi sprijinim ghiveciul împreună.

Ea clipeşte rar. îmi dă copacul.

— Acum trebuie să îl înapoiezi pământului. Surorile mai mari trebuie să le ajute pe cele mai mici să crească.

— Dacă iubeşti pe cineva sau ceva, trebuie să-l laşi să plece, o să se întoarcă, citez eu de pe vreun magnet de frigider pe care am văzut zicala asta.

Dar în japoneză nu sună tocmai la fel.

Ea îmi aruncă o privire cât se poate de sceptică.

— Prostii! Poţi să pleci şi să iubeşti în continuare. Câteodată oamenii se duc în locuri în care trebuie să rămână. Şi uneori nu se cuvinte să te întorci. Să nu judeci dragostea după asta.

Dintr-odată, mustrarea ei mă înfurie.

— Dumneavoastră *trebuie* să rămâneţi aici?

Miyuki se întoarce să privească grădina.

— Poate că aş putut să mă întorc, înainte... Acum nu cred că pot să plec.

— Deci aţi ales să rămâneţi. Deoarece credeţi că puteţi pleca şi oamenii vor şti în

continuare că-i iubiţi?

Ea clatină din cap ca şi cum ar durea-o.

— Nu a fost niciun om.

— Nu e adevărat. Suntem o grămadă! Ne-aţi părăsit. Unde sunt ceilalţi? o întreb.

— Care *ceilalţi* te interesează? zice ea cu însufleţire.

— Cei care lipsesc. Ştiu că sunt undeva în fusuri şi o să-i găsesc! urlu, dar nu-mi pasă că urlu.

Nu mă pot auzi decât această femeie bătrână, peştii şi grădina.

Ea nu tresare.

— Ce o să faci, dacă-i găseşti?

— Ti aduc înapoi!

— „îi”, repetă ea. Dar prima dată ai pomenit de cineva anume.

— Mama, îi răspund neînduplecată. Pe ea o s-o găsesc şi o s-o aduc înapoi. Dar ar putea fi şi alţii cu ea. Arată ca mine, dar are părul negru şi drept, o cheamă Nozomi, e atât de puternică...

— Dacă o zăresc, îmi atinge Miyuki umărul uşor, îi zic că o cauţi.

— O să ştie deja, sunt sigură, îi răspund.

— Habar n-am ce mai e posibil, clatină ea din cap. Poate reuşeşti să-i aduci înapoi. Lucrurile sunt în schimbare...

Mai întâi aud şi abia după aceea simt – sub noi se crapă şi bubuie ceva. O înşfac de mână pe Miyuki şi pun mâinile pe podea, ca şi cum aş vrea s-o ţin nemişcată. Ea mă strânge de mână şi peste câteva clipe, când tremurul se opreşte, numi mai dă drumul.

— Scuze, bălmăjesc eu.

— Nu-ţi face griji!

Mâna ei care o strânge pe a mea, puternică şi bună, pare ceva firesc şi cunoscut.

— Mai ţii minte povestea pe care ţi-am spus-o?

— Despre copac?

Nu era tocmai o poveste, dar OK.

— Aia n-a fost poveste, a fost bun-simţ, îmi zice cu asprime.

— Bine. Îhî... Atunci, habar n-am.

— Namazu e numele peştelui de dedesubt, îmi explică ea. Un peşte cu mustăţi ca o pisică. E mare, mult mai mare decât orice ar putea prinde un pescar sau chiar zece pescari împreună ori o sută. îi plac adâncul apei şi întunericul de pe fundul oceanului, însă câteodată se zvârcoleşte ori vrea să ajungă în ape mai puţin adânci. Poate că vTea să-i ţină cineva de urât, fiindcă acolo, jos, nu prea mai sunt multe creaturi. Poate dragoni, dar ei sunt înfumuraţi şi n-ar pierde timpul cu namazu.

O mână pe cap, pe spate, cuvinte liniştitoare rostite în gălăgia şi haosul din sala de sport a unui liceu, plină de oameni înspăimântaţi.

— Da, şoptesc. Ţin minte.

— Atunci, cum se termină povestea?

— Namazu se zvârcoleşte şi sare dedesubtul insulelor, face pământul sa se cutremure şi valuri uriaşe sparg ţărmul. Distruge şi ucide tot. E nemilos.

— Nemilos, oftează ea.

— Şi apoi zeul tunetului a coborât din ceruri. Să fie Raijin?

îmi duc o mână la buric.

— Nu, clatină ea din cap. A fost

Kashima-sama. Mai e numit şi Takemikazuchi. E tot un zeu al tunetului, dar unul altfel. Raijin-sama e *senpai*-ui lui. Sezonul ploios, spune ea, e ocupat. Mai departe!

— Kashima-sama a coborât, a găsit un pietroi greu şi l-a pus pe capul peştelui, ca să-l ţină jos, pe fundul oceanului. Dar nu e suficient de greu şi de mare, iar somnul încearcă să scape şi provoacă tsunamiuri şi cutremure.

— Nu poate fi oprit de tot, încuviinţează ea.

— Ar trebui ucis. Merită să moară. Zeul trebuie să se întoarcă şi să oprească somnul, o dată pentru totdeauna.

E un mit, o metaforă. Dar mâna liberă mi se încleştează şi faţa îmi arde.

— Mai au zeii puterea aceea? Unii zic că ne-au părăsit sau că nu există.

Ma surprinde că spune aşa ceva.

— Ne-au părăsit?

Ea e cu ochii la grădină.

— Nu, nu ne-au părăsit. Se întorc în unele locuri, după cum poate ştii. Trebuie să se ascundă mai mult decât pe vremuri. Şi, dacă i-am gonit, cum ne putem aştepta să vină să ne salveze?

— Eu credeam că zeii sunt ca părinţii.

— Unii sunt în alte locuri, poate. Zeii de aici sunt altfel, cred.

Se răsuceşte spre mine.

— în plus, tu nu mai eşti copil.

— Eu aşa mă simt.

— Şi eu.

I se încreţeşte faţa când râde.

— Ce se întâmplă la sfârşit? mă

întreabă iar.

— Păi, acesta *era* sfârşitul.

Mâna ei îmi şterge uşor obrazul umed cu o batistă.

— Da? Nu-mi aduc aminte. O fi fost în altă viaţă, sub domnia altui împărat.

Cuvintele ei seamănă prea mult cu ale tatei. Sigur încurcă şi ea lucrurile, după ce a stat absolut singură aici, în fusul acesta.

— Cred că da.

— Acum unde te duci? vrea să ştie.

— La copaci, la pâlcul înalt, acolo..., îi arăt eu.

Ea îmi dă drumul la mână.

— **Să ai grijă, Sora-chan. Să fii atentă, foaTte atentă! Şi să nu te grăbeşti.**

închide ochii şi-şi înalţă iar chipul spre cer.

— La revedere, Miyuki-san, îi răspund eu.

Ea îngaimă ceva ce nu aud. Până să-ini dau seama că e, probabil, numele copacului, sunt deja afară.

Apoi pedalez iute, dar totul pare ca un vis. Fâşia de timp sau non-timp pe care o urmez a devenit un pod, iar într-o parte şi în alta, precum şi dedesubt, simt cum cad unul peste altul valurile şi fluxurile de timp în mişcare şi formează vârtejuri, răsucindu-se în curenţi înşelători, rapizi.

Dintr-odată, simt că mă trage ceva, un curent mai adânc şi mai sălbatic decât oricare altul care se strânge în jurul meu. Sunt dezorientată ca atunci când l-am luat înapoi pe tata, am senzaţia că mă împinge ceva, mă învârte, mă trage, închid ochii o clipă fiindcă s-ar putea să-mi fie rău de la mişcare şi mă

concentrez pe pedalat, simţind cum vântul îmi biciuieşte faţa.

Dar, când deschid ochii, sunt în altă parte. Tot pe un drum, dar, în loc de câmpii şi de copaci, într-o parte sunt munţi, iar în partea cealaltă e marea. E la asfinţit. Opresc bicicleta prea repede şi aproape mă prăbuşesc. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Timpul n-a trecut niciodată atât de iute. *Spaţiul* nu s-a schimbat niciodată.

Mă hiperventilez. încerc să-mi domolesc respiraţia. Poate e un vis, poate am adormit. Sau am leşinat. Aş putea fi în comă. Da, te rog, aş vrea să fiu în comă. Dar, când mă ciupesc, îmi simt pielea de pe mână. Mânerele bicicletei sunt tari – văd spiţele când se învârtesc roţile.

îmi vine să strig *Bună! E cineva aici?,* ca într-un film de groază, dar nu mi-a răspuns nimeni niciodată în fusuri. Nu ştiu nici măcar dacă sunt *într-un* fus. Ar trebui să mă întorc, dar în spate nu văd decât ceaţă. Dau înapoi; stratul ăla cenuşiu, gros, care se rostogoleşte e prea mult, o să mă învăluie, o să-mi acopere corpul cu o pătură de nimic.

Poate că locul asta are şi o altă parte. Ori o să mă trezesc, fiindcă visele atât de vii există, nu? Visul lucid – ăsta e ceva. Ar putea fi asta. Mă urc iar pe bicicletă şi pornesc. Diurnul nu mai e crăpat şi vechi, ci neted şi nou, după care redevine crăpat şi vechi. Munţii din stânga sunt golaşi şi netezi, poate doar stâncă şi tufărie. Pe un vârf e zăpadă, dar, când mă uit la ea, parcă se topeşte şi îi ia locul o iarbă verde-cenuşie.

în dreapta mea e oceanul şi, pentru prima

dată în viaţă, nu vreau să-l privesc. îl simt şi-l aud, dar ceva nu e bine. Fac un efort să-mi îndrept privirea spre el şi mă uit: valurile nu sunt regulate, nu au un anumit ritm, vin încet şi apoi repede, micşorându-se şi izbindu-se de ţărm cu un zgomot surd, neclar, ca un cântec fără ritm. Şi nu departe e un val. Gravura în lemn a lui Hokusai are fâşii de alb şi albastru, unduindu-se elegant, parcă stând să fie pictate. Dar valul acesta nu. E bleumarin şi negru şi parcă ar aduce cu el bezna adâncă, rece, a oceanului. Dau din pedale din ce în ce mai repede, dar, când arunc o privire iar, valul nu s-a clintit decât foarte puţin, încetinesc şi nu-mi dezlipesc ochii de el. Se mişcă inevitabil şi ameninţător; se apropie de mine şi mă înspăimântă. E foarte greu să nu ţip.

N-aş putea spune când o să ajungă pe uscat. Inima îmi bate cu sălbăticie şi, în plus, nici n-am ce să număr. Ceasul de mână mi s-a oprit. Aşa că mă concentrez pe pomişor. Frunzele lui strălucesc cel mai tare aici, mai tare decât un far de bicicletă, pentru că emană o scânteie de speranţă. Nu scap din ochi drumul. înainte, înainte, continuă, continuă. Timpul se poate măsura cu schimbarea, dar nimic nu se schimbă. Până şi picioarele mi se mişcă într-un ritm neschimbător şi privirea mi se pare că a înţepenit. Mă apucă panica; dacă rămân înţepenită aşa, o jucărie ce nu se clinteşte?

Dar după aceea se întâmplă ceva. O crăpătură pe drum, încă una, apoi încă una, ca afluenţii ce se varsă într-un râu, spre a alcătui o singură fisură mare, care se strecoară în asfalt. Trebuie să merg pe margine, ca să nu

mi se prindă cauciucurile. Se aude ceva. Crăpătura mă duce într-acolo, iar acum ridic ochii. Derapez şi opresc. în faţă, nimic, doar o mare fâşie neagră.

Ochii mi se adaptează. *Ceva* e: pe drum se cască o prăpastie adâncă, între munţi şi mare. Apa din ocean se varsă în ea necontenit, prăbuşindu-se în cascadă şi mai jos, spre orizont. Fac un mic pas într-acolo, curiozitatea e mai puternică decât frica. Las bicicleta într-o parte, atentă la ghiveciul din coş. Mă apropii suficient de mult cât să mă uit, dar mă ia ameţeala. Cad în genunchi şi mă sprijin bine de pământ ca să nu alunec.

Nu văd fundul prăpastiei, căci îl ascunde bezna; ori poate că e fără fund. Ştiu sigur că aşa ceva nu există în niciun fus. Aici e alt loc. Dacă e ceva din capul meu, sunt speriată de mine însămi. Ochii mi se obişnuiesc cu întunericul când mă uit fix în jos. Deodată, văd mişcare, ceva se agită şi se învârte. Mă aplec în faţă.

Mi-oi fi pierdut capacitatea de a percepe adâncimea, din moment ce nu-mi dau seama dacă ce văd e departe sau aproape cât să pot atinge, dacă întind mâna. Zăresc crâmpeie de oameni şi locuri, un caleidoscop de imagini şi scene, ca şi cum s-ar proiecta nenumărate filme unul peste altul, în acelaşi timp. Iar eu parcă aş aluneca printre ele şi prin ele. O fi adevărata nebunie? Halucinaţii aşa cum au unii? Asta o fi păţit tata înainte să-l găsesc?

Mi se taie respiraţia, pentru că o văd acolo – şi *dincolo* – pe mama. Uite-o, găteşte în bucătărie, uite-o, merge pe strada noastră de pe vremuri. Uite-l pe *ojiichan* cum dă drumul

la radio, uite-o pe *obaachan* cum stă în *kotatsu-.*

— Mamă.

Am vocea la fel de crăpată ca drumul.

Imaginile se învârt în continuare. Văd trecutul.

Tata pe patul de spital, Koki la un birou – asta e o *noutate.*

Faţa ridată a tatei şi părul alb ca zăpada, casa noastră plină de praf şi goală, orăşelul nostru schimbat – ar putea fi viitorul?

Mama apare din nou.

— Te-am găsit, îi zic eu. în sfârşit. Te caut de ani.

Dar pentru ea chiar or fi ani? Ceva o trage, o
împinge în adânc.

— Acum sunt aici. Am venit.

Ea nu răspunde. Pesemne că nu poate. îmi aduc aminte ce a zis Hisakawa. *Lucruri cure s-au rătăcit şi lucruri care caută.*

Şi eu sunt unul dintre ele.

Prăpastia îmi spune că e adevărat. Mi se pare că-mi surprind chiar propria reflexie în vârtejul plutitor în care se amestecă lucruri din trecut şi lucruri din prezent.

Mama din nou, oceanul în spate, albastru şi banal. Adolescentă, aşază pământ în jurul unui firicel care creşte. Ea şi tata, amândoi tineri şi zâmbitori, sărutându-se. Lângă un râu, cu copil aproape de ea, aplecându-se să atingă apa. Mama arată ceva, copilul se uită după degetul ei şi, dintr-odată, mă aflu *în* amintirea aceea, cu ochii la ramuri, iar lumina soarelui îmi desenează pe faţă modelele frunzelor. Cuvintele mamei: *Râul, şi somonul,*

şi copacii, îţi aminteşti? Bineînţeles, bineînţeles că-mi amintesc. *Se mişcă, mor, cresc, merg mai departe...* Pe asta n-o cunosc; pe asta n-o ştiu şi nu ţin minte să mi-o fi spus.

O zdruncinătură şi sunt iar sprijinită în mâini şi în genunchi, la marginea hăului imposibil, întoarsă în propriul corp, dar abia dacă mi-am dat seama că ieşisem din el. Trebuie să plec. Nu trebuie să rămân aici. Nu în acest loc ar trebui să fiu. Ca şi cum m-ar fi auzit, vârtejul se strânge de jur împrejurul meu, îmi pune stăpânire pe inimă, pe minte, pe gâtlej. Nu-mi dau seama dacă-mi trage înapoi, în alt loc, în altă amintire, doar mintea ori şi corpul.

Mama, la soare, întinzând saltelele pe acoperişul casei lui *ojiiclian.* Sunt lângă ea, ţin cuverturile grele în braţe şi ea mi le ia, una câte una. Când terminăm, rămânem aşa şi ne uităm, soarele ne încălzeşte, pământul e liniştit şi neclintit.

O maşină se opreşte în faţa casei şi mama spune:

— S-a întors tata de la supermarket.

Şi chiar aşa este. Mă lipesc de ea şi ea mă înconjoară cu un braţ.

— Am ceva pentru tine, îmi spune.

Scoate un colier, care se răsuceşte şi-mi reflectă lumină în ochi. Un peşte, cu coada rotindu-se, de parcă ar fi fost prins cu undiţa.

— Dar e al tău, îi răspund eu.

— Putem să-l purtăm amândouă, zice ea. Mi-ar plăcea să-l porţi.

Vocea tatei ajunge la noi plutind, anunţându- ne că a adus prânzul.

— Venim imediat, îi strigă mama.

îmi pune colierul la gât. Peştele se odihneşte pe inima mea.

— Nu-i aşa? adaugă ea.

Da, vreau eu să zic. Dar mă uit la colier. Nu-l primisem deja? De la altcineva... dar asta e imposibil, fiindcă e colierul mamei. Cine altcineva mi i-ar fi dat? Peştele clipeşte şi tremură la mine în mână.

îmi amintesc ceva ce nu s-a întâmplat niciodată.

Mama mă trage de mână. „Hai”, îmi spune.

Eu o strâng de mână mai tare. Tata urcă scările, ea se întoarce spre el şi zâmbesc unul la altul, cu căldură şi iubire.

Asta e o amintire bună. Aşa ar fi putut să fie. Ar fi trebuit să fie.

Mama îmi ia ambele mâini şi eu o strâng tare.

— Hai cu mine, o implor eu.

Ea e tulburată.

— Nu pot.

— Trebuie. Te-am găsit. Am venit să te iau acasă.

Sunt udă pe faţă.

— Asta e casa mea, îmi şopteşte. Ţii minte?

— Nu, clatin eu din cap. Hai! întoarce-te!

Simt cum timpul se leagănă şi se îndoaie în jurul meu. Mă chinui să rezist, să rămân unde sunt. Dar simt că ceva e greşit. N-o s-o las, nu, nu. Pot să rămân aici, în timpul acesta alternativ, în acest altundeva perfect. Pot să fiu fericită aici.

Chiar când îmi vine acest gând, lumea se răsuceşte de jur împrejurul meu. Mă ţin de

mama, de clipa prezentă.

— Nu, nu, nu! ţip.

Tata se încruntă. Mama clatină din cap spre mine, abătută.

— Mâinile mele, spune.

O strâng de mâini atât de tare, că o doare.

— îmi pare rău, zic, dar nu-mi slăbesc strân soarea.

Tata se întinde, dar nu mă atinge.

— Sora, spune ea întristată.

Ştiu că nu e ea cu adevărat. Nu e nici măcar o amintire, e doar un crâmpei de dorinţă, un fragment de vis.

— Sora, spune mama din nou.

Eu am amintiri adevărate. Ştiu că am, chiar dacă nimic nu pare mai real decât ce văd şi ce ţin în mână chiar în clipa asta. Fac un efort să-i dau dramul la degete, dar nu pot opri suspinul ce creşte în mine.

Mama zâmbeşte şi plânge. îi dau drumul.

Plutesc departe, printre crâmpeie de imagini la care închid ochii ca să fie întuneric. Aici a plecat tot timpul, trăgând după el amintiri, oameni, prinzându-i şi ţinându-i. Şi eu simt prinsă, am fost prinsă de mult. Tata mi-a spus că trebuie să merg mai departe. Asta a încercat el să facă. Dar a făcut-o alungând cu forţa trecutul şi e la fel de prins ca mine. Ca alţii. Am pierdut atât de mult şi ne-am rătăcit, trăind într-un non-aici, într-un non-acum, în locuri mai puţin dureroase decât prezentul. Timpul mă ţine şi mă suspendă. Totul se opreşte. Nu mă pot elibera. Nu mai am timp.

Nu. Nu. *imposibil,* îmi spune un colţişor din mintea mea. *Sunt încă în viaţă.*

Sigur e timp, dacă sunt aici. Dacă timpul se

defineşte prin oameni înseamnă că pot să fac din el ce am nevoie. Mă gândesc la viitor. Mă deschid spre el. Pot merge mai departe, spre el, când mă întorc la tata, când el se face bine, când cicadele strigă cântece de dragoste în toiul verii şi când Koki poate vine acasă de Obon—, iar apoi prospeţimea unei toamne strălucitoare, florile moi de sakura care o înconjoară pe Maya, apoi anul următor, apoi peste zece ani, apoi lumea de peste o sută de ani, apoi, iar apoi...

Cad la loc. Colierul se leagănă şi mi se lasă pe piele, o atingere uşoară de căldură aurie.

Pământul se mişcă. Deasupra mea, valul. Vuieşte şi se rostogoleşte în jos.

— Spaţiu deschis spre exterior, o prelungire a unei încăperi din locuinţele private, tipică arhitecturii japoneze.

44 Crap japonez.

— **Persoană aflată într-o poziţie/funcţie superioară.**

— Cadru de masă joasă, din lemn, peste care se pune o saltea sau o pătură grea şi deasupra un blat.

— **Sărbătoare in japonia, dedicată cinstirii spiritelor înaintaşilor.**

Se VEŞTEJEŞTE BUSUIOCUL-SĂLBATIC

Când deschid ochii, sunt întinsă pe spate. Există cerul albastru, lumina soarelui, inima care- mi bate şi sângele ce-mi năvăleşte în urechi. Cu un efort uriaş, înalţ braţul. Ceasul de la mama are o crăpătură pe cadran, iar a doua limbă ticăie înainte aiurea. Mă ridic. Nicio prăpastie, nicio mare de coşmar. Mintea mi s-a întors în corp, iar corpul mi s-a întors cu picioarele pe pământ. E OK. Nu mai sunt în locul acela, cu toate că de jur împrejur sunt crăpături adânci, care înainte nu existau.

Sunt în siguranţă, deci de ce plâng aşa de aprig? Mă ridic cu greu, strângându-mi mâinile

în jurul corpului. Uite bicicleta, plină de rugină, cu iarbă crescută printre spiţe. în coş se află pomişorul, care, surprinzător, e doar puţin mai mare. îl iau, îl îmbrăţişez şi încerc să nu-mi las lacrimile să cadă pe pământul din ghiveci. Surprind o mişcare cu coada ochiului. O străfulgerare de ceva alb şi nişte urechi lungi. Vulpile o tulesc.

Mai departe, trebuie să merg mai departe. Nu vreau să fiu trasă înapoi în locul acela fără de timp, atât de înfricoşător, atât de trist, atât de rătăcit. în prăpastia aceea. Cum s-ar putea repara? Poduri, asfalt, pereţi – n-o să funcţioneze. Pământul se zguduie, încă un cutremur. Asta a distrus totul, în primul rând. Dacă există o altă cale spre fundul prăpastiei, ce o să găsesc acolo? Somnul? îmi tremură mâinile. L-aş ucide.

îmi trag bicicleta, pun la loc în coş ghiveciul şi abia atunci bag de seamă că drumul s-a terminat. Desluşesc ce a rămas din asfalt, ciudata dungă de vopsea care marca linia din centru, dar e năpădită de iarbă, tufişuri şi pomi tineri. Autostrada a devenit o pajişte. îmi las iar bicicleta jos. Poate că acesta este sfârşitul. Am găsit-o pe mama sau ceva ca ea, dar curentul acelui alt timp încă mă trage spre el. Am ajuns aşa de departe, că nu mă pot opri şi, dacă drumul înapoi e pe lângă prăpastie, nu pot decât să continui să merg. Ţin strâns la piept pomişorul în ghiveciul lui şi o iau la pas. Mergând, simt că revin la viaţă, alinată de aceste lucruri vii. Vântul ce mişcă frunzele susură încet porunci urgente: *să te dud, să creşti, să curgi, să semeni, să te duci...*

în faţa mea apar dealuri, cu mâinile întinse în jos, spre mare. Din degetele lor cresc arborii aceia gigantici. Sunt înalţi şi puternici şi sigur sunt cât se poate de diverşi, din moment ce frunzele nu sunt toate verzi, ci galbene, portocalii şi roşii, iar unele ramuri sunt absolut goale, deşi e vară. Mai aproape, până ajung printre ei şi păşesc pe pământul moale, pătat de lumină. Se aud un foşnet intens, un freamăt ce tulbură liniştea, ciripit de păsări, cum cresc şi mor lucrurile. Vuietul pe care-l scoate oceanul când se întâlneşte cu râul. Apele care se amestecă. Solul şi nisipul. Aerul e atât de bogat, că mă simt aproape beată.

Mă chinui să merg mai departe, pentru că, orice s-ar afla înainte, eu nu am ajuns acolo. Pomii sunt din ce în ce mai mulţi şi mai aproape, cu rădăcinile ridicându-se din pământ, iar apoi, cumva, trebuie să mă strecor printre ei, să păşesc, să ţin strâns

ghiveciul, să-mi păstrez echilibrul pe coaja aspră şi fără denivelări. Mă odihnesc o clipă, privind de jur împrejur şi în sus, şi ştiu de ce au atâtea culori pomii – pentru că e primăvară, vară, toamnă şi iarnă, Sunt unul lângă altul, dar în anotimpuri diferite, alcătuind împreună întregul ciclu al anului. Şi observ că linia pe care o urmam a dispărut. îmi dau voie să cercetez aerul, spaţiul şi timpul din jur. Nu, n-a dispărut, ci s-a întins ca un fir de apă ce se varsă într-un iac.

în faţă e lumină şi urc spre ea. Brusc, copacii se fac nevăzuţi şi, împiedicându-mă, mă trezesc pe iarbă, de parcă ei şi-ar fi desfăcut braţele din senin şi m-ar fi trântit acolo. Umbrele nu mai sunt cu mine. Iarba e generoasă şi iertătoare, lumina soarelui îmi face semn să tac. Sunt într-o poiană mare, brăzdată de altare micuţe, din lemn tocit de vreme, pe care cresc flori, din care mijesc capetele grele ale firelor de orez, iar în mijloc – apă şi stâncă. Pământul are crăpături, negre şi crestate, în moliciunea aceea verde, toate îndreptându-se spre un singur loc: spre apă. Acolo unde ating marginea apei dispar sub suprafaţa pământului, şerpii prefăcându-se în ţipari.

Apa se tulbură ca şi cum ceva s-ar mişca înăuntrul ei, un peşte mare ori poate broaşte-ţestoase, deşi lacul e suficient de mic ca să-l poţi considera un heleşteu. Când mă apropii, observ că îl alimentează râul, iar firul de apă din partea cealaltă i se alătură ca să iasă la mare. în mijloc e o piatră, un cilindru închis la culoare, ca nuca în perete în locul acela. îmi vine să pun mâinile pe ea, dar nu ştiu cât de adâncă e apa, dacă la fund e noroi ori sunt

pietre. Acolo ar putea exista creaturi vii.

Brusc, mă simt obosită, oboseala răzbătându- mi din oase. Stau jos pe iarbă, scrutez soarele şi bănuiesc că e în jur de ora trei după-amiază. Ceasul e în continuare încremenit. E periculos să dorm, probabil că e cel mai rău lucru pe care l-aş putea face, dar trebuie să mă odihnesc. Mă întind pe spate şi parcă totul în jurul meu fredonează un cântec de leagăn. Clipesc.

Se simte un tremur în pământ, se aude o şoaptă, iar când mă ridic din nou în şezut, soarele mângâie vârfurile pomilor. Cât pe ce să scot o înjurătură, dar aici ar suna ca o blasfemie. Oi fi adormit? Ori s-o fi mişcat timpul mai repede decât am văzut vreodată? Mă ridic în picioare. Pământul se aşază, apa se linişteşte, dar şoapta încă o aud. Acolo, la marginea apei, e o umbră, îmi tremură inima.

De jur împrejurul meu, de peste tot, se aude un pârâit, un trosnet. Dinspre altare, dinspre statuile vechi, înfăţişând vulpi, dinspre *tanuki,* broaşte-ţestoase, *jizo,* dinspre micii zei atât de tociţi, că nu-mi dau seama cine sunt – se mişcă, prind viaţă, se întind şi alungă încremenirea din încheieturile lor de piatră. Deschid şi închid ochii somnoroşi. în copaci, mişcare. La umbra ramurilor şi a trunchiurilor se adăpostesc forme. Alte spirite, ale făpturi.

Se uită la mine, la apă. Ar fi trebuit să le aduc orez şi sake? Oare zeii aceştia ucid? Un *jizo* cu cap rotund şi şorţ care abia îşi mai aduce aminte că e roşu se întoarce spre mine. Oare încă mă consideră un copil? Mă fixează cu seninătatea care sigur vine din calmul ce îi cuprinde pe cei ce au fost în apropierea morţilor. Simt că mă trage ceva spre apă şi

spre umbră. Seamănă cu cele pe care le-am mai văzut, întunecând locurile unde au trăit odinioară oameni. Dar aceasta nu pleacă. Aici a stat cineva, a mers cineva, în alt timp. Şi n-a rămas decât acest întuneric, azvârlit în spatele lor, aşa cum beţele mele desenau cercuri în nisip acum amar de ani...

Ştiu că sunt mai aproape fiindcă am mers, nu-i aşa, dar silueta pare tot departe. Felul în care percep adâncimea s-a dat peste cap din nou. O fi pe apă ori pe partea cealaltă a micului lac? Apa e suficient de aproape şi de limpede cât să văd că nu e adâncă şi că pe fund sunt pietricele şi nisip. Fisurile pătrund mai adânc, se deschid spre beznă, iar eu păşesc pe lângă ele precaut, eliberată că nu simt că mă trage ceva, că nu mă trage în joc niciun curent.

O broască râioasă mă urmăreşte cu ochii cu pupile portocalii, orizontale şi zice *Ge-ro, Ge-ro.* Se aruncă în apă şi mă uit la ea cum se duce spre o stâncă – ba nu, spre o broască-ţestoasă, cu gâtul ei ţeapăn îndreptat spre cer. îmi scot pantofii şi-mi îndes şosetele în ei. Apa îmi taie respiraţia, îmi da fiori pe ceafă, până când răceala se transformă într-o răcoare proaspătă. îmi suflec pantalonii până deasupra genunchilor şi intru. Peştii ţâşnesc pe lângă picioarele mele, se împrăştie şi se regrupează. Arunc o privire în spate, unde doi *tanuki* se îndepărtează de pantofii mei. Sper că n-au mirosul foarte dezvoltat, pentru ca am bătut drum lung în pantofii aceia. Cel puţin, n-o să-i şterpelească.

Mă opresc în faţa stâncii. Din ea pornesc toate crăpăturile din pământ şi din nisip, ca spiţele într-o roată. E aproape cât mine de

înaltă. Dacă ar fi un om, mi-aş putea ţine mâinile la spatele lui. E neagră şi are un luciu vag, iar acum observ că sunt gravate pe ea kanji, atât de complicate şi de şterse, că nu reuşesc să le citesc. Cel puţin, cred că sunt kanji. Am mai văzut stânci ca acestea, într-un muzeu sau într-un manual. Rocă magmatică. Obsidian. Se găseşte în locuri unde au erupt vulcani.

Urmăresc cu degetele o linie verticală de kanji şi apoi dinspre picioarele mele, de undeva din adânc, se aude un huruit, un vuiet înălţându-se din pământ prin picioarele mele. Un cutremur, ca acela care m-a trezit, număr până la zece şi se opreşte. Respir uşurată. Unul mic, şi totuşi. Două, aproape unul de altul. Merg cu grijă pe lângă stâncă şi văd că pe partea cealaltă are altceva. O imagine, ceva gravat. Un mamifer – ba nu, un peşte. Un peşte uriaş, straniu, dar cunoscut. Are nişte linii ce pornesc de la gură. Mustăţi.

— L un somn, zic eu cu glas tare.

Somnul.

Şi de undeva, dinăuntrul meu sau din trecut – erau acelaşi loc, nu? – , o mână, o voce, o poveste.

Peştele din desen are pe cap o chestie înaltă, mare, care îl ţine jos. Pun ambele mâini pe stâncă şi de data asta sunt gata să simt zgâlţâitura şi nu-mi iau mâinile. Vibrează prin piatră, venind de departe, din străfunduri. Cât de adânc e pământul în Japonia? Cutremurul acesta trebuie să fi venit de la o adâncime şi mai mare de-atât.

Aşadar, asta ar trebui să fac, în logica de vis din această altă lume în faţa căreia bănuiesc că am cedat. Pentru ca zgâlţâiala să înceteze,

pentru ca alte cutremure să nu aibă loc, stânca trebuie împinsă în jos, mai departe. Somnul trebuie prins mai adânc în apa nămoloasă. Oare asta o să închidă prăpastia ori doar o s-o împiedice să se mărească?

Chiar sunt suficient de puternică să ucid somnul?

— Nu pot. Nu sunt zeu sau... Sunt doar...

Umbrele mişună în jurul meu. Spiritele şi micii zei sunt peste tot, cu ochii pe mine. Alte umbre, mai şterse, se alungesc.

îmi pun braţele în jurul stâncii, strâng tare şi împing, încercând să-mi sprijin toată greutatea pe ea. Pământul tremură şi iar tremură, mai tare, din ce în ce mai tare, număr până la douăzeci şi tot nu s-a oprit, apoi dau drumul stâncii.

— Nu, nu. Nu e bine. N-ar trebui să fac asta, zic eu. Mi-e frică.

Umbra vine mai aproape de mine.

— Nu pot s-o împing.

Nu, nu pot.

Pun mâna pe desenul gravat şi-mi imaginez cum e să stea pe tine ceva tare şi greu, care te ţine jos, în beznă. O pedeapsă pentru că ai făcut ceva ce e în firea ta, în felul în care te mişti şi trăieşti. Ce crud trebuie să fie să fii ţinut într-un loc şi să nu ai voie să te mişti, să stai singur ani, şi ani, şi ani.

— Sărmana fiinţă, şoptesc.

Apuc iar stânca, strângând-o ca într-o îmbrăţişare. Trag, înalţ şi ridic şi nu-i dau drumul nici când începe să trosnească. N-am cum s-o mut cu adevărat, n-am cum să scot chestia asta din pământ, dar, dacă aş putea s-o desprind şi s-o înalţ, oricât de puţin...

Acum pământul se zguduie altfel, ca şi cum ar împinge în *sus,* ca şi cum s-ar întinde ceva şi mă întreb cât de mare o fi cutremurul ăsta, dacă se prăbuşesc clădiri şi mor oameni.

Umbrele nenumăratelor lucruri pierdute mă iau în braţe, tragem şi iar tragem. Stânca se mişcă. Habar n-am cum, fiindcă orice – oricine ar fi cel care mă ajută, nu poate cântări mai mult decât o pală de vânt şi nu poate avea mai multă forţă decât ea. Dedesubtul nostru, în străfunduri, ceva se mişcă, ceva străvechi şi obosit, dar încă puternic. Stânca se ridică un milimetru, pământul *sare* şi picioarele mele părăsesc pietrele pe fundul lacului, broasca râioasă rămâne suspendată la jumătatea săriturii, zeii din jurul meu saltă în iarba înaltă şi, la kilometri distanţă, clădiri, maşini şi oameni sunt azvârliţi în aer. Suntem ţinuţi între pământ şi cer, iar dedesubtul Japoniei somnul s-a ridicat şi pluteşte între nămol şi stânca de deasupra lui. Suntem cu toţii imponderabili în aer şi în apă.

Iar timpul se întinde mai departe decât mi-a trecut vreodată prin cap că ar putea; îmi ia o clipă suspendată în lungimea lui să mă uit la umbra de lângă mine, s-o privesc ţintă şi să văd că e alcătuită din umbrele multor, foarte multor oameni. Văd chipuri duse departe de timp, însă acum, în clipa asta, îmi atrage atenţia ceva ce mi- e cunoscut. Zâmbesc eu, zâmbesc şi ei. Plâng eu, plâng şi ei. Clipa se propagă în toate locurile care au fost despărţite şi, undeva între cât ţine o bătaie de inimă şi o viaţă, oamenii se întorc în aerul de lângă ei şi se simt ca şi cum un om pe care l-au pierdut s-ar fi întors să-i atingă uşor pe umăr, să râdă cum râdeau mereu, să se

strâmbe aşa cum se strâmbau ei ori să-i sărute aşa cum îi sărutaseră înainte de culcare, zeci de ani. După aceea oamenii ar putea spune că timpul s-a oprit în loc, că s-a întors trecutul, că a fost un *clejâ-vu* ori că a venit înapoi o amintire uitată.

Crăpăturile din jurul picioarelor mele se închid uşor. în celălalt loc, prăpastia geme şi se strânge. Iar altundeva un somn uriaş se mişcă, pentru că l-am ajutat eu şi amândoi simţim că dispare o povară, înlocuită de ceva uşor, care cântă. Când se sfârşeşte nota, oftez, iar picioarele îmi aterizează pe pământul tare în clipa în care inimile noastre reîncep să bată.

închid ochii şi, când îi deschid, umbra se îndepărtează. Mă duc după ea când iese din apă.

— Te-am găsit, îi spun. Ei ziceau că te-ai dus, că te-ai rătăcit de tot ... Dar eu te-am găsit. Poţi să te întorci.

Umbra se opreşte, se alungeşte şi se scurtează, ca şi cum s-ar mişca soarele pe cer, deasupra noastră.

— Vino cu mine!

Chiar în clipa în care rostesc cuvintele, îmi dau seama că e cu neputinţă. O umbră nu poate deveni om. Ceea ce am pierdut nu se poate găsi în întregime. Nu se poate întoarce. A trecut timpul pentru asta.

Cu faţa udă, mă las să alunec jos şi privesc cum se descompune în aer, seara se adânceşte în noapte şi vine miezul nopţii, apoi trece, iar cerul primeşte înapoi soarele în zori şi se face dimineaţă.

în jurul meu, zeii s-au întors ia altarele lor. Fisurile din pământ dispar, iar acolo unde era

bezna deja cresc flori. Merg încet pe marginea apei şi mă întorc la încălţări. Cauciucul s-a crăpat şi, în loc de ciorapi, dau de nişte puf alb. îl scot şi vântul mi-l zboară din mână. îmi bag picioarele goale în pantofi. Mă întorc pe unde am venit. Ultimul altar pe lângă care trec are un *jizo* cu un şorţ roşu-aprins, un chip bine conturat şi proaspăt cioplit. Mă înclin în faţa lui, dar zâmbetul îi e neschimbat şi aşa o să rămână pe veci, chiar şi după ce stânca va fi netezită de elementele naturii.

Găsesc o piatră plată la marginea heleşteului, cu care fac o gaură ca vai de ea în pământ, lângă *jizo,* după care scutur ghiveciul ca să iasă pomişorul, pe care-i pun înăuntru. Iau câţiva pumni de apă din heleşteu şi stropesc pământul din jurul lui.

— Sper că-ţi place noua ta casă, îi zic.

Frunzele i se mişcă vesele în bătaia vântului şi- mi imaginez rădăcinile întinzându-se sub pământ, aşa cum mă întind eu după ce stau ore la birou sau în avion. Rămân lângă el, mă odihnesc, respir şi, când ridic iar capul, copacul s-a făcut mai lat şi mai înalt şi a îmbrăţişat aerul. Adăposteşte un *jizo* mic, vârât între rădăcini ca în pliul unui cot. Ramurile lui cuprind toate anotimpurile: toiul iernii, adică ramuri goale, primăvara, adică prospeţime şi nerăbdare, apoi verdele de vară, generos, şi văpaia toamnei, ori a unui apus de soare, ori a unei promisiuni.

Copacii absorb timpul aşa cum absorb lumina şi apa. Ne echilibrează aerul, spaţiul în care trăim şi prin care ne mişcăm. Trunchiurile lor se umflă ca să-l cuprindă, ca să-l ţină în cercurile lor. Habar n-am dacă există suficienţi copaci să repare timpul stricat, să ţină ce a

fugit şi să gonească ce nu vrea să plece.

îmi apăs mâinile pe el, după care deschid braţele să-l îmbrăţişez, dar trunchiul e atât de lat, că nu-l pot cuprinde. Rădăcinile sunt sub mine, o reflexie a ceea ce se afla pe pământ, şi se strecoară prin pământ, printre pietre şi vieţuitoare micuţe, pătrunzând până jos, în întunericul adânc. Ar putea creşte la infinit, câtă vreme îl lasă oamenii şi, dacă îl lasă, e posibil să mai poată ancora pământul încă puţin. închizând crăpături şi umplând goluri.

Cu obrazul lipit de scoarţa copacului, închid ochii. Mă gândesc la mama. în soare, cu braţele ridicate împreună cu ale mele; în grădină, cu mâinile în pământ; la asfinţit, umbra ei devenind umbra copacilor. Dacă un copac ar putea avea un nume.

— Nozomi, spun. La revedere, mamă!

Cobor braţele şi mă ridic. O frunză roşie şi adevărată ca o inimă zboară până la picioarele mele, o culeg şi o pun în buzunar.

înapoi la copaci, unde în jurul meu cad şi cresc frunze. Pădurea e mai adâncă de data asta şi merg îndeajuns de mult să-mi dau seama că m- am rătăcit. Merg şi iar merg până când ceva s-a schimbat. Mă opresc şi ascult, dar păsările încă ciripesc şi vieţuitoarele mici îşi văd de treburile lor în tăcere. Ridic capul şi constat că toate frunzele au verdele intens al verii. Merg înainte până ies din pădure şi zăresc un drum şi nişte acoperişuri nu prea departe. Mă duc spre ele şi, când mă uit în urmă, nu văd decât copaci care se întind până mult mai departe decât înainte. Sigur a crescut o pădure în timp ce eu mergeam. Urc un deluşor şi văd tot ce se află de jur împrejur. Aud vag cum bat clopotele

dimineţii, sunetele acelea simple ce marchează începutul fiecărei zile.

菖蒲華
Stânjeneii sunt
în floare

Tata parcă doarme, dar nu apuc să plec pe furiş, că deschide ochii.

27

— Bună dimineaţa.

— 'neaţa.

Stau pe scaunul tare de lângă patul lui.

— Cum te simţi?

— Mult mai bine. Am dormit bine. De fapt, mi- e foame.

Chiar pare mai bine – are ochii mai limpezi, iar vocea îi e calmă.

— Fac rost de ceva...

Dă din mână.

— Mai aştept un pic. Nu mi-a mai fost foame de ceva vreme. Mă bucur de senzaţia asta.

— Nu prea ai mâncat în ultimul timp.

— Cred că acum a trecut.

— Bine. Bine, îi spun.

— Mâncarea din spitalele japoneze e mai bună decât oriunde. O prietenă de-ale mamei s-a îmbolnăvit odată şi a insistat să se întoarcă în Japonia ca să meargă la spital. A zis că mâncarea din spitalul canadian ar strica tot binele pe care I- ar face medicamentele.

— Nu mi-ai mai spus asta niciodată.

— Atunci locuiam în Canada. Eram îngrijorat că s-ar putea să ai nevoie de o operaţie de apendicită şi ai cere să fii dusă înapoi în Japonia ca să ai parte de o cina bună după operaţie.

Râd şi nu mă pot opri, pentru că n-am mai avut o astfel de conversaţie de atâta vreme, nu doar pentru că tata deapănă amintiri, ci pentru

că vorbim ca pe vremuri, pentru că a pomenit-o pe mama şi acum râde cu mine.

După aceea se opreşte şi întreabă:

— Ce te supără, Sora?

Deşi continui să râd, îmi dau seama că plâng.

El se întinde după mâna mea şi mă trage spre el să mă ia în braţe.

— E în regulă.

Mă mângâie pe spate o vreme, apoi zice:

— Mă întreb dacă mi-or face clătite la spital.

Eu chicotesc, mă aşez iar şi-mi şterg lacrimile.

— Unde ai fost? mă întreabă din senin.

— Acasă, răspund eu automat.

— Două zile întregi?

Casc ochii la ei şi nici măcar nu ştiu de ce mă mir.

— Am dormit, îi zic.

El nici măcar nu se preface că înghite minciuna asta bătătoare la ochi.

— în cea mai mare a timpului am dormit, ceea ce e bine, pentru că, altfel, aş fi fost foarte îngrijorat. Bine, mi-arn făcut ceva griji din cauza cutremurului.

— N-a fost chiar aşa de rău, nu?

în drum spre spital nu văzusem să existe pagube.

— Cred ca a fost unul de şapte, dar atât de scurt, că a durat doar o jumătate de secundă. Cam ciudat, pe bune. S-a simţit ca...

Se uită pe lângă mine, pe fereastră.

— Ca o eliberare. înţelegi?

Eu dau din cap că da.

— Un asistent medical care se afla la mine în salon s-a prins de patul meu şi, când

s-a oprit cutremurul, tot aşa stătea. Avea ochii umezi... Am pus mâna peste a lui, iar el şi-a desprins-o de pat şi m-a apucat de mână. Şi-a şters lacrimile, mi-a verificat starea şi a zis că sunt mai bine. „Şi tu”, i-am spus. Apoi a plecat.

îşi dezlipeşte privirea de la geam şi se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva cu timpul, nu-i aşa?

încuviinţez din cap şi de data asta.

— Am simţit eu, oftează ei.

Ezit înainte să spun:

— Am fost înăuntru.

— Ai intrat.

Nu e nicio întrebare în tonul lui; abia dacă e surprins.

Habar n-am dacă ar trebui să abordez subiectul când ei încă se recuperează pe un pat de spital, dar mă avânt:

— Ai zis că mama o să fie unde sunt copaci. Aşa că m-am dus la copaci.

îi sclipesc ochii.

— Am zis eu asta?

— Când te-am găsit în fus. Mi-ai spus că văzuseşi oameni. Pe mama, îi şoptesc.

Fruntea i se încreţeşte. Clatină din cap încet, de parcă ar încerca să-şi stimuleze creierul.

— Ai ajuns într-un loc ciudat, unde drumul avea o crăpătură mare? Un loc înfricoşător. Ai fi putut vedea pe cineva acolo, îi zic.

— Nu ţin minte, îmi răspunde. Eraufoarte multe crăpături. O grămadă de locuri înfricoşătoare. N-am vrut ca tu să pleci în

căutări.

— Căutam de ani deja, îi explic blând.

Tata îmi pune o mână pe obraz.

— Am zis chestia asta despre mama ta pentru că... nu ştiu dacă raiul exista. Dar, oriunde s-ar afla, acolo cresc copaci.

O vreme niciunul dintre noi nu mai rosteşte niciun cuvânt. Tata se şterge la ochi cu mâneca pijamalei, iar eu îmi recapăt suflul în cele din urmă şi îmi frec aspru faţa ca să-mi treacă lacrimile.

Tata îşi drege glasul.

— îmi place părul tău. Tu ţi l-ai făcut?

— Să fac ce?

El întinde mâna şi mă atinge pe cap. Mă duc ia baie să mă uit în oglindă. Am o şuviţă albă după urechea stângă, de la rădăcină până la vârf. Brusc mi se ridică părul pe braţe şi-mi trec mâna peste piele ca să alung senzaţia.

Când mă întorc la el, tata cască.

— Nu te duci tu să întrebi de clătite? Sigur poţi să-i convingi să-mi facă două-trei. Tu ştii să convingi oamenii.

închide ochii. îmi zâmbeşte şi ştiu că ştie că îi zâmbesc şi eu.

Mă duc acasă. îmi scot hainele şi abia atunci îmi studiez ceasul de mână. E crăpat şi ruginit, iar cureaua se scorojeşte. în caz că limbile măsoară timpul, atunci, nu ştiu în ce fus cred ele că se află, pentru că gonesc prin ore, iar apoi încetinesc ca să marcheze o secundă pe minut. O vreme rămân cu ochii la ceas, mută de uimire. îl pun încet în faţa

fotografiei mamei.

— Oricum, e al tău, îi spun.

Mă spăl, mă schimb şi mănânc. Bag telefonul în priză să-l încarc şi, pentru prima oară după zile întregi, dă semne de viaţă. Am câteva mesaje de la tata, unul de la Maya, unul de la Koki. Pe al lui îl citesc primul, iar pe al ei îl las ultimul, ca un desert.

eşti ok după cutremur? mi s-a părut că l-am simţit şi eu, dar în Tokio nu l-a mai simţit nimeni, mi-a scris Koki. Un emoji cu un urs nedumerit.

a fost rău doar o clipă, dar a fost ciudat, nu? ce ai simţit? îi răspund.

Văd că el scrie şi tot scrie, dar când vine, răspunsul e doar atât: *nu ştiu.*

Ce o fi şters? pentru mine, nimic nu e ciudat, îi scriu eu.

El scrie mult, din nou. parcă am auzit ceva în cutremur.

Urmează o pauză, după care îmi scrie iar. poate cuvinte, ca şi cum mi-ar fi vorbit cineva, nu ştiu.

Vreau să aflu ce cuvinte, dar nu pot să întreb, cel puţin, nu aşa.

în schimb, îl întreb *te simţi mai*

bine? poftim? scrie el.

încerc să mă gândesc la ce să întreb când îmi scrie din nou. *da. mă simt.*

bine, îi răspund, mă bucur Deschid mesajul de la Maya. a ieşit RAU la testul ăla. ar fi trebuit să rămân la spital.

faptul că te-ai dat jos din pat a fost prima greşeală pe care ai făcut-o, îi replic. data viitoare te ascult, îmi scrie.

Data viitoare îmi provoacă un val de căldură, care se estompează odată cu

următorul mesaj: încă sunt cam obosită, mă întind cliiar acum. dacă nu răspund înseamnă ca am adormit nu-ţi face griji, dormi! îi scriu.

Fac curăţenie şi ordine. Ar trebui să pregătesc ceva bun pentru tata mâine, să mă asigur că există ingredientele de clătite pentru micul-dejun de poimâine. Iar răspoimâine... Mă aşez la masa din bucătărie. E tot umedă. O urmăresc cum se usucă. Tata va trebui să se odihnească atât cât reuşesc eu să-l conving. Mă duc la mine în cameră şi-mi verific banii, care s-au cam împuţinat după călătoria la Tokio.

Zilele mi se aştern în faţă. S-au întâmplat şi s- au schimbat atâtea şi ştiu că ar trebui să mă simt uşurată ori chiar fericită, dar încă am un gol înlăuntrul meu. Viitorul mi se pare fără contur, banal şi greu ca nămolul prin care trebuie să calc, dar habar n-am spre ce mă îndrept sau dacă în partea cealaltă există ceva.

— Gata! îmi zic cu glas tare.

După-amiaza e moale, trândăveşte în ultimele ore dinaintea înserării şi a fluxului de energie obosită ce aduce oamenii acasă. în oraş, merg la magazinele mici şi liniştite, iau făină şi ouă, iar de la prăvălia din colţ cumpăr fructe şi legume. Aleg o pungă cu *mikan.* Mă duc spre locşorul acela vechi unde o *obaachan* face tofu de zeci de ani. Ea îmi dă o bomboană şi-mi spune să am grijă.

E cald şi, pe drum spre casă, transpir. Mă opresc la un *conbini,* mă tot învârtesc pe lângă lada frigorifică şi mâna îmi aterizează pe un mic recipient din plastic, cu nişte iepuri albi pe etichetă. N-am mai mâncat îngheţată *mochi* de ani. O cumpăr şi ies pe un drum lăturalnic,

într- un loc umbrit de pomi.

Iau un *mikan* şi îngheţata şi mai fac câţiva paşi spre altarul cu atâţia *jizo* în interior. Pun *mikan*-ul în faţa lor, îmi unesc palmele şi mă înclin. Mă aşez lângă altar şi-mi desfac îngheţata, o testez cu mica furculiţă de plastic şi gust. *Mochi* se mestecă greu, dar vanilia dinăuntru se topeşte, făcându- mă s-o mănânc repede. E moale şi dulce şi a trecut atât de mult de când n-am mai pus gura pe aşa ceva, ani şi ani, de când o împărţeam cu mama, câte una pentru fiecare.

Să mănânci îngheţată şi să plângi este, probabil, unul dintre cele mai triste lucruri. Mănânc cealaltă *mochi* şi mă şterg la nas.

— îmi pare rău, ojizo-sama, zic. Ţi-aş fi dat una, dar cred că tot altarul ţi-ar fi devenit lipicios.

fizo surâde iertător, ca întotdeauna.

Un bărbat între două vârste trece vioi pe lângă mine. Nu l-am văzut că vine. Se opreşte la un *jizo* din capătul rândului, înconjurat de maşinuţe în miniatură. Se înclină.

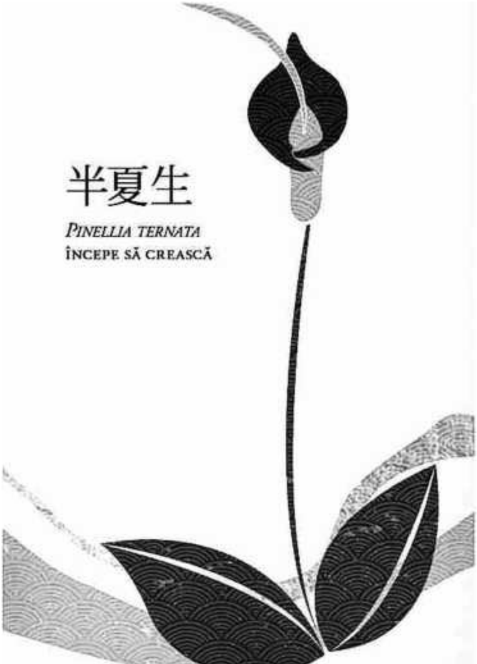
— Frumoasă vreme azi, Saburo-kun, nu-i aşa?

îl mângâie pe mână, parcă ar ciufuli părul zbârlit unui copil.

Dă din cap aprobator spre mine, apoi îşi vede de drum.

fizo are grijă de călători şi de copiii care au murit. Tărâmul răposaţilor e un loc umbros, dar nu are hotare ferme. Mulţi pot să călătorească. Dacă nu acesta este locul în care am fost, atunci sunt sigură că am ajuns măcar undeva pe aproape. Şi m-am întors.

îmi netezesc hainele şi o iau spre casă. în gură simt un gust de zahăr şi de sare.

半夏生
Pinellia ternata
începe să crească

— Azi? Excelent! Ce bine-mi pare că ies devreme! exclama tata entuziasmat.

E îmbrăcat şi gata de plecare.

— Da, e bine.

S-o las aşa? însă continui:

— Dar nu e mai devreme decât am planificat, tată.

— Eu credeam că ies joi.

— Păi, *e* joi, îi spun.

— Azi e joi toată ziua! zice lângă mine doctoriţa, binedispusă.

— A, da, clipeşte tata. Oricum, îmi pare bine că plec acasă.

Eu dau din cap aprobator.

— Doar să mă duc până la toaletă înainte să plecăm.

Iese din salon. Merge un pic ţeapăn.

— E normal, îmi explică doctoriţa. Trebuie să se readapteze.

— Da.

— Trebuie să ştiţi că tatăl dumneavoastră e mult mai bine, însă nu s-a vindecat complet. Astfel de afecţiuni, problemele de memorie şi degradarea provocată de înaintarea în vârstă nu se pot rezolva cu medica ţie şi cu nicio operaţie. Trebuie să ai răbdare.

Reuşeşte să fie amabilă şi, în acelaşi timp, să mă avertizeze. îmi place.

— Ştiu.

Chiar ştiu, doar că, atunci când aud mesajul exprimat aşa, sub formă de diagnostic, pare mai rău.

Se întoarce tata.

— Să mergem. Vă mulţumesc foarte mult.

Se înclină în faţa ei.

— Ne vedem luna viitoare la control, îi răspunde ea.

— Desigur, spune el.

— Va mulţumesc.

Mă înclin şi eu.

— Aveţi grijă amândoi, încheie doctoriţa.

Ieşim din spital şi aşteptăm în staţia de autobuz.

— Ei bine, Sora, sper că o să-mi pregăteşti masa de prânz, îmi zice tata.

— O s-o pregătesc pentru mine. Dacă eşti pe- aproape, norocul tău.

Autobuzul îşi face apariţia în staţie şi parcă scoate un oftat când deschide uşile.

— Mare noroc! comentează tata.

Trebuie să se ţină de baTa galbenă ca să urce.

— Chiar mare noroc.

Ce s-a întâmplat cu norocul?

Ajungem acasă şi el rămâne pe-aproape când îmi pregătesc masa de prânz, aşa că sunt obligată s-o împart.

— Delicios, spune tata, cu gura plină.

E bine să-l văd că mănâncă şi că acceptă un al doilea castron cu orez, Apetitul îi CTeşte încet, dar constant.

Mănâncă ultimul bob de orez şi-şi uneşte palmele.

— *Gochiso!*

— Cu plăcere.

— Bănuiesc că nu avem şi vreo bere? mă întreabă plin de speranţă.

— N-avem Şi, oricum, e abia ora prânzului.

O să-l ţin departe de alcool cât se poate de mult.

Totuşi, nu cumva părinţii ar trebui să-ţi spună că poţi să faci orice? Un strop de încredere oarbă, fără niciun motiv, ar fi ceva foarte drăguţ din când în când.

— O să spăl vasele.

Deschide robinetul.

— Unde e detergentul de spălat vase?

Acolo unde e întotdeauna. I-l dau.

— Evident că poţi să te faci doctoriţă, dacă îţi doreşti.

— Nu-mi doresc. Aş fi o doctoriţă groaznică.

— Nu e adevărat. Există multe feluri de doctori. Tu ai fi o cercetătoare bună în medicină. Sau când cineva a avut un accident şi trebuie să facă fizioterapie, ca să poată merge din nou? Ai fi bună la asta. Un sprijin de nădejde, dar şi intimidant.

Tata îmi livrează pe un ton consolator ideile astea deprimante despre firea mea.

— Asta înseamnă să fii cercetător adevărat sau antrenor personal ori cam aşa ceva.

— Păi, vezi? Există şi mai multe opţiuni pentru carieră.

— Mersi, tată.

De data asta, nu sunt sarcastică.

— Ar trebui să vorbim despre universităţi şi diplome care te interesează...

Mă uit la apa care umple chiuveta.

— Nu trebuie. Nu mă grăbesc. Nu intenţionez să plec nicăieri, cel puţin o vreme.

— Nu trebuie să stai aici să ai grijă de mine.

— Ba cam trebuie.

Pare disperat, cum stă acolo, cu mâinile până la încheieturi în apa plină de clăbuc.

— Dar e OK, adaug imediat. Asta vreau să fac.

— O să fac tot ce pot ca să-mi revin repede. Am timp, dar ultimul an de liceu o să zboare foarte

— Şi, în plus, nu cred că trebuie să amesteci alcoolul cu pastilele.

Se uită în punga de hârtie pe care am luat-o de la farmacie şi studiază foile cu explicaţii despre cele două tipuri diferite de pastile pe care trebuie să le ia, dimineaţa şi seara. Ambele sunt, în principal, pentru pierderi de memorie. Afecţiunea cea mai asemănătoare ai ce are el, dar nu identică.

— Vreun efect secundar de care ar trebui să ştiu? îl întreb. Să fiu cu ochii în patru după vreo erupţie oribilă?

El îmi dă foile.

— Se pare că erupţiile sunt întotdeauna un simptom, indiferent de medicament.

Citesc care sunt simptomele. Ameţeală, vomă, lipsa poftei de mâncare, stare confuză – sigur scopul lor e *să oprească* starea asta?

— Zice ceva despre scaun. Te rog să nu-mi spui dacă se întâmplă ceva ciudat cu treaba asta, dar o să cumpăr nişte prune uscate, OK?

— Eşti sigură că nu vrei să te faci doctoriţă?

— Sigur am ratat ocazia, pufnesc eu.

— Nu neapărat. La multe universităţi nu contează dacă începi cu un an mai târziu.
— Dar cred că, la cele mai multe, notele contează.
— Tu nu ai note proaste.
— Dar nu cred nici să sunt atât de mari, încât să mă fac doctoriţă.
— Poate că doctoriţă e o mică exagerare, când vine vorba să-ţi stabileşti un scop pentru carieră, dar...
— Mulţam.
M-apuc să strâng farfuriile murdare.
— De fapt, nu vrei să te faci doctoriţă, nu?
— Nu, dar...
repede, înainte să te dezmeticeşti...
— Poftim?
— Ştii ce repede vine vara după ce începe anul şi apoi, dintr-odată, parcă e Anul Nou...
— Am terminat deja liceul, tata. Mai ţii minte?
Mi se face rău.
El se încruntă, cu ochii la chiuvetă, şi tot freacă o farfurie cu buretele.
— Vai! Cum aş putea uita discursurile alea lungi?
Dăm din cap uitându-ne unul la altul, uşuraţi, dar şi plini de frică şi de iubire.

Peste o săptămână, insist să-l însoţesc la întâlnirea cu Yamagata. Oftează şi nu se ia la ceartă. E tot obosit şi a început să înţeleagă că o să am grijă de el, fie că-i place, fie că nu.
Nu-i place.
Iau loc şi aştept pe hol. Yamagata nu m-a invitat să particip şi nici nu sunt atât de

proastă să mă invit de una singură.

Când se întoarce, tata îmi spune:

— Yamagata vrea să-ţi vorbească.

— Despre ce?

— Nu ştiu.

îmi vede expresia feţei şi adaugă:

— Nu te arestează! Du-te.

Mă duc.

intru în birou şi schimb priviri suspicioase cu Yamagata, după care el îmi face semn să iau loc.

— Tatăl dumitale e bine, îmi zice. Mă bucur.

— Da?

Se uită lung la mine.

— Da.

Mă relaxez şi îl privesc şi eu.

— Mulţumesc.

— Când te-ai întors în fus, ce ai văzut? mă întreabă el din senin.

— în Nakawaga crescuse cam tot...

— Adică, mă întrerupe el dinadins, când te-ai *întors.*

Mă străduiesc să par cât se poate de calmă.

— Ei, hai, nu eşti atât de şocată, nu? N-am intenţia să anunţ autorităţile, dacă asta te preocupă. Mă interesează, pur şi simplu.

întinde mâinile, iar ochii noştri se întâlnesc.

— Nu sunt sigură că ştiu unde am ajuns. Nu atât de departe în nord ca Nakagawa, ci mai spre est.

El deschide un sertar şi scoate o hartă, o întinde pe birou.

Mă aplec peste ea.

— Erau acolo un râu şi un mic lac, iar apoi râul se vărsa în mare.

Studiez harta, dar nu văd nimic care să se potrivească.

— Aici? arată el un lac.

— Ţinutul ar putea fi ăsta, dar e prea mare ca să fie cel pe care l-am văzut eu. Şi nici nu există niciun râu.

— Nu acum, intervine el.

— Nu.

Deci când a fost ce văzusem eu? în trecut, în viitor ori era aşa chiar acum? Crescuse o pădure cât îmi luase mie să merg câţiva kilometri, deci de-atunci s-ar fi putut întâmpla orice. Stânca ar putea fi acum pe fundul unui lac adânc, se poate să se fi tocit şi să fi ajuns doar o piatră pe care să poată sta la soare numai câteva broaşte-ţestoase.

— Ce s-a întâmplat?

Yamagata mă cercetează atent.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu.

Nu e un om rău, dar asta nu înseamnă că o să- mi placă vreodată. Şi nu o să-i spun *niciodată*
despre prăpastia din partea cealaltă.

— Dar acolo, când ajungi atât de departe, timpul e foarte straniu. Nu ştiu nici măcar dacă trece repede ori încet, fiindcă e atât de imprevizibil. Aţi avut dreptate în ceea ce priveşte Nakagawa, cu ce mi-aţi zis. A fost şi mai mult.

— Dă-mi un exemplu.

Anticipasem mişcarea asta. Scot din buzunar ceasul de mână luat cu împrumut de la altarul mamei şi-l întind pe hartă. Yamagata se uită ţintă la el, îl ridică grijuliu, îl întoarce pe-o parte şi pe alta, apoi urmăreşte mişcarea limbilor câteva minute.

— Pot să-l păstrez eu? mă întreabă.

— Evident că nu. Nu prea mai am alte dovezi şi, dacă nu vreţi, puteţi să nu ţineţi cont de mine, în caz că urmăriţi – habar n-am – să faceţi bani şi să plantaţi culturi ori mai ştiu eu ce, dar nimeni n-ar trebui să se ducă acolo, vă spun. Luaţi-vă gândul! Nu e pentru oameni, nu acum.

îl privesc în ochi până când se uită în altă parte.

— Ai început să albeşti, îmi zice.

— Ca tata.

Yamagata încuviinţează încet din cap.

— Tatăl dumitale mi-a refuzat oferta de a se angaja din nou la noi. Dar poate că dumneata ai putea lua în considerare ideea de a lucra aici în viitor.

Ridic din sprâncene, dar el rămâne serios. Aş putea, poate că aş putea...

— Nu. Nu, mulţumesc.

— înţeleg. Atunci, asta e tot.

— Da.

Mă îndrept spre uşă, dar înainte s-o închid în urma mea, îi spun:

— Să nu tăiaţi copacii! Şi nu-i creşteţi ca să-i tăiaţi şi să-i vindeţi. Lăsaţi-i să crească, pur şi simplu.

Ştiu că o să aibă nevoie de explicaţii şi de dovezi pentru asta, dar o să i le găsesc eu cumva. Poate mă ajută Naomi. Poate şi Mava.

— Chiar nu trebuie să vii cu mine peste tot, Sora, comentează tata învins.

— Dar de ce nu pot să ies ia o plimbare cu tine? Şi eu trebuie să fac mişcare, îi răspund. Dar nu pricep de ce *mergi cu maşina* ca să ieşi la o plimbare.

— Schimbare de decor.

E vag, dar într-un fel insinuant, nu uituc. Cred.

După vreo zece minute de mers cu maşina, ştiu exact încotro ne îndreptăm. N-ar trebui să fiu surprinsă. Tata nu scoate o vorbă când parchează, după care ieşim de pe drum şi trecem prin gardul despărţitor. Ne înclinăm tăcuţi în faţa porţilor de la altarul lui Hisakawa şi o luăm prin stânga aleii.

Număr invers în gând de la zece şi, când ajung la şapte, apare Hisakawa de după colţ.

— Bună! De când nu te-am mai văzut! exclamă el.

— A trecut mult? îl întreb.

— Păi, nu? îmi zâmbeşte ei misterios, apoi îi zâmbeşte şi tatei. Ce bine-mi pare că vă văd, Campbell-sensei!

— Şi mie, şi mie.

Tata se apucă să-i povestească despre cum a luat o pauză de la muncă şi cum îşi revizuieşte o parte din cercetări. Se îndreaptă împreună spre spatele altarului, probabil ca să verifice iar clepsidrele. O să-l las pe Hisakawa să explice cum stă treaba cu cea spartă.

O iau spre altarul vulpilor şi mă uit la statuete.

— M-aţi ocrotit cât să fiu în siguranţă, şoptesc. Data viitoare o să aduc nişte tofu.

— Sora! mă strigă tata încântat.

Mă ghidez după vocea lui şi ajung, previzibil, în locul în care se aflau clepsidrele. Stă pe vine şi se chiorăşte la ceva de jos, iar Hisakawa, în spatele lui, încuviinţează din cap răbdător.

— Vino să vezi, Sora! Mai ţii minte

clepsidra din mijloc..., începe tata.

— S-a făcut praf, ştiu.

— Ştii deja?

Privirea tatei ajunge la Hisakawa, care clipeşte inocent.

— Hmmm... Păi, şi eu. Ori am făcut o presupunere în cunoştinţă de cauză. Am adus o înlocuitoare. Şi uite...

Tata îşi îndreaptă spatele şi mă cheamă mai aproape.

Sunt trei clepsidre, cea din stânga curge mai repede, iar cea din dreapta – mai încet. Cea din mijloc însă...

— Nu e încremenită, spun.

Nisipul cade uşor.

— *Este* timp normal, constat eu şi mă uit de la tata la Hisakawa. Cum...

— Da, *amil* repetă bucuros tata. Cutremurul acela. Mă întreb dacă o fi avut vreo legătură cu el – poate e un nou tip de echilibru ori poate că a mişcat timpul din nou, într-altă direcţie...

Nu mai ascult. Simt în ambele părţi şi fusul rapid, şi fusul încet, dar sunt ceva mai uniforme, o idee mai aproape de timpul normal.

Revin la tata şi-l aud cum spune:

— Dacă ajung puţin mai departe, pot să văd dimensiunile...

— Nu ajungi!

Tata se opreşte brusc. Hisakawa îmi aruncă o privire.

Trag aer în piept.

— Adică nu e genul de plimbare pe care ar trebui s-o faci. Nu?

El îşi trece mâna prin părul grizonant.

— Nu, bănuiesc că nu. Dar nici pe-aici n-am de gând să mă plimb.

— Minunat! Să mergem.

Mă ridic în picioare, umăr la umăr cu el.

— Sora...

Dă ochii peste cap.

— Da.

— Mergem? întreabă Hisakawa.

E chiar lângă tata, în partea cealaltă.

Tata oftează.

Ne plimbăm pe terenul din jurul altarului, pe care în cea mai mare parte nu l-am văzut. Ne oprim când ajungem la un gard ruginit şi acoperit de viţă-de-vie. E acolo un pâlc de arbori ginko, înconjuraţi de *shimenawa* proaspătă, cu toate că se află de partea cealaltă a gardului.

Hisakawa arată spre *shimenawa.*

— Tocmai am pus-o acolo, de fapt.

— Câţi ani au copacii? îl întreb şi apoi aştept un răspuns bun, criptic.

— Dar ei au vârstă? răspunde Hisakawa. Sunt şi tineri, şi bătrâni în acelaşi timp.

Duc mâna la gură să-mi ascund chicotitul, apoi bag de seamă că el chiar se gândeşte.

— Vezi tu, au crescut foarte repede, îmi zice. Ar trebui să fie mici. Dar parcă au zeci de ani. Cum a fost cu putinţă? Ce i-a făcut să crească?

Tata ridică privirea spre copaci.

— Sunt în fusul încet, îngaimă el, deci *este* extrem de ciudat, nu?

Hisakawa se uită la mine.

— Şi clepsidra arată alt timp... A avut loc o schimbare. Am hotărât să declar oficial

că aceşti copaci sunt sacri.

— Bine, zic şi, după ce îmi dreg glasul, adaug: Mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc *pe,* răspunde Hisakawa.

N-o să întreb ce mesaj i-au adus vulpile. Acum
simt timpurile mai clar; fusurile nu se întorc invers şi nici măcar nu se opresc, dar nu există tensiune. Nu sunt împinse ori întinse. Nu c niciun somn prins dedesubtul lor. Dacă există răni, atunci poate că se vor vindeca.

Pornim la pas din nou. Nu mai suntem încremeniţi. Suntem ca frunzele, ca vulpile şi ca nisipul din clepsidre: în mişcare.

小暑

Se-arată miezul verii

Bună, Naomi.

Mulţumesc pentru informaţiile suplimentare despre experiment. Am plantat lăstarul. A crescut grozav, chiar grozav. Poate că apa din fusuri pune timpul in copaci. Dar cealaltă teorie a mea e: copacii ar putea lua, şi ei, timp. Adică să-l absoarbă, ia propriu. Are legătură cu ce mi-ai zis deja, eu doar privesc din alt unghi, bănuiesc.

I-am povestit tatei despre ceasul bio, dar n-am răspuns la un milion de întrebări pe care mi le-a pus. Vrea să-ţi facă o vizită, clar. Tu mai vrei?

De asemenea, am uitat să-ţi mulţumesc pentru bani. Mulţumesc. Şi aşa mai departe.

Sora

Naomi răspunde rapid. Se poate. Nu m-ani gândit. Ce s-a întâmplat? Ştiu câ s-a întâmplat ceva, doar spune-mi.

Sub această solicitare vag ameninţătoare e un link către pagina despre examenele de admitere ale universităţii.

O studiez o vreme şi apoi închid laptopul. Deci nu ştie.

Mi se luminează ecranul telefonului. E Maya. Ne-am trimis mesaje în fiecare zi şi, ori de câte ori îmi răspunde, mă ia ameţeala. *bună bună! cum eşti azi? şi tatăl tău?*

Mă întreb o clipă dacă ea şi Naomi îşi coordonează atacul asupra mea, urmărind să mă recruteze.

suntem bine, răspund, adică nu GROZAV, dar mai bine

mai bine e bine şi după bine vine GROZAV, îmi scrie ea.

asta e evoluţia, răspund.

da, ştiu, pentru că mi-am băgat-o în cap pentru un examen de ieri, continuă ea.

— De ce zâmbeşti? mă întreabă tata.

— Poftim? ridic eu capul. Nu zâmbesc.

— Ba bine că nu!

Se uită ţintă ia telefonul meu.

— E Koki?

— Nu. *Nu,* subliniez.

— E totul... în regulă între voi? întreabă el timid.

— E bine. Suntem prieteni. Doar atât.

Tata încuviinţează din cap.

— înţeleg. Bine. OK. Atunci, cine e?

— Maya. O ţii minte, nu?

— Da! se luminează el. A, înţeleg.

— Ce înţelegi? întreb, cu toate că ştiu.

— Te înţeleg pe *tine,* bineînţeles, zâmbeşte tata uşor.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul care-mi răsare pe faţa încinsă.

— Totul e cât se poate de interesant, zice el şi se îndepărtează.

— Ce anume? strig după el.

Se întoarce şi înăuntrul meu aud un geamăt, fiindcă probabil că l-am făcut să-mi ţină o prelegere despre ce i se pare lui interesant.

— Am uitat să-ţi zic. Ghici cine m-a căutat!

— Păi... Charles Darwin... Adică, stafia lui, răspund.

Eu sunt cu gândul la examenul Mayei.

— Ce? A, nu...

— Naomi Osaka. O soră geamănă de

care ai fost separat la naştere. Oh, Keanu Reeves.

— Nici măcar nu ştiu cine sunt oamenii ăştia.

— Nu ştii cine e *Keami Reeves*?

Tata renunţă la joc.

— Soo-jin.

— *Pe bune?*

E mult mai palpitant decât cu toţi oamenii ăia, poate în afară de Naomi Osaka.

— M-am trezit din senin cu un e-mail în care mă întreba ce mai fac. Zicea că a auzit de cutremur sau l-a simţit. Oricum, s-a gândit la mine. La noi.

Naomi sigur a luat legătura cu ea.

— Ea ce face? Unde e acum? Ce a spus?

— E bine. Locuieşte la Fukuoka. A spus că e totul bine, deşi nu mai lucrează la ceva atât de stimulant ca pe vremuri, răspunde tata.

— Dacă lui Soo-jin fusurile i se păreau doar *stimulante* înseamnă că orice altceva o s-o plictisească, comentez eu.

El se uită în altă parte.

— Ei bine, a trebuit să ia o pauză de la cercetarea aceea, nu? Spunea, se însufleţeşte el, că i-ar face plăcere să ne viziteze.

— Da, te rog!

— Aşa am zis şi eu! replică el entuziasmat.

Bineînţeles că e entuziasmat. De fapt, tata n-
are deloc prieteni aici. Fără îndoială că se simte singur şi mi se face ruşine că nu m-am gândit niciodată la asta înainte.

— Când vine?

— O s-o întreb, îmi răspunde şi o zbugheşte la el în birou.

Eu îi scriu un e-mail lui Naomi.

Bună, Naomi.

Ai dai de Soo-jin! Pot să te întreb cât i-ai povestit despre tata ţi... toate cele?

Naomi răspunde prea repede, încă o dată. Habar n-are să lase omul să aştepte.

Nu i-am povestit nimic, în principal fiindcă încă nu i-am dat de urmă.

îmi pune iar linkul spre pagina despre examenele de admitere la universitate.

Să fie o coincidenţă? Sau ce-o fi simţit Soo-jin la cutremur? Oricum, tata e fericit şi eu la fel.

Mă întorc la telefon şi la Maya.

felicitări că ai terminat

examenele ţine-o tot aşa

da, o să sărbătoresc, îmi răspunde, de fapt mă gândesc să plec în nord peste câteva săptămâni, să iau o pauză, trebuie să scap de canicula din Tokio şi la Okinawa c chiar mai cald.

aici la noi e mai răcoare, îi scriu, dar mi s-au înfierbântat obrajii.

mă gândeam eu, îmi răspunde.

ar trebui să vii într-o vizită, îi

scriu. da, soseşte răspunsul, o

să vin.

Tata se întoarce de la cumpărături cu braţele pline de verdeaţă.

— Ce sunt astea? îl întreb.

— Plante. M-am gândit că înveselesc casa. Şi pe- afară la fel.

îmi dă un ghiveci cu lavandă cu un parfum dulce şi altul cu mentă proaspătă, cu o aromă care te trezeşte.

Inspir adânc.

— Mi-ai arătat copăcelul ăla drăguţ când eram în spital şi mi-am adus aminte ce vesel era.

Mai aduce câteva ghivece cu plante şi se apucă să le ude.

Eu mă duc în camera mea şi mă întorc cu fotografia mamei, pe care o ţin strâns la piept.

— Tată...

— Da?

Cum nu răspund, se întoarce spre mine. întind fotografia. Văd că-mi tremură în mâini. El o priveşte multă vreme.

— Putem s-o mutăm? Te rog!

Clipeşte de câteva ori şi ridică privirea spre mine.

— Sora, începe el, tace un moment, apoi continuă: Da, s-o mutăm.

Golim un raft din camera de zi şi punem fotografia acolo.

— Doar o clipă...

Dispare şi se întoarce cu un ghiveci în care e o plantă cu frunze ca nişte ace moi şi cu flori violet. O pune lângă fotografie.

Cunosc mirosul acela profund, lemnos.

— Rozmarin, zic. Pentru aducere-aminte.

— Da, pentru asta e, răspunde el. Aproape am uitat.

E greu să râzi şi să plângi în acelaşi timp. Tata mă ia în braţe. E cald şi bun, fără şocuri de energie statică sau şocuri temporale. Mama se uită la noi, cu zâmbetul pe buze.

Mai e puţin până la Obon, când morţii se întorc să-i viziteze pe cei vii, să vadă ce mai facem, să se asigure că suntem bine şi în siguranţă. Apoi pleacă din nou, unde or fi stând ei, şi acolo rămân tot anul.

— N-o să uit, Sora, îmi şopteşte tata. Şi nici tu.

O să dureze o vreme. Dar avem timp.

Şi nu foarte departe, dar poate cu mult timp în urmă ori cândva în viitor, creşte un copac. Un arţar, roşu ca iubirea – toamna, gol ca suferinţa – iarna, iar primăvara şi vara – verde, verde, verde. Amintirile pleacă şi se întorc. Pământul tremură. Copacul o să crească mai departe, o să
se facă puternic şi frumos, o să cuprindă
timp, cercuri care n-o să se mpă.

Sub insulele Japoniei, în adâncuri, se zvârcoleşte somnul şi pământul se cutremura sub picioarele noastre. Nici măcar zeii nu-l pot opri, nu-l pot alunga, nu-l pot face sa dispară. Somnul e mereu acolo, ca frica sau durerea; dar şi uşurarea, libertatea şi bucuria sunt mereu acolo. Mergem mai departe în timp ce copacii adună cerul în ramurile lor. Sub pământ şi sub apă, somnul se răsuceşte şi se odihneşte.

GLOSAR

Titlurile capitolelor provin din două calendare: calendarul lunar (24 sekki)
şi t c h — (7 2 ko).

Datele din 24 sekki şi 72 ko nu se potrivesc exact cu perioada fiecărui capitol, deşi, în

general, ele cuprind aceleaşi anotimpuri ca romanul: de la echinocţiul de primăvară la miezul verii.

Calendarul lunar a fost importat din China şi marchează ciclul lunar şi momentele principale când natura se schimbă. 72 ko provine tot din China, dar a fost adaptat de Shibukawa Shunkai în perioada Edo ca să reflecte mai bine anotimpurile japoneze.

Aceste calendare se foloseau pe vremuri, când oamenii măsurau timpul cu ajutorul mediului înconjurător, când natura *era* calendarul. Viaţa noastră nu mai e atât de strâns legată de natură, drept care puţine dintre aceste expresii s-au păstrat în vocabularul de zi cu zi – cu toate că, aşa cum se întâmplă şi în alte părţi ale lumii, vara e vestită adesea de sosirea rândunicilor. Deoarece schimbările climatice se agravează, astfel de semnale sunt din ce în ce mai confuze şi din ce în ce mai haotice – rândunicile sunt tot mai puţine, cu fiecare an care trece.

Pentru prolog şi epilog, s-au folosit caracterele zk şi Puse unul lângă altul, ele alcătuiesc numele *Sora:* zk'iS.

zk
Eternitate
Echinocţiul de primăvară

mm
Vrăbiile îşi fac cuib

Primele flori de cireş se deschid

*W'Ml**
Tunetul are glasul lui

mm
Se limpezeşte şi se luminează cerul

SJ&51
Se întorc rândunicile

mmit
Gâştele sălbatice zboară spre nord

Se ivesc primele curcubeie

Ploaia hrăneşte sămânţa *Mnî.*

Primele trestii fac muguri ISiUIlHH
Trece gerul şi încolţesc seminţele

«-.rw
Bujorii sunt în floare

tfM
Soseşte vara

mi$m
încep să cânte broaştele
ÎEJSltfi
Ies la suprafaţă viermii

YsJi'SL

Apar lăstarii de bambus 'Mr
înverzeşte pământul

Viermii de mătase se ospătează cu frunze de dud

mm

înfloresc şofrăneii

Vine vremea recoltei de grâu

Se seamănă seminţele de orez şi de grâu
Călugăriţele depun ouă
JíTfí&m
Iarba ce putrezeşte se preface în licurici
mm

Se îngălbenesc prunele Solstiţiul de vară
mm

Se veştejeşte busuiocul-sălbatic Stânjeneii

sunt în floare *Pinellia ternata* începe să

crească
Se-arată miezul verii

MULŢUMIRI

/

Mulţumirile mele şi toată recunoştinţa se îndreaptă către:

Angelique Tran Van Sang, agent perspicace şi talentat şi, ocazional, pernă motivaţională.

Alison Lewis, instructor de conversaţie care m- a sprijinit şi agent devotat de peste heleşteu.

Fiona Kennedy, pentru redactarea şi observaţiile ei, şi întreaga echipă minunată de la Zephyr.

SCBW1 Japan şi mai ales Kristin Osani, parteneră la sesiunile de scris.

We Need Diverse Books şi Nicola Yoon, pentru preţiosul lor mentorat.

Keith Maillard şi Madeleine Thien, în a căror oră de ficţiune a apărut prima dată ideea acestei cărţi. Departamentul de scriere creativă de la UBC şi toţi colegii mei de acolo.

Emily Chou, cu care am discutat pe Zoom în ziua de Crăciun, ca sa-mi comunice comentariile ei subtile.

Tom Morris, peţitor în ale literaturii.

Ami-chan (îmi pare rău că romanul te-a făcut să plângi de trei ori), Risako şi Kaz, pentru că m- au ajutat să plonjez în adâncurile universului kanji, şi Cuirt Alt Delete, pentru că mi-a oferit şi distracţie, şi sfaturi.

Familia mea, pentru iubirea ei puternică şi pentru sprijinul ei.

Dabi-chan, ascultător tăcut, capabil să mă încurajeze la infinit, şi devotat tată de pisică.

Clara
Kumagai
Tokio

Octombrie 2022